J.P. DELANEY

CREDE-MĂ CÂND MINT

buzz BOOKS

Cuprins

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI (CU CINCI ZILE ÎNAINTE)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
PARTEA A DOUA
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
PARTEA A TREIA
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72

73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
MULȚUMIRI

J.P. DELANEY

CREDE-MĂ CÂND MINT

Traducere din limba engleză și note DANA-LIGIA ILIN
Titlul original: *Believe Me,* 2018

Editura Litera, 2019

Versiune ebook: v1.0, august 2019

Pentru Michael

Ceea ce faci poartă urmele rănilor tale.
Shelley Winters

Niciun om nu poate purta multă vreme două fețe, una pentru el însuși și una pentru mulțime, fără a ajunge în cele din urmă să nu mai poată deosebi care din ele e cea adevărată.[1]
Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*

PROLOG

În ziua plecării, oaspeții sunt rugați să elibereze camerele până la ora 12.

Pe la 11, etajul șase al hotelului Lexington e aproape gol. E în Midtown Manhattan, unde până și turiștii se grăbesc să ajungă la galerii, la magazinele universale și la obiectivele turistice. Cei care ar dormi mai mult sunt treziți de zgomotul făcut de cameriste, care trăncănesc între ele în spaniolă în vreme ce intră și ies din spălătoria de lângă ascensor, pregătind camerele pentru șuvoiul de clienți de după-amiază.

Lăsate ici și colo pe coridor, tăvile pe care a fost micul dejun arată în ce camere mai trebuie dereticat.

Nu e nicio tavă în dreptul Apartamentului cu terasă.

În fiecare dimineață, un exemplar din *The New York Times* este oferit ocupanților fiecărei camere, din partea hotelului.

În cazul Apartamentului cu terasă, darul a fost refuzat. Ziarul zace pe covorașul de la intrare, neatins. Plăcuța cu NU DERANJAȚI atârnă de clanță deasupra lui.

Consuela Alvarez lasă ultimul Apartamentul cu terasă. În cele din urmă, când a terminat toate celelalte camere, nu-l mai poate trece cu vederea. Strâmbându-se din pricina durerii de șale – în dimineața asta a schimbat deja o duzină de așternuturi și a curățat o duzină de cabine de duș –, ciocănește în ușă cu cardul de acces, strigă: „Camerista”, apoi așteaptă un răspuns.

Nu primește niciunul.

Primul lucru pe care-l observă când intră e frigul. Un curent înghețat vine prin perdele. Țâțâie mustrător în vreme ce se duce la fereastră și trage de șnur. Lumina cenușie inundă încăperea.

Camera e vraiște. Închide fereastra cu zgomot, un pic sfidător.

Persoana din pat nu se clintește.

— Vă rog… Trebuie să vă treziți, spune Consuela stingherită.

Cearșafurile au fost trase până peste cap. Se mulează pe conturul trupului, de parcă ar fi ceva îngropat sub straturi de zăpadă.

În timp ce se uită la dezordinea din jur – o veioză răsturnată, un pahar de vin spart –, Consuela are brusc o presimțire rea. Anul trecut a fost o sinucidere la etajul doi. O chestie urâtă. Un băiat a luat o supradoză în baie. Și hotelul avea toate camerele rezervate, așa că au fost siliți să curețe camera și s-o pregătească pentru următorul client, care venea la ora cinci.

La o a doua privire, sunt câteva lucruri care par neobișnuite, chiar ciudate, în Apartamentul cu terasă. Cine se duce la culcare lăsând pe covor cioburi, când ar putea să calce pe ele a doua zi? Cine doarme cu cearșafurile trase peste cap? Consuela a văzut până acum o mulțime de camere de hotel, iar scena care i se înfățișează pare cumva nefirească.

Chiar aranjată anume.

Își face cruce. Pune mâna cu teamă pe cearșaf, cam pe unde ar trebui să fie umărul, și îl scutură.

După o clipă, acolo unde a apăsat ea se lățește pe pânza albă o floare roșie.

Acum știe că ceva nu-i în ordine, ceva foarte rău. Atinge patul din nou, apăsând de data asta doar cu un deget. Din nou, la fel cum cerneala se îmbibă într-un șervețel, o petală roșie înflorește pe cearșaf.

Consuela își ia inima-n dinți și, cu mâna stângă, smucește deoparte cearșaful.

Încă dinainte să priceapă ce vede acolo, cealaltă mână i se ridică să-și facă iarăși cruce. Însă de această dată mâna care se repede spre frunte nu sfârșește gestul. Coboară, tremurătoare, ca să-i înăbușe strigătul.

PARTEA ÎNTÂI
(CU CINCI ZILE ÎNAINTE)

1

Iubitul meu încă n-a venit.

Asta ai crede dacă m-ai vedea aici, cocoțată la barul acestui hotel la modă printre corporatiștii din New York, încercând să trag toată seara de paharul cu Virgin Mary. Doar o tânără funcționară așteptându-l pe cel cu care are întâlnire. Un pic mai dichisită decât celelalte femei de aici, poate. Nu arăt ca și cum tocmai aș fi plecat dintr-un birou.

La capătul opus al barului, câțiva tineri beau și glumesc, trăgându-și unul altuia pumni amicali în umăr ca să-și sublinieze ideile. Unul dintre ei – chipeș, îmbrăcat elegant, bine făcut – îmi prinde privirea. Zâmbește. Eu mă uit în altă parte.

Curând se eliberează o masă din spate, așa că îmi iau băutura și mă așez la ea. Unde, dintr-odată, se desfășoară această scenetă:

SCENĂ INTERIOR. BARUL HOTELULUI DELTON, STRADA 44, VEST, NEW YORK – SEARA

BĂRBATUL
(*agresiv*)
Pardon?

Cineva stă în fața mea. Un om de afaceri, cam de patruzeci și cinci de ani, într-un costum scump, cu croială lejeră, care sugerează că e mai mult decât un director oarecare, cu gulerul acoperit de părul un pic prea lung pentru Wall Street.

E mânios. *Foarte* mânios.

EU
Da?

BĂRBATUL

E masa *mea.* M-am dus doar până la toaletă.

Arată spre laptop, paharul cu băutură și revista pe care, cumva, am reușit să nu le observ.

BĂRBATUL

E băutura *mea.* Sunt lucrurile *mele.* Era clar că masa e ocupată.

Împrejur, capetele se răsucesc spre noi. Dar n-o să fie o înfruntare, nicio izbucnire a stresului newyorkez. Deja mă ridic, punându-mi poșeta pe umăr. Dezamorsând conflictul.

EU

Vă cer scuze, nu mi-am dat seama. O să-mi găsesc alt loc.

Fac un pas într-o parte și mă uit în jur neajutorată, însă localul e plin și scaunul pe care stătusem înainte s-a ocupat. Nu *există* nici un alt loc.

Cu coada ochiului îl văd că mă cântărește, plimbându-și privirea peste taiorul Donna Karan al lui Jess, cel scump, pe care-l păstrează pentru audiții, cașmirul moale și negru care-mi pune în valoare pielea albă și părul negru. Și își dă seama ce greșeală prostească face.

BĂRBATUL

Așteptați… Presupun c-o putem împărți.

Arată spre masă.

BĂRBATUL

E loc pentru amândoi. Tocmai aduceam la zi niște hârtii.

EU

(zâmbind recunoscătoare)

Vai, *mulțumesc!*

Pun poșeta la loc și mă așez. O vreme domnește tăcerea, pe care am grijă să n-o tulbur. Trebuie să vină de la el.

Într-adevăr, când ia cuvântul, vocea i s-a schimbat în mod subtil – e mai răgușită, mai groasă. Oare și vocile femeilor se schimbă așa? Ar trebui să fac o probă la un moment dat.

BĂRBATUL

Așteptați pe cineva? Pariez că-l întârzie zăpada. Din pricina asta stau eu o noapte în plus – e haos pe aeroportul Laguardia.

Surâd în sinea mea, pentru că e destul de inteligent felul în care încearcă să afle dacă persoana pe care o aștept e bărbat sau femeie, și în același timp îmi dă de știre că e singur.

EU

Atunci presupun că o să mai am de așteptat.

Face semn cu capul spre paharul meu, acum gol.

BĂRBATUL

În cazul acesta, pot să vă mai ofer o băutură? Apropo, sunt Rick.

Dintre toate barurile din toate orașele din lume…[12]

EU

Mulțumesc, Rick. Mi-ar plăcea un martini. Și mă cheamă Claire.

RICK

Mă bucur să te cunosc, Claire. Și, ăăă, scuze pentru adineauri.

EU

Nu, zău așa, a fost greșeala mea.

O spun cu atâta nonșalanță spontană, cu atâta recunoștință, încât eu însămi aș fi surprinsă să descopăr că-i o minciună.

Însă asta nu înseamnă să minți. Asta înseamnă *să te comporți veridic în împrejurări imaginare.* Ceea ce, după cum veți vedea, e foarte diferit.

Chelnerița ia comanda. Când se îndepărtează, un bărbat de la masa de alături se apleacă spre ea și o mustruluiește pe motiv că a uitat să-i aducă o băutură.

Mă uit la ea cum apucă, botoasă, creionul de după ureche, aproape ca și cum ar putea să tragă afară vorbele clientului și să le arunce pe podea.

„Aș putea folosi asta”, îmi zic. O depozitez undeva, adânc în sistemul de arhivare, și-mi îndrept din nou atenția spre bărbatul din fața mea.

EU

Ce te aduce la New York, Rick?

RICK

Treburile. Sunt avocat.

EU

Nu te cred.

Rick pare nedumerit.

RICK

De ce?

EU

Toți avocații pe care-i întâlnesc eu sunt urâți și plicticoși.

Îmi zâmbește și el.

RICK

Păi, sunt specializat în domeniul muzical. La Seattle. Ne place să credem că suntem un pic mai interesanți decât avocații obișnuiți din domeniul penal. Și tu?

EU

Cu ce mă îndeletnicesc? Sau dacă mă cred interesantă?

Spre surprinderea amândurora, acum flirtăm, un pic.

RICK

Amândouă.

Fac semn cu capul spre spinarea chelneriței, care se îndepărtează.

EU

Ei bine, înainte făceam ce face ea.

RICK

Înainte de…?

EU

Înainte de a descoperi că există feluri mai interesante de a plăti chiria.

Se observă întotdeauna în ochi – acea încremenire ușoară, abia perceptibilă, când răsare o idee în spatele lor. El răsucește în minte posibilitățile deschise de ceea ce tocmai spusesem. Hotărăște că se duce prea departe cu gândul.

RICK

Și de unde ești, Claire? Încerc să localizez acest accent.

„E Virginia, naiba să te ia. De aceea l-am făcut pe *interesantă* să sune *inte'esaantă."*

EU

Sunt din… de oriunde vrei tu să fiu.

Zâmbește. Un zâmbet de fiară, avid, care zice: „Așadar, aveam dreptate".

RICK

N-am mai cunoscut vreo fată de acolo.

EU

Și cunoști o mulțime de fete, nu-i așa?

RICK

Ce-i drept, îmbin într-o anumită măsură călătoriile de afaceri cu plăcerea.

EU

Înainte să zbori înapoi la nevasta și copiii din Seattle.

Rick se încruntă.

RICK

Ce te face să crezi că sunt însurat?

EU

(pe un ton liniştitor)

Cei de care mă simt eu atrasă sunt, de obicei. Cei care știu cum să se distreze.

Cu toate că acum e sigur, nu dă năvală. În timp ce ne sorbim băuturile îmi povestește despre unii

clienți de-ai săi din Seattle – celebrul idol al adolescenților căruia îi plac minorele și starul heavy-metal super-viril care e gay, dar nu îndrăznește s-o recunoască. Îmi spune, cu un pic de emfază, câți bani poți câștiga făcând ceea ce face el, redactând contracte pentru cei care, din pricina temperamentului, probabil că nu le vor respecta, fiind nevoie de oameni ca el în ambele etape, redactarea unui contract și rezilierea lui, în cele din urmă. Într-un final, când arăt potrivit de impresionată de toate acestea, propune ca, de vreme ce e clar că iubitul meu n-o să se arate, să mergem altundeva, un restaurant sau un club, orice prefer…

RICK

(cu voce mângâietoare)

Sau am putea să comandăm ceva în cameră. Locuiesc chiar deasupra.

EU

Ceea ce comanzi în cameră poate fi scump.

RICK

Orice vrei. Tu alegi. O sticlă de Cristal, niște caviar…

EU

Voiam să spun că ceea ce comanzi în cameră poate fi scump… când eu sunt ceea ce comanzi.

Gata. Am dat cărțile pe față. Dar nu reacționa la ceea ce tocmai ai rostit, nu zâmbi și nu-ți feri privirea. Nu-i mare lucru. Faci asta tot timpul.

Trebuie doar să nu dai atenție bubuitului din piept și senzației de greață din stomac.

Cu un aer satisfăcut, Rick încuviințează din cap.

RICK

Nu-s singurul care e aici cu probleme de serviciu, nu?

EU

M-ai prins, Rick.

RICK

Dacă-mi este îngăduit s-o spun, Claire, nu pari să fii din tagma asta.

E vremea să mărturisesc.

EU

Asta pentru că… nu sunt.

RICK

Atunci, din care tagmă faci parte?

EU

Din tagma celor care vin aici ca să ia lecții de actorie și rămân în urmă cu plata cursurilor. O dată la două luni ies în oraș, mă distrez un pic… și problema dispare.

De cealaltă parte a holului, o familie face formalitățile de cazare. O fetiță de vreo șase ani, înfofolită în palton, căciuliță tricotată și fular pentru excursia în oraș, vrea să vadă ce se petrece dincolo de biroul de recepție. Tatăl o saltă în picioare pe valijoara ei în formă de elefant și ea se lățește pe tejghea încântată, în vreme ce recepționerul le pregătește cardurile de acces și îi dă și ei unul, zâmbind. Tatăl ține o mână pe spatele ei, protector, asigurându-se că nu alunecă jos. Simt vechiul junghi de invidie și durere.

Alung asta din minte și mă întorc la conversația cu Rick, care se apleacă în față, cu vocea scăzută, ochii strălucitori…

RICK

Și la cât de *multă* distracție te aștepți în seara asta, Claire?

EU

Presupun că putem negocia.

Zâmbește. E avocat. Negocierile fac parte din joc.

RICK

Să zicem trei sute?

EU

Ăsta e tariful în Seattle?

RICK

Pentru asta capeți mult în Seattle, crede-mă.

EU

Cât ai plătit cel mai mult pentru o femeie, Rick?

RICK

Cinci sute. Dar asta a fost…

EU

(*tăindu-i vorba)*

Vreau dublu.

RICK

(uluit)

Vorbești *serios*?

EU

Ba bine că nu. Sunt o fată obișnuită care a ieșit să se distreze – și de aceea

merit o mie de dolari. Dar dacă te-ai răzgândit…

Mă întind după poșetă, dinadins cu nonșalanță, sperând că n-o să vadă cât de tare îmi tremură mâna.

RICK

Nu, așteaptă. O mie… e în ordine.

EU

Care e numărul camerei?

RICK

Opt sute paișpe.

EU

O să bat la ușă peste cinci minute. Nu te uita în ochii recepționerului.

Se ridică în picioare.

RICK

(cu admirație)

Șmecheria cu masa a fost tare iscusită. M-ai prins în cârlig chiar sub nasul personalului.

EU

Ajungi să înveți chestiile astea. Atunci când te distrezi.

Când ajunge la ascensor, Rick privește înapoi. Îi ofer un semn din cap și un mic zâmbet cu subînțeles.

Care piere de îndată ce se închid ușile și nu-l mai văd. Îmi iau poșeta și mă îndrept spre ușa care dă în stradă.

Fondu.

Afară, ninsoarea s-a oprit, iar hidranții de pe trotuar s-au ales cu peruci albe de zăpadă. Un pic mai departe așteaptă o limuzină cu farurile stinse, cu motorul în funcțiune. Deschid portiera din spate și intru.

Soția lui Rick are vreo patruzeci și cinci de ani, cu acel aer blazat, dar luxos care sugerează că a fost probabil ea însăși artistă cândva, înainte să înceapă să facă pe gazda la dineurile de afaceri ale lui Rick și să-i nască pruncii. Șade pe bancheta din spate lângă Henry, tremurând, în ciuda aerului cald care se prelinge din radiatoare.

— Totu-i în ordine? mă întreabă Henry liniștit.

— Da, zic, scoțând din poșetă mica videocameră.

Acum nu mai am accent de Virginia. Cu vorbirea mea obișnuită, britanică, îi spun soției:

— Ascultați, o să zic ce zic întotdeauna în astfel de situații, și anume că nu-i nevoie să vedeți asta. Ați putea să vă duceți acasă, pur și simplu, și să încercați să rezolvați problema.

Iar ea îmi dă răspunsul pe care-l primesc de fiecare dată:

— Vreau să știu.

Îi înmânez videocamera.

— Ideea de bază este că el apelează în mod regulat la prostituate. Și nu numai când e plecat de acasă. Zicea că a plătit până la cinci sute de dolari în Seattle. Și tocmai mi-a oferit o mie.

Ochii soției se umplu de lacrimi.

— Of, Doamne. Of, *Doamne*!

— Îmi pare cu adevărat rău, spun, stingherită. Mă așteaptă în camera 814, dacă vreți să vă duceți să vorbiți cu el.

I-or fi ochii plini de lacrimi, dar scânteiază și de furie. „Ține minte asta.”

— Oh, sigur, o să vorbesc cu un avocat. Dar o să fie un avocat care se ocupă de divorțuri. Nu el.

Se răsucește spre Henry.

— Acum aș vrea să plec.

— Desigur, zice el calm.

Pe când coborâm din mașină – el ca să se așeze la volan, eu ca să-mi văd de drum –, Henry îmi pasează discret plicul.

Patru sute de dolari. Nu-i rău pentru o seară de muncă.

Și, la urma urmei, Rick e un ticălos. Simțeam că se târăsc pe mine insecte. E arogant și agresiv, pe lângă faptul că-i fustangiu. Merită tot ce e pe cale să-i arunce în cap nevastă-sa.

Și atunci de ce, în vreme ce limuzina pleacă prin zăpada murdară, cenușie, mă simt atât de dezgustată de ceea ce am făcut?

2

Prin urmare, acum vă întrebați cine sunt, de fapt, și ce fac aici, la New York. Cu alte cuvinte, care-i povestea mea.

Numele: Claire Wright
Vârsta: 25 de ani (pot să trec drept cineva între 20 și 30)
Înălțimea: 1,70 m
Naționalitatea: britanică
Culoarea ochilor: căprui
Culoarea părului: schimbătoare

Iată faptele. Însă nu asta vă interesează cu adevărat. Doriți să știți ce *vreau* eu. Pentru că asta e prima regulă, din prima zi, primul lucru pe care-l înveți: *Ceea ce dorești este ceea ce te definește ca personaj.*

Îi spuneam lui Rick adevărul – acea parte din el, în orice caz. Vreau să fiu alte persoane. Niciodată nu mi-am dorit nimic altceva.

În orice listă cu cele mai bune zece școli de actorie din lume, cam jumătate sunt la New York. Juilliard, Tisch, Neighborhood Playhouse, ca să numesc doar câteva. Toate predau variații ale aceleiași abordări, cu rădăcinile în activitatea unui mare actor rus, pe nume Constantin Stanislavski. Este vorba despre scufundarea în adevărul emoțional al unui rol, până ce ajunge să fie parte din tine.

În școlile de actorie din New York nu te învață să *joci.* Te învață să *devii.*

Dacă ești destul de norocoasă ca să treci de selecția preliminară și să fii chemată la New York pentru audiție; dacă ești destul de norocoasă ca să ți se ofere un loc; dacă scena a fost întreaga ta viață de când aveai unsprezece ani, o fetiță care evada din mohoreala șirului de centre de

plasament prefăcându-se că e altcineva și altundeva… atunci nu numai că ești una dintr-o mie, dar ai fi nebună să nu accepți.

M-am înscris la cursul de la Actors Studio dintr-un impuls – Marilyn Monroe a studiat acolo și a crescut și ea în familii adoptive –, m-am dus la audiție cu convingerea ciudată că asta a fost sortit să fie și am fost primită cât ai clipi.

Mi-au dat chiar și bursă. Acoperea o parte din cheltuielile de școlarizare. Nu acoperea traiul într-unul dintre cele mai scumpe orașe din lume.

Conform condițiilor vizei mele de studii, puteam să muncesc… câtă vreme slujba era în campus. „Campusul" era Pace University, o clădire modernă, neîncăpătoare, aproape de Primărie și de podul Brooklyn. Nu erau prea multe șanse să găsești acolo o slujbă cu program redus.

Am izbutit să găsesc de lucru ca ospătăriță la un bar din Hell's Kitchen și dădeam fuga acolo după cursuri de trei ori pe săptămână. Însă proprietarul avea o grămadă de tinere dintre care să aleagă și n-avea niciun interes să păstreze prea mult o angajată. În felul acesta, dacă veneau în control cei de la fisc sau de la Imigrație, putea să pretindă că formalitățile sunt în curs de rezolvare. După două luni mi-a spus, nu în mod brutal, că e vremea să-mi văd de drum.

Unul dintre profesorii mei, Paul, mi-a propus să vorbesc cu un agent pe care-l cunoștea. Am găsit adresa – o ușă îngustă într-o clădire interbelică pe care suiau în zigzag scările de incendiu, la capătul străzii 43 – și am urcat trei etaje până în cel mai mic birou în care am intrat vreodată. Pe fiecare suprafață se îngrămădeau fotografii-portret, scenarii și contracte. În anticameră, două asistente ședeau de o parte și de alta a unui birou, înghesuite. Mi-am auzit numele rostit în cealaltă încăpere. În spatele unei mese de lucru ședea o femeie mică, zăngănindu-și podoabele enorme din plastic. Avea în mână CV-ul meu, pe care-l citea cu

voce tare în vreme ce-mi făcea semn cu mâna să mă așez în fața ei.

SCENĂ INTERIOR. BIROUL AGENȚIEI DIN NEW YORK – ZIUA

MARCIE MATTHEWS, agentă dură din New York, îmi citește CV-ul.

MARCIE

Școală de teatru. London School of Dramatic Art – timp de un an. Figurație la televiziune. Două filme europene serioase care n-au ieșit în cinematografe.

Dă deoparte CV-ul, neimpresionată, și mă măsoară de sus până jos.

MARCIE

Dar ești destul de drăguță. Nu frumoasă, dar ai putea trece drept frumoasă. Și Paul Lewis îmi spune că ai talent.

EU

(încântată, dar încercând să fiu modestă)

E un profesor grozav…

MARCIE

(*tăindu-mi vorba*)

Dar tot nu te pot reprezenta.

EU

De ce nu?

MARCIE

În primul rând, n-ai viză de rezident. Ceea ce înseamnă că nu poți intra în sindicat. Ceea ce înseamnă că nu poți lucra.

EU

Trebuie să existe *ceva* ce pot să fac.

MARCIE

Sigur că da. Poți să te întorci în Anglia și să ceri viză de rezident.

EU

Dar… nu pot să fac asta.

MARCIE

De ce nu?

EU

E complicat.

MARCIE

Ba nu e. E deprimant de familiar.

Întinde mâna după o țigară electronică și o aprinde.

MARCIE

Am trimis e-mailuri despre tine la vreo doi colegi din Londra, Claire. Știi ce au zis?

EU

(*jalnic*)

Îmi pot închipui.

MARCIE

Cel mai amabil a fost „cam pătimașă”. În cea mai mare parte, a fost „ferește-te ca de foc”. Și când am scotocit mai adânc, tot apărea cuvântul „zbucium”.

Își arcuiește sprâncenele.

MARCIE
Ai vrea să-mi explici?

Răsuflu adânc.

EU
Zbucium… E titlul primului meu film. Marea mea șansă. Am jucat-o pe iubita lui… Ei bine, presupun că-i știi deja numele. E celebru și chipeș și toată lumea știe că are una dintre cele mai fericite căsnicii din lumea spectacolului.

O privesc sfidător.

EU
Așa că, atunci când s-a îndrăgostit de mine, am știut că e pe bune.

MARCIE
(cu un fornăit disprețuitor)
Da, sigur.

EU
Asta a fost înainte să aud expresia folosită la filmări. „NCLF”, scumpo. Nu Contează La Filmări.

MARCIE
Și?

EU
Și peste patru săptămâni soția lui faimos de frumoasă a apărut pe platou, trăgându-i după ea pe cei trei copii ai lui faimos de frumoși. Brusc, producătorii au găsit pretexte ca să mă țină deoparte. Am fost blocată într-o cabină de sunet, reluând replici pe care le rostisem perfect de prima dată.

MARCIE
(dând din cap)
Spune mai departe.

EU
Atunci am început să aud zvonurile. Că-l hărțuiesc turbată. Că i-am amenințat soția. Aceeași mașinărie de PR care se ocupa de filmele lui se ocupa acum de *mine.*

Mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile. Știu cât de naivă trebuie să par. Dar adevărul e că nu eram lipsită de experiență. Nu ieși din sistemul centrelor de plasament ca o neprihănită cu ochelari de cal.

Însă ieși dorindu-ți cu disperare să iubești și să fii iubit. El era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnisem în viața mea; cel mai pasional, cel mai poetic. Putea să recite toate replicile de dragoste ale lui Shakespeare ca și cum ar fi fost scrise anume pentru el.

Morala: Să nu te îndrăgostești niciodată de cineva care preferă să rostească vorbele altuia.

Nu-i spun lui Marcie despre chestia cealaltă, deși bănuiesc că știe deja. Că, mânată de o disperare adolescentină, m-am dus la rulota lui și mi-am tăiat venele pe aceeași canapea pe care făcusem dragoste între scene. Vrând să-i arăt că nu fusese doar un rol. Că fusese *adevărat.*

Pentru mine, cel puțin.

EU
Și asta a fost. Peste noapte, n-am mai fost chemată la probe pentru roluri. Vezi tu, săvârșisem păcatul cel mai mare. Dădusem dovadă de *lipsă de profesionalism.* Se întâmpla cu o săptămână înainte să împlinesc optsprezece ani.

Marcie încuviințează din cap gânditoare.

MARCIE

Știi, Paul nu s-a înșelat: ești tare iscusită. Pentru o clipă, aproape că m-ai făcut să-mi fie milă de tine. În loc să-mi spun: „Ce mai tută țicnită, care-și taie craca de sub picioare”.

Împunge spre mine cu capătul țigării electronice.

MARCIE

Producătorii aveau dreptate. Caută-ți altă carieră.

EU

Am sperat că America va fi a doua șansă.

MARCIE

Ai fost naivă. Vremurile când primeam mulțimile de oameni înfrigurați care tânjeau după libertate au apus demult.

EU

Asta e singura carieră pe care mi-am dorit-o vreodată. Dar nu-mi pot continua studiile fără să-mi găsesc ceva de lucru.

Marcie se strâmbă și oftează în același timp. Trâmbe de fum îi ies pe nări. Apoi, ca și cum și-ar călca pe inimă…

MARCIE

Bine. Lasă-ți adresa și telefonul în anticameră. Se anunță vreo două clipuri

muzicale de trei parale. Dar nu promit nimic.

EU

Mulțumesc! Mulțumesc din suflet!

Sar de pe scaun și-i scutur mâna debordând de entuziasm. În vreme ce-și trage mâna și-mi înlătură mulțumirile gesticulând cu țigara, Marcie își coboară din întâmplare privirea. Ceva din harababura de hârtii de pe birou îi atrage atenția.

Întinde mâna după foaie, o recitește, ridică privirea…

MARCIE

Ce-ai zice să lucrezi pentru o firmă de avocatură care se ocupă de divorțuri, Claire?

EU

Ca asistentă?

MARCIE

Nu tocmai… Uite, o să fiu sinceră. Munca nu-i grozavă. Dar au nevoie de cineva ca tine și sunt pregătiți să plătească bine. *Foarte* bine. În afara sindicatului. Și bani gheață.

3

În timp ce limuzina cu nevasta lui Rick se îndepărtează, mă răsucesc și mă îndrept în direcția opusă. Străzile sunt pline de zloată și n-am palton. Zăpada se strecoară în vârful pantofului meu drept.

Times Square e un vârtej de lumini electrice și culori. Un mim răzleț, înfruntând frigul, îi distrează pe cei care stau la coadă la bilete. Panourile publicitare afișează frânturi de recenzii: „HIPNOTIZANT”, „STRĂLUCIT”, „EXTRAORDINAR”. Trec pe lângă un panou pe care scrie THEATERLAND.

Țara teatrului… Dacă oamenilor li s-ar îngădui să-și aleagă țara, asta ar fi a mea.

Apoi cotesc de pe Broadway pe o stradă slab luminată. Spre locul în care o placă ponosită, care se cojește, anunță THE COMPASS THEATER. Lumea – în mare parte studenți cu iubitele, profitând de avantajul biletelor nevândute care se dau la jumătate de preț – își târșâie picioarele în foaier. Merg încă vreo câțiva metri și intru pe ușa artiștilor.

Regizori secunzi, curieri și mașiniști umblă grăbiți de colo colo cu obiecte de recuzită și clipboarduri. Ajung în foaierul actorilor. A fost împărțit cu un panou de decor ca să alcătuiască două cabine improvizate, fetele de o parte, băieții de cealaltă. În prima, Jess se machiază în fața unei oglinzi pe care o împarte cu alte trei fete, care încearcă toate să facă același lucru.

— Bună, zic voioasă.

— Bună, Claire. Ochii ei fulgeră spre mine, apoi revin la oglindă. Cum a fost?

Scot plicul dat de Henry.

— A fost de patru sute de dolari. Acum nu-ți mai datorez decât trei.

Tatăl lui Jess, care-i putred de bogat, i-a cumpărat un apartament în Manhattan. Ar trebui

să-i plătesc chiria lunar, dar uneori rămân un pic în urmă.

— Grozav, zice ea, cu gândul în altă parte. De fapt, dă-mi-i mai târziu, bine? Ieșim în oraș după aceea și sigur o să-i pierd.

Probabil că arăt dornică, pentru că adaugă:

— Ce-ar fi să stai la spectacol și să vii cu noi? O să-mi poți spune dacă am reușit să redau acea suferință feminină despre care tot vorbește Jack.

— Sigur, de ce nu? zic eu nonșalant.

Pentru că până și compania actorilor într-un bar e mai bună decât nimic.

— Trei minute, strigă un regizor secund, lovind cu palma în panou.

— Urează-mi baftă, îmi spune Jess, netezindu-și rochia în timp ce se ridică, cu ochii încă la oglindă. Ține-mi pumnii și toate tâmpeniile astea.

— Baftă. Nu că ai avea nevoie. Și ia-o mai încet în scena cu pădurea. Indiferent de ce zice capsomanul ăla de regizor.

În câteva secunde, foaierul s-a golit. Mă duc spre latura scenei. În timp ce luminile din sală se sting, mă furișez în față și trag cu ochiul la public printr-o găurică din decor, inhalând mirosul puternic, ca un drog, al teatrului: vopseaua proaspătă a decorului, praful vechi de pe scenă, țesăturile mâncate de molii, charismă. Acel moment de putere când se liniștește întunericul și, odată cu el, tot zgomotul și freamătul de zi cu zi.

Preț de o clipă atârnăm cu toții acolo, așteptând. Apoi se aprind luminile de pe scenă, viu colorate, și fac un pas înapoi. Zăpada se cerne. Strălucitoare și moale – zăpadă falsă, și totuși spectatorii trag brusc aer în piept.

Marea găselniță a regizorului este ca *Visul unei nopți de vară* să se petreacă iarna. O idee năstrușnică, mi-am zis când am aflat de la Jess, însă acum, văzând cum plutesc prin aer fulgii ăia mari și se așază ca niște paiete pe părul actorilor care se învălmășesc zgomotos pe scenă, îmi dau

seama că a prins într-o singură imagine acel ceva magic, de pe altă lume, pe care-l are piesa.

THESEU
Cu pas grăbit, frumoasă Hipolita,
Se-apropie al nunții noastre ceas…[3]

Simt dintr-odată că tânjesc. Acesta este tărâmul interzis, visul din care m-au izgonit lipsa vizei de rezident și problemele mele din Marea Britanie. Foamea e ceva fizic, o poftă atât de profundă, încât îmi strânge stomacul și-mi pune un nod în gât. Lacrimile îmi înțeapă ochii.

Dar, chiar în vreme ce scena se clatină începătoșată, mă pomenesc gândind: „Data viitoare când ai nevoie să simți ceva la curs, folosește asta. E aur curat”.

4

Peste patru ore suntem cu toții în barul Harley. Nu știu cum se face că ajungem întotdeauna în barul Harley, un soi de carceră de la subsol cu motociclete de colecție atârnând din tavan și unde uniforma chelneriților este sutien negru sub vestă de blugi zdrențuită. Springsteen zbiară din tonomat, așa că trebuie să strigăm – douăzeci de voci bine antrenate care-și revin din starea de euforie de după spectacol, plus iubite, iubiți și alții care se țin de coada lor, cum sunt eu.

Jess și alți câțiva deapănă povești. Povești despre actorie, desigur. Nu vorbim decât despre asta.

JESS

Ce ziceți de Christian Bale în *Mașinistul?* S-ar zice că a pierdut cam o treime din greutate pentru rolul ăla.

ACTRIȚA 1

Sau de Chloe Sevigny făcând o felație pe bune în *Iepurașul cafeniu.*

ACTOR

Definește „pe bune” în acel context. Nu, zic și eu așa.

ACTRIȚA 3

Adrien Brody în *Pianistul.* Mai întâi a slăbit cinșpe kile și a învățat să cânte la pian. Apoi, ca să știe ce simte personajul său când pierde totul, a renunțat la mașină, la apartament *și* la telefon. Păi asta, fraților, mai zic și eu dăruire.

ACTRIȚA 2

Hei, aș putea să fac asta! A, stați așa. În afară de faptul că acum joc rolul unui șoricel din ansamblu care cântă și dansează într-un musical de pe Broadway.

Schițează câțiva pași din dansul șoricelului beat.

ACTRIȚA 2

Chiț-chiț șoricuță, chiț-chiț șoricuță, bun-venit în chiț-chiț a mea căsuță…

Din partea cealaltă a încăperii, barmanul îmi aruncă o privire. O privire care zăbovește doar un pic mai mult decât ar trebui.

Ultima dată când am văzut acea privire a fost când Rick, avocatul ticălos, mi-a oferit un loc la masa lui.

Însă tipul ăsta e de vârsta mea, tatuat, insolent și slăbănog. În ciuda rafalei de aer înghețat care intră ori de câte ori se deschide ușa dinspre stradă, nu poartă decât un tricou, iar cârpa de șters pahare pe care și-a prins-o la spatele blugilor îi flutură în jurul feselor de câte ori se răsucește spre șirul de sticle din spatele barului.

Dintr-odată, sunt acolo. La bar.

BARMANUL CHIPEȘ

Salut!

E australian. Ador australienii.

EU

Bună!

Și, nu se știe de ce, zic asta cu accentul din Virginia, cel pe care l-am folosit mai înainte cu Rick.

BARMANUL CHIPEȘ

Ce să-ți dau?

EU
(strigând ca să acopăr hărmălaia)
Aș vrea un martini.

BARMANUL CHIPEȘ
Imediat.

Umple un păhărel până la buză cu Jack Daniel's și-l trântește pe tejghea.

EU
Am cerut un *martini.*

BARMANUL CHIPEȘ
Așa preparăm noi martini în barul ăsta.

Zâmbește cu gura până la urechi, provocându-mă să mă plâng. Drăguț zâmbet.

Așa că ridic paharul și-l golesc.

EU
Atunci dă-mi o piña colada.

BARMANUL CHIPEȘ
O piña colada…

Toarnă o porție de Jack Daniel's într-un pahar, adaugă încă o porție de Jack Daniel's și termină cu a treia porție de Jack Daniel's.

Dau totul pe gât cu o înghițitură prelungă. Cei strânși în jurul barului izbucnesc spontan în chiote și aplauze.

Aplauze. Ei, iată un sunet pe care nu l-am mai auzit de o vreme.

Cel puțin, nu adresate mie.

EU

Ai face bine să-mi dai un ceai cu gheață Long Island, dacă tot te-ai pus pe treabă.

…ceea ce chiar că ar trebui să fie un fondu în acest film care mi se derulează mereu în cap.

Dar nu e. E un salt, sau o secvență de montaj, sau una dintre celelalte chestii tehnice, pentru că apoi totul devine confuz și învălmășit, până ce, brusc, mă aflu în apartamentul cuiva, peste trupul cuiva, gemând.

EU
Da, da, oh, Doamne, da…

UN BĂRBAT LA NIMEREALĂ
Da…

A, da. Schimbarea distribuției. Barmanul chipeș, al cărui nume era Brian, nu ieșea din tură decât la trei. Așa că, în locul lui, l-am agățat pe unul dintre prietenii aduși de unul dintre prietenii lui Jess. În acel moment eram prea beată și prea îmbătată de aplauze ca să mă mulțumesc cu patul meu.

Cu toate că, dacă e să fiu sinceră, n-a fost doar alcoolul. Sau publicul încântat.

Senzația unui trup cald pe care să-l pot ține în brațe… Asta-i ceva la care tânjesc după una dintre misiunile date de Henry.

Pentru că, dacă o femeie nu poate să aibă încredere în bărbatul care a promis că o s-o iubească veșnic, în cine mai poți să ai încredere pe lumea asta?

Și gândul că eu – prin dibăcia mea, replicile mele, *spectacolul* meu – sunt cea care a ajutat la destrămarea unei familii mă face întotdeauna să mă simt ciudat.

Nu-s mândră de chestiile pe care le fac pentru Henry.

Dar uneori sunt mândră de cât de bine le fac.

5

A doua zi dimineață mă înapoiez cu metroul la Jess, îmbrăcată tot cu jacheta ei și nu multe alte veșminte, ignorând privirile cu tâlc ale navetiștilor. Într-unul dintre exercițiile pe care Paul ne pune să le facem trebuie să mergem pe străzile din New York în pielea personajului și să intrăm în vorbă cu necunoscuți. După ce ai făcut asta de câteva ori, ți se îngroașă pielea obrazului destul de mult.

La fel și când stai prin baruri de hotel și ispitești bărbați însurați să te agațe.

De fapt, acesta a fost unul dintre lucrurile care m-au convins să accept propunerea lui Marcie – gândul că ar fi bine pentru experiența mea actoricească, nu doar pentru buzunar. Așa că Marcie m-a pus în legătură cu Henry. Lui Henry îi place să se descrie ca asistent juridic, însă este, de fapt, investigatorul angajat de firma de avocatură. Mi-a dat întâlnire într-un bar, lucru care părea ciudat pentru un interviu de angajare, până ce mi-a explicat ce anume voia să fac.

— Crezi că te descurci? a vrut să știe.

Am ridicat din umeri. Nu prea aveam de ales.

— Sigur că da.

— Bine. Du-te afară, întoarce-te și încearcă să mă agăți. Consideră că e o audiție.

Așa că am ieșit și m-am întors. Și, dat fiind că era ciudat să încerc să-l vrăjesc pe tipul ăsta mai în vârstă, cărunt, mi-a fost mai ușor să mă strecor în pielea unui personaj. Am împrumutat doar vocea și atitudinea – o femeie fatală dintr-un vechi film polițist; Lauren Bacall în *Somnul de veci,* poate –, dar asta mi-a dat un loc în care să mă ascund.

M-am așezat la bar și am comandat o băutură. Nu i-am aruncat nicio privire bărbatului așezat cu două locuri mai departe.

„Niciodată să nu-i abordezi direct”, îmi spusese el mai înainte. „Arată clar că ești disponibilă, dar

ei trebuie să-ți facă propunerea, nu invers. Cel nevinovat n-ar trebui să aibă de ce se teme.”

Da, ce să zic. Pentru că, dacă e un lucru pe care l-am învățat, e că nu așa funcționează creierul bărbaților.

SCENĂ INTERIOR. BAR SLAB LUMINAT DIN NEW YORK – ZIUA

Reflectată într-o oglindă din spatele barului o vedem pe CLAIRE WRIGHT, 25 de ani, jucându-se cu paharul, cam plictisită.

HENRY, fost polițist, un pic peste 50 de ani, se mută pe scaunul de alături.

HENRY
Singurică?

CLAIRE
(tărăgănând vorbele aţâţător, languros)
Păi, eram.

El aruncă o privire spre mâna ei.

HENRY
Văd că ai verighetă.

CLAIRE
Asta-i bine sau rău?

HENRY
Depinde.

CLAIRE
De ce anume?

HENRY
De cât de ușor e dată jos.

Ochii ei se fac mari la îndrăzneala lui. Apoi:

CLAIRE

Acum, că ai pomenit de asta, în ultima vreme cam joacă pe deget. Și tu?

HENRY

Dacă joc și eu?

CLAIRE

Ești însurat?

HENRY

Nu în seara asta.

CLAIRE

Atunci presupun că-i seara mea norocoasă.

Îi aruncă o privire – sinceră, încrezătoare, directă. Asta e o femeie care știe ce vrea. Și ceea ce vrea acum e un pic de distracție.

HENRY

(ieșind din rol)

Sfinte Dumnezeule!

EU

M-am descurcat bine? Aș putea să încerc ceva diferit…

El își lărgește gulerul cămășii.

HENRY

Aproape că mi-e milă de ticăloșii ăia.

Peste trei zile ședeam într-un bar liniștit de lângă Central Park și-l lăsam pe un om de afaceri să-mi spună că nu-și mai consideră atrăgătoare nevasta. După aceea i-am dat nevestei caseta, iar Henry mi-a dat patru sute de dolari.

Nu era o slujbă regulată – în unele luni erau trei-patru misiuni, alteori nu era niciuna. Cea mai mare parte din munca lui Henry consta, de fapt, în ceea ce el numea supravegherea soțului/soției: să urmărească ținta, încercând s-o prindă în flagrant delict.

— Cei mai mulți dintre clienții noștri sunt femei, mi-a spus odată. De obicei, bănuielile lor sunt întemeiate. Poate că au observat că soțul pleacă la lucru cu o cămașă scumpă, apoi trimite un mesaj că e reținut la birou. Uneori e doar un after-shave nou. Sau au văzut deja pe telefonul lor mesaje incriminante și nu vor decât să știe cum arată femeia aia. În schimb, la bărbați sunt mai mari șansele să se înșele.

Pe când era polițist, Henry lucra sub acoperire, și e limpede că simte lipsa euforiei din acele timpuri, în lungile ore petrecute în limuzine și prin holuri de hotel, așteptând să se arate țintele noastre, ca să treacă timpul, îmi povestește despre operațiunile executate.

— Trebuie să vezi partea umbrită. Infractorii știu din instinct când îi disprețuiești sau te temi de ei. Așa că trebuie să izbutești să crezi orice cred *ei.* Și asta-i partea cea mai periculoasă. Nu pistoalele sau bătăile, în cazul unora, partea umbrită îi ia în stăpânire și nu se mai pot descotorosi de ea.

Îi spun că e, fără s-o știe, un adept al lui Stanislavski și-i ofer la schimb povești despre actorie. Cum ar fi prima noastră oră de curs, în care Paul ne-a pus să jucăm o scenă din Ibsen. Mi s-a părut că am colegi foarte dotați. Apoi Paul ne-a pus s-o jucăm din nou încercând să ținem în echilibru pe mâini cozi de mături. Sub presiunea obligației de a face două lucruri deodată, ne-am pierdut capul cu toții.

— Ceea ce ați făcut prima dată n-a fost actorie, ne-a zis Paul. A fost *simulare.* Ați copiat ceea ce i-ați văzut pe alți actori că fac – dar pentru voi nu era real. De aceea n-ați putut s-o faceți când a

trebuit să vă folosiți mintea conștientă la altceva. O să vă spun azi un singur lucru, dar e cel mai important lucru pe care o să-l auziți vreodată de la mine: *Nu gândiți.* A juca nu înseamnă să te prefaci sau să te dai drept cineva. Cheia este în cuvânt. A juca înseamnă *să faci.*

Henry consideră că toate astea sunt prostii. Dar eu am văzut actori care în cabină strănutau și vorbeau fonfăit din pricina gripei și nu mai aveau nimic de cum pășeau pe scenă. Am văzut introvertiți care deveneau regi și regine, oameni urâți devenind frumoși și oameni frumoși devenind respingători. Se petrece ceva, ceva ce nu poate să explice nimeni. Doar pentru câteva clipe devii altcineva.

Și asta e cea mai grozavă senzație care poate exista pe lume.

În dimineața asta Manhattanul arată ca un platou de filmare. Gurile de aerisire au făcut găuri în zăpadă, fumegând leneș în lumina soarelui. Noaptea trecută a lăsat o gaură zdravănă în plicul de la Henry, dar tot mă opresc la un magazin de delicatese ca să cumpăr covrigi pentru mine și Jess. Când ies, niște copii se zbânțuie, aruncând cu bulgări, așa că iau o mână de zăpadă și mă prind în joc. Nu pot să nu-mi zic: Măi, să fie, sunt la New York, *chiar* la New York, într-o scenă ca dintr-un film și, cireașa de pe tort, studiind la una dintre cele mai bune școli de teatru din lume. Scenariul e cu happy-end, la urma urmei.

Oare numai eu fac asta – tot timpul simt că mă privesc jucând în filmul propriei vieți? Când îmi întreb prietenii, cei mai mulți dintre ei zic că nu. Dar probabil că mint. De ce altceva ai deveni actor, dacă nu ca să corectezi realitatea?

Chiar dacă tocmai mi-am amintit că scena care se derula în capul meu, cea cu lupta cu bulgări din New York, e din filmul ăla prost, *Elful.*

Când intru, aud voci din camera lui Jess. E pe Skype cu Aran, iubitul său, care filmează o reclamă în Europa. Fac la iuțeală un duș, mă uit dacă jacheta nu arată prea rău, apoi bat la ușa ei.

— Micul dejun, chiria și Miss Donna Karan, îi spun plină de voie bună. Ceva recenzii?

În fiecare dimineață, primul lucru pe care-l face Jess e să se uite pe internet ca să vadă dacă a scris cineva despre ea pe vreun blog. Clatină din cap.

— Nimic. Însă mi-a trimis un e-mail agentul meu – trebuie să mă văd cu un producător care a fost la spectacol aseară.

— E grozav, zic, încercând să nu par prea invidioasă.

— Și cum a fost noaptea ta? Are grijă ca vocea să-i sune neutru. M-am uitat după voi doi, dar nu mai erați acolo.

— A, a fost bine.

Oftează.

— Rahat, Claire. A fost sex găunos, fără sens, cu un tip complet străin.

— Și asta, zic eu indiferentă.

— Uneori îmi fac griji pentru tine.

— De ce? Am întotdeauna un prezervativ în geantă.

— Mă refer la o *viață* fără pericole. Nu la sex fără pericole. După cum știi foarte bine.

Ridic din umeri. N-am de gând să mă apuc să discut cu Jess despre viața mea amoroasă, sau despre absența ei. Dacă ne gândim bine, ea are familie, iar cei care au familie nu înțeleg.

Pun jacheta în cuier și caut în sertarul lui Jess lenjerie curată. La fund, degetele mele dau peste ceva mic, tare și greu.

Scot obiectul. E un pistol. Un *pistol* adevărat.

— Dumnezeule, Jess, exclam uluită. Ce mama naibii e *asta?*

Râde.

— Tata m-a silit să-l iau. Știi tu, pentru orice eventualitate. Marele oraș rău și așa mai departe.

— Și îți faci griji pentru *mine?* spun, nevenindu-mi să cred. Ațintesc pistolul spre imaginea mea din oglindă. Trebuie să te întrebi, golanule, culoarea asta te prinde[4]?

— Ai grijă. Cred că-i încărcat.

— Îîîh.

Pun cu grijă pistolul la loc și iau o pereche de colanți roșii Alaïa.

— De fapt, adaugă ea, poate că va trebui să împușc persoana care-mi tot fură hainele.

— În plic sunt trei sute cincizeci de dolari. Mă rog, cel puțin trei sute douăzeci.

— De fapt, mai e o chestie cu care tata cam are o problemă.

Jess o spune degajat, dar îi simt crisparea din voce.

— Da? zic, la fel de nonșalantă.

— Își caută un nou loc de muncă, așa că nu primește salariu, și apartamentul ăsta reprezintă cumva plasa lui de siguranță. Ar cam vrea să-ți spun să te muți.

Asta nu-i bine.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am zis: „Dar dacă Claire ți-ar plăti toată chiria cu care a rămas în urmă?”

— Care este cât? Încă patru sute?

Jess clatină din cap.

— Șapte. Oricum, n-a fost prea încântat. A zis că o să se gândească la asta, dar va mai trebui ca de acum înainte să fie plătit în avans.

Mă holbez la ea.

— Dar asta înseamnă să fac rost de *o mie o sută* de dolari.

— Știu. Îmi pare rău, Claire. Am încercat să discut, dar i-a intrat în cap chestia asta, că sunt iresponsabilă din punct de vedere financiar.

— Cât timp îmi rămâne?

— Îl mai pot amâna un pic. Câteva săptămâni, poate.

— Grozav, zic cu amărăciune, dar știu că nu-i vina lui Jess.

Camera mea e destul de mare pentru un cuplu, și o locuință în East Village ar fi perfectă pentru niște tineri care lucrează în districtul financiar. Tatăl ei ar putea să încaseze mult mai mult.

Se lasă o tăcere lungă. Jess ia scenariul și începe să-l răsfoiască.

— Trebuie să parcurg asta – Jack mi-a trimis o notă. Se pare că scena din pădure nu-i încă destul de nuanțată.

— Să-ți dau replica?

— Ai vrea?

Îmi aruncă scenariul și găsesc pagina, cu toate că, probabil, știu textul pe de rost. Puteți uita de *Romeo și Julieta:* jucată bine, asta e cea mai sexy scenă din Shakespeare. Și Shakespeare, în ciuda faptului că mulți îl consideră clasic și plicticos și irelevant în zilele noastre, a creat cele mai bune personaje din toate timpurile.

Jess începe.

JESS
(în rolul Hermiei)
Să fie precum vrei! Așterne-ți pat,
Eu dorm aici, -n frunzișu-nmiresmat.[5]

Se lasă pe spate, așezându-și trupul pentru somn. Mă duc să mă culc lângă ea.

EU
(în rolul lui Lysander)
O *să ne facem pernă din trifoi.*
Un pat, un gând, un suflet amândoi.

Stingherită, se trage într-o parte.

JESS
De-i drept ce spui, că eu ți-s dragă foarte,

Te rog fă-ți așternutul mai departe.

E un exemplu clasic în care cuvintele de pe pagină spun un lucru, însă actorul *știe,* pur și simplu, că personajul spune cu totul altceva. Lysander vrea în realitate să se dea în bărci cu Hermia. Și, în ciuda versurilor frumoase, o să spună orice ca să obțină ce dorește. Doar e bărbat, nu? Iar Hermia, cu toate că știe că n-ar trebui, probabil, să-l lase să doarmă așa de aproape, îl place și ea. Vrea ca el să stea mai departe doar ca să nu cadă pradă ispitei.

Text și subtext.

Mă ridic într-un cot și privesc în jos spre ea.

EU

Doar cinstea mea imbold îi dă vorbirii…

Dar, deși mă uit galeș în ochii lui Jess, o parte din mine strigă: „O mie o sută de dolari? Nici măcar misiunile încredințate de Henry nu pot aduce atâția bani”.

Brusc, mă confrunt cu perspectiva ca toată această fantezie fragilă să se prăbușească în jurul meu ca un decor între scene. Fără bani înseamnă fără apartament. Fără apartament înseamnă fără cursuri. Fără cursuri înseamnă fără viză. Va trebui să mă întorc acasă șontâcăind, cu coada între picioare, într-o țară în care nimeni n-o să-mi mai dea vreodată un rol.

Îmi cobor buzele spre buzele lui Jess. Pentru o fracțiune de secundă, e ispitită – îi văd în ochi confuzia. Apoi se trage într-o parte.

JESS

Cimilituri gingaș meșteșugite!

Ceea ce înseamnă că sărută al naibii de bine. Și apoi încearcă să mă sărute iar, și așa mai departe,

și ne-am întors.

Mă rostogolesc din pat.

— Mi s-a părut foarte nuanțat.

— Știi, zice Jess gânditoare, ești mult mai bună decât maimuțoiul ăla cu care joc scena în realitate. Îmi pare rău, Claire. Nu-i drept.

Mie-mi spui, cum se zice pe aici. Adică: las-o moartă, că tot n-ascultă nimeni.

6

Pot spune un lucru despre sistemul englez de îngrijire a orfanilor. Te face flexibil.

Aveam șapte ani când mi-am pierdut părinții. Într-o zi aveam familie: în următoarea, din pricina unui șofer de camion care tasta pe telefon în vreme ce conducea, nu mai aveam. Mama și tata au murit pe loc, mi-au spus mai târziu asistentele medicale. Eu eram în spate, într-un scaun pentru copii așezat cu fața înainte, care probabil mi-a salvat viața când a fost catapultat din mașina distrusă. Nu-mi amintesc, după cum nu-mi amintesc nimic altceva despre acea zi. Asta mi-a dat întotdeauna un sentiment neplăcut. Când petreci ultimele ore cu cineva drag, ar trebui să fii în stare să-ți amintești.

Mi-a fost destul de greu să mă împac cu moartea lor. Apoi mi-am dat seama că o să le pierd și pe toate celelalte: dormitorul meu, jucăriile, toate lucrurile obișnuite. Sună aiurea, dar, într-un fel, a fost la fel de rău. Nu eram doar orfană. Eram dezrădăcinată.

Era penurie de părinți adoptivi în suburbia mea, South London, așa că atunci când am ieșit din spital, am fost plasată de urgență în Ealing, în cealaltă parte a orașului. Și când, după șase săptămâni, mi s-a găsit prima familie adoptivă, era în Leeds, la aproape trei sute de kilometri. Asta însemna că am mers la altă școală și mi-am pierdut și prietenii.

Eram o fată din clasa de mijloc, londoneză, aruncată într-o școală în care ceilalți copii se cunoșteau de ani întregi. Vorbeau ceea ce părea să fie altă limbă. Li se părea că sunt încrezută, sau nu-mi ajunge nimeni cu prăjina la nas, cum ziceau ei. Curând am devenit două persoane: cea care fusesem și orice voiau ei să fiu.

Am învățat să vorbesc exact ca ei. S-a dovedit că mă pricep să imit voci.

Cei din noua mea familie erau de profesie asistenți maternali – pe lângă cei doi copii ai lor, în orice moment aveau trei orfani în grijă. Se purtau foarte frumos cu mine, ba chiar îmi arătau afecțiune. Dar, în ultimă instanță, asistența maternală era pentru ei o afacere – un mod de a-și permite o locuință mai bună, vacanțe mai plăcute. Erau profesioniști, când lucrul după care tânjeam eu era iubirea necondiționată, neprofesională.

Denumirea juridică a noului meu statut era *în îngrijire*[6], care era cea mai mare glumă dintre toate. Pentru că îți dai seama curând că nu-i pasă nimănui. Nu-i pasă nimănui dacă-ți faci temele. Nu-i pasă nimănui dacă ai sau nu prieteni. Nu-i pasă nimănui dacă la examen ai ieșit pe locul întâi sau douăzeci și unu. Și de ce le-ar păsa?

Țin minte că l-am văzut pe unul dintre tații adoptivi, Gary, îmbrățișându-și fiul biologic. Cum încă mă durea pierderea părinților, m-am dus să mă alătur lor. Gary mi-a spus, cu blândețe, că nu se cade să fiu și eu îmbrățișată. Astea au fost vorbele pe care le-a folosit – „nu se cade”. De parcă aș fi încercat să mă dau la el, sau așa ceva.

Atunci mi-am dat seama, în cele din urmă, că din acel moment nu mai puteam conta decât pe mine însămi. După ce ai avut acea impresie, nu te mai părăsește niciodată de-a binelea.

Când am ajuns la liceu am descoperit teatrul. Până atunci nici nu știusem că ar putea fi o materie de studiu. Îmi amintesc cum doamna Hughes, profesoara, le-a spus celorlalți să se oprească din ceea ce făceau și să se uite la mine.

— Urmăriți-o pe Claire, are actoria în sânge, le-a spus colegilor.

Curând, nu mă mai gândeam decât la asta. Când jucam nu mai eram un copil aflat în plasament. Eram Julieta, Annie, Nancy, Puck. Eram prințese, ucigașe, eroine, târfe.

Când puneam în scenă o piesă și părinții celorlalți copii veneau în culise să le spună ce

grozavi au fost, la mine nu venea nimeni. Asta m-a făcut să fiu și mai hotărâtă.

În apropiere era o academie de arte ale spectacolului, și câțiva elevi de acolo s-au dus să joace în seriale precum *Holby City.* Când i-am spus asistentei sociale care se ocupa de mine că vreau să merg acolo, s-a încruntat.

— E o academie privată, Claire. Consiliul local n-o să plătească taxele de studii pentru un copil aflat în plasament.

Gary a promis c-o să vorbească cu cineva din consiliu. După o săptămână l-am întrebat care a fost răspunsul.

— A, a făcut el, de unde am înțeles că-i ieșise cu totul din minte. Au zis nu.

Așa că m-am întors la doamna Hughes.

— Dacă ai de gând să te lupți să intri într-o școală de actorie, mi-a spus, ar trebui să fie una bună. Cea despre care vorbești te va transforma într-o maimuță care joacă pe scenă.

A căutat școli de actorie mai bune, și una dintre ele mi-a oferit o bursă. Apoi a organizat o întâlnire cu asistenta socială. Care a zis, în esență, că abia ce căpătasem o anume stabilitate, și orice schimbare majoră n-ar fi fost în interesul meu.

„Chestie tipică”, mi-am spus. *„Tu* mă poți muta de patru ori în trei ani, dar când vreau *eu* ceva, brusc ar fi prea traumatizant.”

Mi-au trebuit trei ani de insistențe, dar în cele din urmă am izbândit. În ziua în care am intrat pe ușa școlii de actorie a fost ca și cum mi-aș fi găsit, în sfârșit, noua familie.

7

O sun pe Marcie și o implor să-mi mai dea ceva de făcut. Până la urmă, îmi face rost de o audiție pentru un clip muzical cu actori care nu aparțin unui sindicat.

Într-un studio de audiții de la subsol îmi spun numele, înălțimea și numele agentei către o video-cameră așezată pe trepied. Doi producători, amândoi bărbați, mă ignoră și se întorc să-mi urmărească imaginea pe un monitor.

Directoarea de casting îmi cere să declar în fața video-camerei că nu mă deranjează să joc parțial dezbrăcată.

— Păi, dacă rolul o cere, glumesc eu stingherită.

— Dragă, rolul este „Dansatoare cu bustul gol”, zice ea enervată.

— Desigur. Mă uit în obiectiv și spun cu vioiciune: „Mă cheamă Claire Wright și nu mă deranjează să joc parțial dezbrăcată”.

Sper să-mi graveze cineva *asta* pe piatra de mormânt.

— Bine, Claire, începe când vrei, îmi spune directoarea de casting.

Dă drumul la muzică.

După vreun minut, unul dintre producători spune ceva, iar muzica se oprește.

— Mulțumesc, Claire, zice directoarea de casting. Vrei, te rog, să-i spui fetei următoare să intre?

Când mă răsucesc spre ieșire, al doilea producător spune ceva ce nu deslușesc.

— Stai un pic… mi se adresează directoarea de casting.

Urmează o scurtă conversație pe șoptite, apoi adaugă:

— Lasă-ți la recepție datele de contact.

În acea după-amiază primesc un SMS în care sunt chemată la ora opt la biroul producătorului. Scotocesc prin dulapul lui Jess după haine potrivite și mă machiez cu mare atenție. Când ajung, nu-i nimeni la recepție, doar un paznic. Toți ceilalți au plecat deja acasă.

Merg pe coridor până ce-l văd pe producător într-un birou, vorbind la telefon. Îmi face semn să intru. Mă așez pe un scaun rotativ, în timp ce el își continuă conversația, ceva despre faptul că interlocutorul trebuie să nu mai fie un găozar și să comande de la Panavision un cărucior pentru camera de luat vederi.

În cele din urmă lasă telefonul din mână.

SCENĂ INTERIOR. BIROU – SEARA

PRODUCĂTORUL
Ce tâmpit! Bună, Claire.

EU
Bună! Și mulțumesc că m-ai sunat pentru rolul ăla.

PRODUCĂTORUL
Nu-i exact pentru rolul ăla, Claire. În momentul ăsta caut actori pentru o serie de proiecte și m-am gândit că merită să văd dacă vreunul dintre ele ți s-ar potrivi.

EU
Grozav! Ăă… știi că n-am viză de rezident?

Producătorul ridică din umeri.

PRODUCĂTORUL
Asta e o problemă. Dar poate că nu-i imposibil de rezolvat. Am acces la

programul de schimb Actors' Equity. Aș putea aranja schimbul cu un coleg din Londra.

EU

Fantastic! Despre ce fel de proiecte este vorba?

PRODUCĂTORUL

Putem discuta amănuntele mai târziu. Pe moment, mă interesează mai mult să văd dacă dispui de ambiția și râvna trebuincioase pentru a te alătura echipei.

Vine în fața biroului și își pune mâinile pe umerii mei. Apoi apasă, făcând scaunul să se rotească spre el. Mă trezesc holbându-mă la prohabul lui. Mă strânge prietenos de braț.

PRODUCĂTORUL

Presupun că știi ce vreau să zic.

Un lung moment stau încremenită. Apoi sar de pe scaun, îmbrâncindu-l cu amândouă mâinile și zbierând: „Pleacă de lângă mine!" Apoi pumnul meu i se înfige în nas, iar el se trage îndărăt clătinându-se.

EU

Te bag în mă-ta, *nemernicule*…

Se ghemuiește, apărându-și capul cu mâinile, cu nasul însângerat, cu o mică mustață roșie a la Hitler mânjită sub nări.

PRODUCĂTORUL

Bine! Dumnezeule! Pleacă, te rog!

Mă trag înapoi, făcându-i loc să se ridice. Dar atunci se repede la mine cu pumnii încleștați.

PRODUCĂTORUL

Scârbă ce ești… O să plătești pentru asta.

Moment în care se pomenește privind drept în țeava pistolului lui Jess.

PRODUCĂTORUL

Doar n-ai de gând să-l folosești.

Îmi tremură mâinile, și pistolul odată cu ele. *Bine.* Cu cât par mai necontrolată, cu atât mai mult va crede că aș putea fi destul de sărită de pe fix ca să-l împușc.

EU

În legitimă apărare? Pariezi c-o fac?

Fac semn cu capul spre poșetă.

EU

Am acolo o videocameră. Totul e pe bandă. Poate că ai vrea ca soția ta s-o vadă?

PRODUCĂTORUL

Ce mama *dracului?*

După cum arată lucrurile, eu sunt cea tare acum, nu el. Dar înăuntrul meu domnește panica. Dacă se repede la mine? Dacă pur și simplu îmi ia pistolul din mână și-l ațintește spre *mine*? Dacă-mi alunecă degetul pe trăgaci?

EU

Acum plec. Iar tu stai exact acolo unde ești.

Pornesc cu spatele, încercând să dau impresia că sunt sigură pe mine. În vreme ce plec, mârâie:

PRODUCĂTORUL
Să te văd cum te descurci în lumea noastră, scârbă. Ești dusă rău cu pluta.

Îmi țin cumpătul până când ajung în stradă. Apoi mă lasă puterile și mă îndepărtez împleticit, plângând și tremurând. Îmi zbârnâie prin minte îndoielile – *Cum am putut să fiu așa de tută? Să fie felul în care am procedat? Am dat cumva impresia la audiție că sunt soiul de femeie care ar face asta?*

Am încurajat măcar asta, cumva?

„Mă cheamă Claire Wright și nu mă deranjează să joc parțial dezbrăcată…” Îmi amintesc cum am zâmbit rostind cuvintele. Asta a fost greșeala mea? A apărut ca ironie? A sunat *neprofesionist?*

Cu toate că altă parte din mine, cea rațională, încearcă să mă liniștească, zicând: *Nu, el era jigodia. N-avea dreptul nici măcar să se gândească la asta. El a greșit, nu tu.* Știu că dezbaterea asta o să continue în capul meu ore în șir.

Și, jigodie sau nu, reacția mea a fost oare disproporționată? Un refuz simplu, demn ar fi fost la fel de eficient, poate chiar ar fi dus la scuze, la o discuție productivă despre angajare?

Să te văd cum te descurci în lumea noastră, scârbă…

Aproape că îngheț când mă gândesc la implicațiile acelor vorbe anume. Acum o să mă vorbească de rău la agenții de casting? O să le spună prietenilor lui că sunt o belea? N-ar lipsi mult ca reputația mea britanică să traverseze Atlanticul și să se alăture câtorva aluzii și zvonuri de aici, moment în care a doua mea șansă s-ar duce pe apa sâmbetei.

Of, Doamne, ar fi trebuit, pur și simplu, să fac ce voia el?

Sunt cam patruzeci de intersecții până acasă la Jess. Străbat pe jos tot drumul, pierdută în nefericire și în învinuirile pe care mi le aduc. Nu-mi pot permite să iau metroul și nu-s în stare nici măcar să pun mâna pe un rol de bunăciune cu bustul gol fără să mă pomenesc atacată. Nu mai e zăpadă pe străzi, însă e în continuare umed și rece. Lacrimile de pe obraji par calde la început, apoi înghețate, apoi iar calde, pentru că izvorăsc altele.

Sunt la vreo treizeci de metri de apartament când sună telefonul. Mă uit la ecran înainte să răspund.

SCENĂ EXTERIOR. STRADĂ DIN NEW YORK – SEARA

HENRY

Bună, Claire. Ești liberă în seara asta?

Privesc cu jind spre clădirea în care este apartamentul. Tot ce-mi doresc e să mă târăsc până în pat și să plâng. Însă nu trebuie să uit de banii pentru tatăl lui Jess.

EU

Presupun că da.

HENRY

Am o misiune. Însă clienta vrea să te cunoască mai întâi.

EU

De ce?

HENRY

Cine știe? Poate că vrea să se asigure că ești genul soțului ei. Ceea ce știu că ești.

EU

Păi, atunci e în ordine.

HENRY

Cât de repede poți ajunge aici? Stă la Lexington. Spune la recepție că mergi la Apartamentul cu terasă.

8

Eram deja îmbrăcată pentru întâlnirea cu producătorul, așa că ajung la Lexington în mai puțin de douăzeci de minute. Mă duc la toaleta femeilor din hol, îmi împrospătez machiajul și fac un exercițiu de respirație ca să mă concentrez. Sunt gata să intru în scenă.

Apoi urc cu liftul la etajul șase. Bat la ușa apartamentului, și Henry îmi deschide. În dreptul ferestrelor, o femeie în jur de treizeci și cinci de ani umblă încoace și încolo agitată. Kim Novak în *Vertigo,* îmi zic studiind-o: elegantă, perle, foarte îngrijită, părul blond destul de scurt coafat impecabil într-un fel care nu se vede prea des în zilele astea. În comparație cu ea, mă simt ca un copil care a dat iama printr-o cutie cu găteli.

La început mi se pare că strânge în mâini un rozariu, dar apoi îmi dau seama că nu-i decât un breloc pe care-l răsucește pe degete. Pare tulburată, ceea ce nu-i neobișnuit. Multora dintre clientele lui Henry li se pare cea mai grea partea aceasta, cea în care vor descoperi, în cele din urmă, ce fel de oameni sunt în realitate soții lor.

SCENĂ INTERIOR. HOTELUL LEXINGTON, APARTAMENTUL CU TERASĂ – SEARA

HENRY

Claire. Mulțumesc că ai venit. Ți-o prezint pe Stella Fogler.

(*femeii, cu un ton liniștitor)*

Folosesc mai multe fete ca momeli, dar, din ce mi-ați spus despre Patrick, Claire e alegerea perfectă.

STELLA

(mie, agitată)

O să ai grijă, da? Jură-mi c-o să ai mare grijă.

Mă așez.

EU

Ce-ar fi să-mi vorbiți despre soțul dumneavoastră, doamnă Fogler?

STELLA

N-ai mai întâlnit pe nimeni ca el. Vorbesc serios. Să nu te întorci cu spatele la el. Să n-ai *încredere* în el. Juri?

„Să am încredere în el?" îmi zic. „Nu sunt prea mari șanse. Alt ticălos însurat e tocmai ce-mi lipsea în clipa asta."

HENRY

Claire e foarte competentă. Știe ce face.

EU

Arătați-mi doar o fotografie și spuneți-mi unde îl găsesc. De restul mă ocup eu.

HENRY

Ei bine, doamnă Fogler? Îi dăm drumul?

Stella Fogler se oprește din mers și se uita la mine ochi sălbatici, încă răsucind în mâini brelocul.

STELLA

Da. Bine. Dar te rog, ai grijă.

9

SCENĂ INTERIOR. FLAHERTY' BAR, NEW YORK – SEARA

Un bar vechi, cu lambriuri, din Upper West Side, spații destul de mari între mese și puțini oameni așezați la ele. PATRICK FOGLER șade la una dintre ele, citind o carte și făcând însemnări într-un carnet. Are spre patruzeci de ani, părul negru, o față lungă, acvilină. Ochii au o nuanță verde-pal. Arătos, într-un fel intelectual, discret.

Ca un Dan Day-Lewis mai tânăr, hotărăsc, studiindu-i imaginea în oglinda din spatele barului. Care se întâmplă să fie unul dintre actorii mei preferați dintotdeauna. Însă Patrick Fogler e și mai încordat. Pare că vibrează.

Ca să fiu sinceră, nu arată a ticălos care calcă pe de lături. Dar nu toți arată așa. Unii sunt plăcuți, fermecători. De fapt, aceia tind să fie cei care calcă cel mai mult pe de lături.

De ce? Pentru că pot, presupun.

„Pe moment, mă interesează mai mult să văd dacă dispui de ambiția și râvna trebuincioase pentru a te alătura echipei…"

Scutur din cap, concentrându-mă, încercând să alung amintirea acelui producător. „Fă-ți treaba și gata", îmi zic. „Zâmbește, flirtează, lasă-l pe Patrick Fogler să se dea la tine, pleacă. O oră, maximum. Apoi o să ajungi acasă cu patru sute de dolari în mână și poți să vomiți și să bocești și să te îmbeți.

Și n-o să mai trebuiască să câștigi decât încă șapte sute de dolari."

Ca la un semn, Patrick Fogler se ridică și vine spre mine. „Floare la ureche." Mă răsucesc, cu un mic zâmbet de întâmpinare. Îmi dau seama prea târziu că nu de mine se apropie. Îi întinde barmanului o bancnotă de douăzeci de dolari.

PATRICK

Ai putea să mi-o schimbi în mărunțiș?

Are vocea clară, bine modulată: senzația de putere stăpânită. În vreme ce barmanul deschide sertarul casei de marcat, ochii lui Patrick Fogler îi întâlnesc pe ai mei în oglindă. Din nou îi ofer un semn discret de întâmpinare – o abia perceptibilă îmblânzire și mărire a ochilor. El pare uimit, nimic mai mult. Ca și cum nu e sigur dacă ar trebui să mă recunoască de undeva.

Când barmanul îi dă mărunțișul, îi mulțumește cu o înclinare a capului și se îndreaptă spre ieșire. Dar o să se întoarcă. Și-a lăsat pe masă băutura, alături de carte.

Mă duc și o iau în mână. E o carte de poezie: un exemplar uzat din *Florile răului,* Charles Baudelaire.

Traducere și note de Patrick Fogler, observ. Prin urmare, e un soi de universitar.

Răsfoiesc la iuțeală cartea, căutând ceva ce aș putea folosi. În clipa aceea se întoarce și mă prinde asupra faptului. Exact așa cum intenționam.

EU

(*vinovată*)

Oh, îmi pare rău! E a ta?

PATRICK

Da.

Pare amuzat. Se uită în jur, prin barul aproape gol, ca și cum ar spune: „A cui altcuiva ar putea să fie?”

EU

Sper că nu te deranjează… Nu l-am citit niciodată pe Baudelaire.

Aruncă o privire pe pagina la care sunt.

PATRICK
Ei bine, nu începe cu aceea.

Îmi ia cartea din mâini și dă câteva pagini înainte, apoi citește cu glas tare:

PATRICK
Am amintiri mai multe decât un milenar.
Un scrin pe care-l umplu, sertar după sertar,
Bilanțuri, versuri, poliți, răvașe dulci, romanțe,
Cu bucle lungi și grele păstrate-ntre chitanțe
N-ascunde-atâtea taine cât poartă craniul meu.[7]

Are vocea convingătoare, ritmul e calm și insistent ca un puls. Îmi înapoiază cartea, tot deschisă. Mă uit în jos și cuprind dintr-o privire versul următor, apoi i-l citesc, cu ochii în ochii lui, continuând ritmul, exploatând la maximul limbajul:

EU
E-o vastă piramidă, un larg mausoleu
Cu morți mai mulți într-însul ca-n gropnița comună.
— Sunt cimitirul muced, afurisit de lună,
În care stau la pândă lungi viermi neadormiți
Târându-se să-mi roadă toți morții mei iubiți.

Și acum continuă el, cu ochii în ochii mei, din memorie, o strofă sumbră și ciudată pe care n-o

pot urmări, despre cum devii opusul cărnii.

PATRICK

[...] Ești un granit pe care vagi spaime-l înconjoară,
În fundul unei tulburi Sahare adormit!
Un sfinx bătrân, de lumea năucă ocolit,

Mă alătur lui la ultimele versuri, în același ritm, potrivindu-mi vocea după a lui.

EU/PATRICK

Uitat de mult pe hartă și care nu tresare
Cântând decât la raza apusului de soare.

E o tăcere pe care, o secundă sau două, n-o rupe niciunul din noi.

PATRICK

Ai citit frumos.

EU

Mulțumesc… Despre ce e vorba?

PATRICK

Viața lui amoroasă, s-ar putea spune.

EU

Trebuie să fi avut o viață amoroasă destul de complicată.

Patrick zâmbește.

PATRICK

Când a scris asta, Baudelaire avea legături cu două femei. Una era o frumusețe faimoasă, răsfățata Parisului

din secolul al XIX-lea. El îi zicea *Vénus Blanche,* Venus cea albă. Cealaltă era o dansatoare de cabaret metisă care-și vindea trupul pe străzi. Îi zicea *Vénus Noire.* Venus cea neagră.

EU

Interesant… Un triunghi amoros.

PATRICK

Poți să-i zici și așa.

EU

Cum au mers lucrurile?

PATRICK

A început să scrie poezii pe care i le-a trimis anonim lui Venus cea albă. Lucrurile pe care voia să le facă cu ea; lucrurile pe care le făcea cu Venus cea neagră. Poezii care ating toate soiurile de depravare. Spunea că alți poeți au scris destul despre tărâmurile înflorite ale frumuseții. Voia să fie primul care să scrie despre frumusețea care izvorăște din rău.

EU

Les Fleurs du mal… Florile răului.

E vremea să acționez.

EU

Presupun că a înțeles că unele femei sunt atrase de ceea ce e interzis.

Patrick Fogler clatină din cap. Ca și cum l-aș fi dezamăgit, într-un fel.

PATRICK

Trebuie să plec.

„Ce?”

EU

Zău? Îmi făcea plăcere – aș vrea să aud mai multe…

Încerc să-i înmânez cartea. Face semn cu mâna că nu.

PATRICK

Păstreaz-o. În amintirea unei întâlniri interesante. Mi-a plăcut să te ascult citind.

EU

Știi, eu… De obicei nu fac asta, dar tocmai am avut o seară de tot rahatul și nu mi-ar strica un pic de tovărășie. N-ai vrea să stai cu mine și să mă lași să-ți ofer un pahar?

Zâmbește iar, făcând să se adâncească ridurile de la colțurile ochilor.

PATRICK

Mi-ar plăcea. Dar sunt însurat.

EU

Oh, nu voiam să…

Se îndepărtează deja. Îmi aruncă peste umăr:

PATRICK

Știu. Dar eu da. Și, spre deosebire de Baudelaire, prefer ca acele Venus să vină câte una… Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Și apoi, ca și cum ar fi vorbit cu sine, îl aud spunând ceva în franceză.

PATRICK

Ô toi que j'eusse aimeé, ô toi qui le savais…[8]

EU

Ce înseamnă asta? Hei, am putea să…

Nimic, fir-ar să fie. Rămân uitându-mă după el, cu cartea de poezie încă în mână. Și dându-mi seama că, pentru prima oară de când am început să lucrez pentru Henry, tocmai mi s-au dat papucii.

10

— Așadar, presupun că-i o veste bună, zic cu glas neutru. Felicitări, doamnă Fogler. Soțul vă este credincios.

Mă rog, veste bună pentru *tine.* Eu încă simt junghiul.

Înapoi în apartamentul Stellei Fogler. Ciudat, pare și mai agitată la această veste.

— Credincios! se jeluiește ea. Ar fi trebuit să știu că n-o să meargă. Of, Dumnezeule! Dumnezeule!

— Ce vreți să spuneți? zic eu nedumerită.

Vorbele țâșnesc din ea.

— Am crezut că aș putea să aflu ceva despre el. Ceva care să-l împiedice să-mi facă rău, spune ea în culmea agitației.

Poftim? Descumpănită, întorc privirea spre Henry, dar el nu se uită la mine.

— Și-a dat seama că e o șmecherie. Stella se răsucește spre Henry. Nu era potrivită pentru asta. Ar fi trebuit să fie o fată cu pielea neagră. Ele sunt cele care…

Se întrerupe.

— Venus cea neagră, spun, rar. A vorbit despre asta.

— Nu vorbește *niciodată* despre asta, replică ea tăios. Din nou i se adresează lui Henry: Am știut că-i o greșeală.

Acum chiar că mi-a sărit țandăra. Și nu numai din pricină că se poartă ca și cum ar fi, cumva, vina mea. Ci pentru că tocmai îmi dau seama că toată această încercare de a agăța este exact opusul a ceea ce crezusem că este.

— Uite ce-i, cele mai multe dintre fufele nevricoase pentru care fac asta s-ar considera norocoase, îi spun răstit. Soțul tău nu s-a dat la mine. Și, crede-mă, e prima dată că se întâmplă. Dacă mă foloseai ca să-l șantajezi, ar fi trebuit să-

mi spui. Mă ridic în picioare. Aș vrea să-mi primesc banii, te rog. Patru sute de dolari.

Stella trage o valijoară de sub pat și o deschide. Scoate un sul gros de bancnote și desprinde din el patru. Mâinile îi tremură.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare. Sunt sigură că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Și n-aveam de gând să-l șantajez, nu tocmai. Voiam doar un pic de… asigurare.

Iau banii.

— Mulțumesc, zic cu răceală.

— Te conduc, Claire, șoptește Henry.

Nici nu s-a închis bine ușa că mă răsucește spre el, cu mâna pe umărul meu.

— Hei! Ce-a fost asta? „Fufe nevricoase", Claire?

— *Este* nevricoasă.

— Și *clientă,* insistă el.

— Henry… Nu crezi că treaba e aiurea? *Voia* ca el să se dea la mine. Cum rămâne cu „cel nevinovat n-ar trebui să aibă de ce se teme"?

Ridică din umeri.

— Aveai nevoie de lucru, nu?

— Știai, îmi pică mie fisa. Știai că asta urmărește. *Dumnezeule.* Vreau să zic, una e să le fac asta unor ticăloși care deja își înșală nevestele. Dar când *nevasta* e cea care… Clatin din cap, nevenindu-mi să cred. Am *terminat.*

În vreme ce mă îndepărtez cu pași mari, strigă după mine:

— Nu mai face fițe, Claire. Îți place chestia asta. Știi că da. Ce nu ți-a plăcut e că omul nu ți-a picat în plasă. Sună-mă mâine, când ți-ai venit în fire.

SCENĂ INTERIOR. HOTELUL LEXINGTON – HOL – SEARA

Când dau să ies din hotel îmi amintesc ceva. Scot din poșetă exemplarul din *Florile răului* pe care mi l-a dat Patrick și fac cale-ntoarsă.

SCENĂ INTERIOR. HOTELUL LEXINGTON – CORIDOR – CONTINUU

Bat din nou la ușa apartamentului Stellei.

EU

Doamna Fogler? Stella? Am un lucru care-i aparține lui Patrick. Cred că ar trebui să vi-l dau.

Niciun răspuns.

EU

Hei?

Nimic. Ridic din umeri și mă întorc cu spatele.

11

Există un exercițiu minunat, creat de legendarul profesor de actorie Sanford Meisner, în care doi actori pur și simplu repetă fiecare vorbele celuilalt. Rostul lui e să arăți că vorbele înseamnă în mare măsură orice vrei să însemne. Că scenariul nu e literă de Evanghelie, e un punct de plecare. Text și subtext.

Asta se petrece după trei zile. Scott și cu mine ne rotim unul în jurul celuilalt în spațiul pentru repetiții, iar ceilalți studenți ne privesc.

— Zâmbești, îi spun lui Scott nerăbdătoare, ca și cum ar avea să-mi dea vești bune.

— Zâmbești, răspunde el.

Numai că o spune ca și cum tocmai ne-am certa, iar asta e dovada că nu iau lucrurile în serios.

— …*Zâmbești?* zic, nevenindu-mi să cred, ca și cum nici măcar nu catadicsește să ascundă faptul că s-a purtat ca un nemernic.

— Zâmbești, anunță el triumfător, ca și cum aș fi încercat să-mi stăpânesc zâmbetul, dar el m-a făcut să nu mă pot abține.

— Zâmbești, spun în șoaptă, ca și cum ar fi prima oară că îl văd vesel de un an încoace.

— Zâmbești, zice el, cu implicația nerostită: „Dar eu nu”.

— Bine. Acum improvizați pe tema asta, ne îndeamnă Paul.

— Zâmbești, zice Scott, ca o învinuire.

— Ba nu!

— Așadar, la ce te gândești?

— La momentul acela în care ne-am tăvălit împreună prin zăpadă.

— A fost ultima oară, nu? Ultima oară când am fost fericiți.

— Excelent, zice Paul oprindu-ne.

Ceilalți studenți bat de câteva ori din palme.

— Trebuie doar să vă amintiți, le spune Paul celor din grup, că esența e să folosești ceea ce-ți dă celălalt actor. Un gram de comportament valorează cât o jumătate de kil de cuvinte.

Se aude un ciocănit la ușa clasei, care e deschisă. Unul dintre administratori e acolo, împreună cu o polițistă în uniformă.

— O caut pe Claire Wright, spune ea.

„Rahat.”

— Eu sunt, zic, zâmbind. Cu ce vă pot ajuta?

12

Polițista mă duce la secție, unde aștept într-o cămăruță cu aer îmbâcsit de la etajul șapte. Am întrebat-o despre ce e vorba, dar nu mi-a spus decât că i s-a cerut să mă aducă acolo și că totul se va lămuri curând. Sau „pe moment”, cum zice ea.

„Trebuie să fie producătorul ăla”, mă gândesc agitată. „Trebuie să fi făcut o plângere.” Orice s-o întâmpla acum, nu poate fi bine. Știu că legislația legată de arme nu-i așa de strictă aici, dar nu cred că poți să le fluturi pur și simplu prin fața oamenilor.

În cele din urmă, un bărbat voinic în haine civile vine și se prezintă ca detectivul Frank Durban. Sar de pe scaun nerăbdătoare și-i strâng mâna, încercând să fac impresie bună. Detectivul Durban pare un pic surprins, însă arată spre bărbatul mai tânăr, ras în cap, cu un vraf de hârtii în brațe, care intră în urma sa:

— Iar dânsul este detectivul Davies.

— Am nevoie de avocat? întreb neliniștită.

— Depinde. Ce ai făcut? zice Durban.

Izbucnesc în râs, pentru că a spus-o cu blândețe, ca pe o glumă, dar observ că îmi lasă timp să răspund înainte să adauge:

— N-ai fost arestată sau acuzată, Claire. Nu vrem decât să-ți punem câteva întrebări. Despre Stella Fogler.

— Cine?

Apoi îmi amintesc. La urma urmei, nu-i vorba despre producător.

— Am aflat că faci din când în când câte o treabă pentru o firmă de avocați, Kerr Adler, spune Durban în timp ce ne așezăm. Este adevărat?

— Da, este.

— Vorbește-mi despre asta.

O clipă mă gândesc să mint – o fi slujba asta în afara sindicatului, dar sunt sigură că încalcă

termenii vizei mele –, însă, de vreme ce e clar că ei știu deja destul de multe, fac ce-mi cere detectivul Durban și le spun totul: Marcie, rolul de momeală, videocamera ascunsă în poșetă. După o vreme, Davies împinge într-o parte hârtiile și începe să-și noteze.

— Și a fost ceva neobișnuit la misiunea pentru doamna Fogler? mă întreabă Durban. Ceva ieșit din comun?

— Păi, mi s-a cerut s-o întâlnesc pe ea înainte. Asta nu se întâmplă întotdeauna.

— Și de ce ți s-a cerut asta?

Ridic din umeri.

— Henry a zis că ea vrea să mă vadă. Să vadă dacă sunt potrivită.

— Și cum părea ea?

Mă gândesc la acel moment, amintindu-mi cum umbla de colo colo Stella Fogler prin dreptul ferestrelor.

— Păi… agitată.

— Mai precis?

Rostesc lent:

— Era ca și cum ar fi fost speriată de ceva.

Cei doi bărbați nu se uită unul la altul, dar simt că încremenesc, atenți.

— Doamna Fogler e bine? adaug.

— Spune-ne doar ce s-a întâmplat, Claire, îmi cere detectivul Durban. În ce fel speriată?

Le povestesc despre Stella, apoi cum l-am abordat pe soțul ei la bar. Când ajung la momentul în care Patrick mi-a dat cartea cu poezii și a plecat, detectivul Durban mă oprește.

— Crezi că a bănuit ce se petrece?

— Nu văd cum ar fi putut.

— Bine. Și doamna Fogler? Cum a reacționat când i-ai spus cum a mers? A fost mulțumită? S-a liniștit?

— N-aș zice.

Repet ce a spus ea, că voia să afle ceva despre soțul său. Cumva, asta sună acum mai amenințător.

Meticulozitatea cu care mă interoghează cei doi îmi dă senzația că nu poate fi de bine.

— Patrick și Stella sunt bine? S-a întâmplat ceva? întreb, însă nu primesc răspuns.

— Când ți-a plătit, ai văzut și alți bani? În poșetă, poate? vrea să știe Durban.

Clatin din cap.

— Dar trebuie să fi fost cel puțin o mie în sulul pe care l-a scos. M-a plătit cu bancnote de o sută.

— Prin urmare, ai luat *patru* bancnote.

Durban apasă pe cuvântul „patru”.

— Da, zic nedumerită. Așa cum v-am spus. Atât îmi datora.

— Ce s-a întâmplat cu restul?

— Care *rest?*

— N-am găsit asupra ei niciun ban, spune el pe un ton neutru. Și retrăsese o sumă mare în acea dimineață. Mult mai mult de o mie de dolari.

Mă holbez la el.

— *Asupra ei…* Vreți să spuneți… e moartă?

— Corect.

Îmi urmărește reacția.

— Oh, Dumnezeule, exclam îngrozită. Cum? Ce s-a întâmplat?

— Tratăm cazul ca pe o crimă. Asta e tot ce pot să-ți spun în acest moment. Continuă să mă fixeze cu privirea. Expresia lui, care păruse prietenoasă, chiar părintească, a devenit dură. *Pot* să spun că a murit în apartamentul său, cândva, înainte de ivirea zorilor, în noaptea în care ai fost la ea.

— A, nu… șoptesc. E cumplit. Doar nu credeți că…

— Ce-ar fi să răspunzi până la capăt la întrebările noastre, Claire?

Mă plimbă iar prin toată povestea, apoi o luăm de la capăt. Davies continuă să mâzgălească în carnet.

— Ce s-a întâmplat cu caseta video? întreabă Durban în cele din urmă. Cea din videocamera ascunsă. La cine e acum?

Încerc să-mi amintesc.

— I-am dat-o Stellei, doamnei Fogler. E procedura standard. La urma urmei, a plătit pentru ea.

— Și cartea cu poezii?

— E încă în poșeta mea. De obicei nu citesc poezii, dar acestea sunt cu adevărat interesante, într-un fel ciudat…

— Avem nevoie de ea, mă întrerupe el.

Ia o pungă pentru probe, o întoarce pe dos și o folosește ca pe o mănușă ca să ia cartea de la mine.

— Ai aflat până la urmă ce însemna chestia aia în franceză? Citatul acela pe care ți l-a spus el înainte să plece?

— Da – sunt sigură că e dintr-o poezie cu titlul *À une passante,* „Unei trecătoare”. E vorba despre cineva pe care îl vezi pe stradă, vă uitați unul la altul, dar mergeți mai departe, fiecare pe drumul său… Traducerea literală este „O, tu, pe care aș fi iubit-o, o, tu, care știai…”

Durban fornăie.

— Ce drăguț! Ar trebui s-o țin minte. Așadar, ai plecat din hotel… Și apoi?

— Am ieșit în oraș cu niște prieteni.

— La un bar?

Încuviințez din cap.

— Barul Harley. Sunt o mulțime de oameni care pot să confirme că am fost acolo la nouă și jumătate.

— Și când ai ajuns acasă?

— Pe la șapte dimineața. Am… întâlnit o persoană.

— Cum îl chemă?

— Ăăă… Tom.

— Numele de familie?

— Cred… cred că am pe undeva numărul lui de telefon. Scormonesc prin geantă și găsesc o bucățică de hârtie. Da. Iată-l.

Detectivul Durban se uită atent la hârtie când o ia.

— Mie îmi pare un „i”. Tim, nu Tom. O să luăm legătura cu el.

— Ce ai făcut cu banii, Claire? mă întreabă detectivul Davies.

E prima dată când deschide gura.

— Cei patru sute de dolari? I-am dat colegei mele de apartament. Am rămas în urmă mult cu chiria, așa că…

— Nu cei patru sute, mă întrerupe el. Cei douăzeci de mii de dolari pe care i-ai furat din camera de hotel a Stellei Fogler.

Mă holbez la el, simțind că mi se învârte capul.

— Poftim? Nu… nu puteți crede că…

— Răspunde la întrebare, îmi cere Durban.

— N-au fost bani – nu acea sumă. Cel puțin, eu nu i-am văzut. Sunt *suspectă?*

— Suspectă? fornăie Davies. Ai mărturisit deja că ai înregistrat fără consimțământ, că lucrezi ca investigator fără licență, că ai acostat bărbați și ai conspirat la șantaj. Nu mai trebuie decât să adăugăm furtul și crima și am terminat treaba.

— *Crimă?*

— După spusele lui Henry North, în seara aceea ai avut o dispută cu doamna Fogler.

— V-am spus, *ea* a fost cea care se purta ciudat…

— Așa că ai plecat, te-ai tot gândit la grosolănia ei… Și apoi te-ai întors în camera ei, spune Davies. Unde se nimerise să aibă mulți bani gheață. Henry North ne-a vorbit despre problemele tale financiare. Trebuie să te fi călcat pe nervi să vezi că o astfel de femeie e așa de bogată.

Scutur din cap uimită.

— V-am spus, m-am întors doar ca să înapoiez cartea. Și, uite, Henry mi-a zis că tot ce fac pentru firmă e legal. Câtă vreme înregistrezi într-un spațiu public, a zis. Și nu e vorba de acostare dacă tipul face prima mișcare. Brusc, îmi vine o idee. Dar pe *el* l-ați interogat?

— Firește. Și o să-i verificăm foarte atent declarațiile. Așa cum le vom verifica și pe ale tale. Cu acest Tim.

— Ai omorât-o pe Stella Fogler, Claire? mă întreabă detectivul Durban, la fel de degajat ca și cum m-ar întreba dacă beau cafeaua cu zahăr sau fără.

Îl privesc drept în ochi, fără să dau atenție bubuitului din piept.

— Nu. N-am omorât-o.

E o tăcere încordată.

— Davies, vii să vorbim afară? zice Durban.

Ies amândoi. Aud prin ușă murmurul vocilor. Apoi Durban se întoarce singur.

— Îmi trebuie datele de contact de la cel puțin trei oameni care pot să confirme că erai la bar la nouă și jumătate. După asta poți să pleci.

Mă uit la el, ametită de ușurare.

— Așadar, *nu credeți* că am făcut-o?

— O să verificăm de două ori tot ce ne-ai povestit. Dacă ai spus adevărul, vom putea să te eliminăm destul de repede din investigație. Dar nu pleca din oraș fără să ne anunți. Și te sfătuiesc serios să nu mai lucrezi pentru acea firmă de avocatură. Aceasta este investigarea unei crime, domnișoară Wright, nu o verificare a serviciului de imigrări, însă dacă descoperim că ai încălcat din nou termenii vizei, n-o să ezit să transmit această informație autorităților de resort.

Și cu asta se apucă să strângă hârtiile, sortându-le pe teancuri. Îmi dau seama că totul a fost un spectacol: clasicul interogatoriu cu polițistul bun și polițistul rău, care avea rolul să-mi bage frica în oase.

Și chiar a dat roade. Încă mai tremur. Dacă *aș fi făcut* ceva rău, le-aș fi mărturisit celor doi cât ai bate din palme. Amestecul de încredere, prietenie și agresiune m-a transformat rapid într-o epavă ghemuită într-un colț.

Dar chiar și acum, în miezul ușurării pe care o simt, mă pomenesc gândind: „Ce pot folosi din asta?”

13

Când ajung acasă, Jess țopăie de pe un canal la altul, cu un prosop în chip de turban pe cap, verificându-și în același timp contul de Facebook și dându-și cu ojă bleu unghiile de la picioare.

— O zi bună? întreabă fără să ridice privirea.

— N-aș zice.

Îi povestesc despre poliție, despre clienta ucisă. Curând, se holbează la mine cu gura căscată.

— Mă simt groaznic. În afară de personalul hotelului, se pare că Henry și cu mine am fost ultimele persoane care au văzut-o pe Stella Fogler în viață.

— Polițiștii au spus cum a murit?

Clatin din cap.

— Au fost foarte vagi. Dar din întrebările pe care mi le-au pus pare să fi fost un soi de jaf. Probabil că va trebui să merg la tribunal să depun mărturie.

Pentru o clipă, nepoftită, scena începe să se deruleze în capul meu:

SCENĂ INTERIOR. SALĂ DE TRIBUNAL
DIN NEW YORK – ZIUA

CLAIRE WRIGHT se așază în boxa martorilor, îmbrăcată ca Vera Miles în *The Wrong Man* – degajată, distantă, dar vizibil agitată.

PROCURORUL

Domnișoară Wright, vă mulțumesc că ați venit astăzi. Mărturia dumneavoastră va fi crucială pentru deznodământul acestui proces…

— Ai zis Fogler? mă întrerupe Jess.

— Da. De ce?

— A fost ceva la știri… Butonează telecomanda și, arătând cu ea spre televizor, adaugă: Uite.

Pe ecran, Patrick Fogler, cu trăsăturile frumoase întunecate de oboseală, stă în fața unui bloc de locuințe, vorbind spre o grămadă de microfoane. Blițurile îi luminează intermitent fața.

— El e, zic. Dă-l mai tare.

Când crește volumul, îl aud spunând: „… *recunoscător pentru orice ajutor, cât de mic, care poate fi dat poliției”.* Se oprește, și rafala de blițuri e de două ori mai intensă. Cineva din spate strigă: „În ce relații erați cu soția?”

— Ambuscada presei, spune Jess cu tâlc. Știi ce înseamnă *asta,* nu-i așa?

— Că vorbește cu presa?

— Nu, toanto. Polițiștii cred că el a făcut-o. Oftează când vede că nu pricep și-mi explică: Atunci când polițiștii știu cine a făcut-o, însă un avocat îi împiedică să pună vreo întrebare cu adevărat importantă, le dau ponturi ziarelor, așa încât reporterii să poată pune întrebările în locul lor. Data viitoare când o să-l vezi o să aibă cătușe.

Îmi vine în minte întâlnirea cu Stella, lucrurile ciudate pe care le-a spus.

STELLA

O să ai grijă, da? Jură-mi că o să ai mare grijă.

EU

Ce-ar fi să-mi vorbiți despre soțul dumneavoastră, doamnă Fogler?

STELLA

N-ai mai întâlnit pe nimeni ca el. Vorbesc serios. Să nu te întorci cu spatele la el. Să n-ai *încredere* în el. Juri?

Am crezut că voia să spună că soțul său era din cei care te pipăie. Asta a fost înainte să-l întâlnesc,

desigur – nimeni n-ar putea fi mai puțin pipăitor decât Patrick Fogler. Dar dacă voia să spună cu totul altceva?

Oare de *el* era speriată? Sau, în orice caz, așa percepuse detectivul Durban scena, când i-am povestit-o?

Mă uit din nou la televizor, la Patrick Fogler – așa de calm, așa de inteligent, așa de *plăcut* – și mă gândesc că nu-i cu putință.

— Nu el, spun clătinând din cap. Nu cred. Amintește-ți, el a fost cel care *nu* s-a dat la mine. Un tip cu adevărat drăguț, atrăgător, credincios.

— Nu-mi veni cu balivernele astea, zice Jess blând, ștergându-și părul cu prosopul. Nu există așa ceva – doar asta spui tu întotdeauna, nu?

14

Crima e pe prima pagină a tuturor ziarelor. De acolo e preluată de bloggeri și comentatori, fiecare cu altă teorie despre cele întâmplate. Prima direcție pe care merg este că a fost un jaf care n-a ieșit cum trebuie. Acum câțiva ani, o bandă înarmată dădea lovituri în apartamente scumpe din hotelurile din Midtown, jefuind clienții sub amenințarea armelor. Însă membrii ei sunt toți în închisoare, și de atunci încoace n-au mai fost jafuri în hotelurile din Manhattan. Cu toate acestea, se discută mult pe rețelele sociale despre efectele ultimului incident asupra turismului. Vizitatorii sunt sfătuiți să nu deschidă ușa camerei de hotel decât cu lanțul de siguranță.

Curând, atenția se mută asupra Stellei. Ce căuta o femeie care locuiește în oraș, în Morningside Heights, într-un hotel aflat la mică distanță de casă? Sunt două teorii: una e că s-a certat cu soțul, iar a doua, că aștepta un amant. Mai sunt și zvonuri despre o sumă mare furată din apartamentul de hotel, pe care poliția refuză să le confirme ori să le dezmintă.

Camerista care a găsit cadavrul, Consuela Alvarez, i-a spus unui reporter că încăperea arăta ca și cum ar fi fost un fel de luptă. Trupul Stellei fusese lăsat pe pat, acoperit cu un cearșaf, a zis ea. Plângând, Consuela a descris capul ca „zdrobit – groaznic – atâta sânge”.

Se pare că la televiziunea cu circuit închis a hotelului n-a apărut nimic folositor.

Treptat, cele două teorii au început să se combine. Stella *aștepta* un amant și se îndepărtase de soț. De aceea a omorât-o, era implicația.

Firește, eu știu că nu poate fi așa. Stella stătea la acel hotel doar ca să pot eu să-l ispitesc pe Patrick. Și orice probleme or fi avut ei doi, el nu era pregătit să-i fie necredincios, lucru care sugera că

Patrick, cel puțin, credea că acele probleme pot fi rezolvate. Însă și polițiștii știau asta. Tot așteptam ca ei să curme speculațiile, spunându-le jurnaliștilor despre *mine,* dar, din cine știe ce motiv, n-au făcut-o. Și nici nu m-au mai căutat ca să-mi pună întrebări.

Le-am spus câtorva prieteni că în seara aceea am fost cu Stella Fogler, dar numai câtorva. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca activitățile mele independente să apară pe vreun blog. În orice caz, nu pot satisface pofta de detalii sângeroase a prietenilor, pentru că nu le cunosc. Sunt la fel de mult în ceață ca toți ceilalți.

După două săptămâni în care n-am primit niciun semn de la poliție, îl sun pe Henry.

— Claire, zice.

Mai degrabă constatare decât întrebare. Ca și cum ar fi surprins că mă aude.

— Ne putem vedea? Vreau să te întreb ceva.

O pauză, apoi:

— Bine. Dar nu la birou.

Numește un hotel în care am avut vreo două misiuni.

Când ajung, șade deja la bar, în capătul în care barmanul nu ne poate auzi. Mă așez lângă el.

— Mă gândeam că poate ai auzit ceva, îi spun. Despre investigație, adică.

— Tot ce aud e că nu înaintează deloc. Ridică din umeri. Însă nu mai consideră că jaful a fost adevăratul motiv. Se pare că există amănunte care duc la soț.

— Ce fel de amănunte? zic, surprinsă de această confirmare a faptului că Jess se poate să fi avut dreptate.

— Nu vor să spună. Așa e procedura standard. Ca să le poată scoate brusc la iveală, dacă au nevoie, la un interogatoriu. Însă a fost folosit

cuvântul „turbat”. Mă privește dintr-o parte. Te-au perpelit bine?

Încuviințez.

— Pe tine?

— Nimic din ce n-am făcut și eu altora. Își fac meseria, asta-i tot.

— Henry… E vreo șansă să mai lucrez pentru tine? Situația mea e de-a dreptul disperată.

— În niciun caz. Firma a avut noroc că n-a fost potcovită cu o amendă pentru că a folosit un lucrător fără acte. Dacă n-aș fi fost înainte polițist, nu cred că s-ar fi arătat așa de îngăduitori cu noi. Șovăie. De fapt, Claire, oricum eram pe punctul de a renunța la tine.

— Din cauză că n-am acte?

Face semn cu capul că nu.

— Am primit o plângere. Un avocat. Un tip pe nume Rick. Ți-l amintești?

Mi-l amintesc. „Pentru asta capeți mult în Seattle.” Când i-am arătat caseta nevestei, ochii ei au scânteiat de furie printre lacrimi.

— La două zile după misiune ne-a trimis o depoziție sub jurământ, spune Fienry. Susține că după ce l-ai întâlnit în bar ai urcat în camera lui de hotel, ați făcut dragoste, ai luat mia de dolari negociată ca preț și abia *apoi* l-ai vândut nevestei. Ceea ce, desigur, te-ar face vinovată de un delict și pe noi complici. De asemenea, ar face ca înregistrarea să nu fie acceptată în procesul de divorț declanșat de soție.

— Minte, zic eu furioasă. Uitați-vă la casetă.

Henry spune calm:

— Ne-am uitat. Înregistrarea se termină cu tine spunându-i să plece primul, că o să mergi în camera lui. Apoi ai oprit videocamera. Rick a arătat cronologia completă, Claire, precum și chitanțele de la bar și informațiile despre cardul de acces în cameră. Ai stat în hotel cât – două ore? Destul timp ca povestea lui să stea în picioare.

— Am oprit înregistrarea pentru că aveam ce-mi trebuia, insist eu. Și motivul pentru care a durat două ore a fost că am așteptat o oră să se ridice de la masă. Fir-ar să fie, Henry, ce-i asta? Știi că așa lucram.

— Știu că-ți plăcea să intri în rol. Nu ți-am pus niciodată prea multe întrebări despre asta. Câtă vreme obțineam ce ne trebuia.

— N-am făcut asta niciodată, spun pe un ton neutru. Era o javră, pentru numele lui Dumnezeu. Un jeg. Și un *avocat.* A știut exact ce minciuni să inventeze ca să poată exclude acea casetă din depoziția nevestei.

— Nu zic că ai făcut ce a spus el, Claire. Nu zic decât că ne-a fost greu să demonstrăm netemeinicia afirmațiilor lui. Și toate rezultatele pe care le-ai mai fi obținut pentru noi după asta ar fi fost contaminate, din punctul de vedere al probelor. Prin urmare, conducerea mi-a cerut să găsesc pe altcineva. Dacă n-ai fi sunat să spui că ai nevoie de bani pentru chirie, nu te-aș fi lăsat să lucrezi pentru Stella Fogler. A fost o ultimă misiune, de dragul vremurilor de demult.

Aproape că-mi vine să plâng din pricina nedreptății.

— Bine. Prin urmare, nu pot lucra pentru firma ta. Trebuie să fie altă cale…

Henry cătină din cap.

— Nici să nu te gândești. Ascultă, ești o fată pe cinste și mi-a plăcut să lucrez cu tine. Sper cu adevărat să ni se mai încrucișeze drumurile. Dar spectacolul ăsta s-a terminat. Îi face semn barmanului. Fac cinste, bine?

15

Timpul trece. Trei luni, poate mai mult.

O vreme, crima din hotelul Lexington rămâne un subiect de senzație, disecat de bloggeri care se cred infailibili, comentat prin baruri și birouri. Apoi o vedetă de seriale e fotografiată într-un club în care se face sex în grup, tunelul Lincoln e închis pentru reparații, iar președintele mai trimite niște trupe americane în Orientul Mijlociu.

Lumea merge mai departe.

Tatăl lui Jess mă mai păsuiește un pic cu chiria. Dar, fără munca la firma de avocatură, tot ajung până la urmă să fac unele dintre lucrurile pe care-mi spusesem că n-o să le fac niciodată. Lucruri la care nu-mi place să mă gândesc și despre care nu știe nimeni.

Orice, doar să pot continua să joc.

PARTEA A DOUA

16

Camera e inundată de soare. Stăm culcați pe podea, cu ochii în tavan. Suntem opt, așezați ca o stea de mare, cu capetele aproape atingându-ni-se.

— E un joc de improvizație foarte vechi, se aude vocea lui Paul departe, la stânga mea. Se numește „Povestea se deapănă singură”. Vom bate în podea un ritm. La fiecare bătaie vom adăuga la poveste un cuvânt.

— Despre ce e povestea? întreabă cineva.

— Nu știu. Ăsta-i rostul. Nimeni nu știe. Povestea e acolo deja. Nu trebuie decât s-o scoatem la lumină.

În ultima vreme, exercițiile sunt tot mai grele. Paul ne-a făcut să petrecem zile întregi numind lucrurile greșit, doar ca să vedem ce senzație ne dă asta. Ne-a pus să improvizăm personaje tot mai zărghite – un comis-voiajor care are o valiză plină cu pulovere tricotate din lână de girafă, un soldat înarmat cu o mitralieră invizibilă – după care ne-a trimis afară, în pielea personajului, să acostăm lumea pe stradă. Spre surprinderea mea, în general trecătorii ne-au ascultat cu simpatie. Fie mă pricep eu din ce în ce mai bine la asta, fie New Yorkul e tot mai smintit când e cuprins de zăpușeală.

Și la fiecare exercițiu ne amintește singura regulă. A juca un rol nu înseamnă să te prefaci. *Cheia este în cuvânt. A juca un rol înseamnă* a face. *A fi. A deveni.*

— Dați-i drumul, zice acum, lovind cu palma în podea.

Un ritm lent, în salturi. Treptat, îl preluăm.

— A fost, spune el.

Cu o fracțiune de secundă după bătaie, studentul din stânga lui adaugă:

— Odată.

— Ca.

— Niciodată.

— O.

Brusc, e rândul meu. *Nu gândi, acționează.* Cu toate că, de fapt, nu-i timp să faci nici una, nici alta, ritmul stimulator mă silește să spun primul lucru care-mi vine în minte.

— Prințesă.

Și povestea trece mai departe, luând avânt pe măsură ce intervin membrii grupului. Un basm, ceva despre un prinț care se îndrăgostește de o statuie din grădina sa.

Data următoare, Paul ne îngreunează sarcina. Dacă șovăi, ești dat afară. Și ritmul este mai rapid. Scopul e să învățăm să reacționăm instinctiv, explică el.

De data asta nu începe cu evidentul „a fost".

Se țese o poveste ciudată, sclipitoare, o fantezie sumbră despre o fetiță care trăiește într-un cimitir, printre corbi și ciori.

Unul câte unul, studenții greșesc și se ridică în picioare.

Toți, în afară de mine.

În cele din urmă, suntem doar noi doi, eu și Paul, culcați în unghi drept pe podea, ca arătătoarele unui ceas, iar palmele plesnesc podeaua în trei timpi, cuvintele curg într-un șuvoi atât de gros și iute, de parcă le-am fi învățat pe de rost.

Mă simt posedată, încântată, captivată. Ca și cum n-aș fi decât gura prin care vorbește altcineva. Gazda unui spirit voodoo. Claire cea reală e dată uitării, anihilată de o forță mai puternică decât orice orgasm.

Acum îmi dau seama. *Nu gândi.*

În cele din urmă se oprește, iar eu zac acolo câteva clipe, venindu-mi în fire, savurând momentul.

Ceilalți ne privesc în tăcere. De obicei, la sfârșitul unui exercițiu bine făcut aplaudă. Ridic capul și mă uit.

Polițistul acela stă lângă ei. Detectivul Durban.

— Domnișoară Wright. Claire. Putem vorbi?

Îl duc la cantină. În jurul nostru, studenții stau câte doi sau trei, pălăvrăgind sau lucrând pe laptopuri.

E prea cald pentru cafea. El aduce de la automat două Coca Cola dietetice.

— America, șoptesc, maimuțărind accentul yankeu. Țara eliberării de calorii.

Nu zâmbește. Observ că arată foarte obosit.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Claire, îmi spune dintr-odată.

— Vă ajut cu plăcere, dacă pot. Despre ce e vorba?

— Reluăm cercetările legate de asasinarea doamnei Fogler. Verificăm din nou declarațiile, ca să vedem dacă nu ne-a scăpat ceva prima oară.

— N-ați arestat pe nimeni, nu-i așa? M-am uitat pe internet.

Durban se încruntă.

— Am eliminat mulți suspecți din anchetă. Inclusiv cele o sută douăzeci și șase de persoane cazate în noaptea aceea la hotelul Lexington. N-am stat cu brațele încrucișate.

— Scuze. Nu voiam să zic…

— Cu toate că cea mai mare parte a muncii noastre a fost concentrată pe o persoană, adaugă el.

— Soțul, zic. Patrick.

Nu face niciun comentariu. Peste câteva clipe mă întreabă:

— Îți mai amintești amănuntele discuției tale cu domnul Fogler?

— Sigur că da.

— Avem un colaborator nou, o expertă în profiluri psihologice. Aș vrea să te întâlnești cu ea.

— Sigur, dacă credeți că e de folos… Când?

— Acum, dacă se poate.

Arunc o privire spre sala de repetiții.

— Sunt la curs.

— E important, Claire.

Tonul i s-a înăsprit.

— Atâta doar că… nu văd cum vă pot fi de mare ajutor. N-am vorbit cu Patrick Fogler decât câteva minute. Nu era interesat de mine.

Durban aprobă din cap.

— Poate. Dar de ce a plecat?

— Cum adică?

— Fogler. Când ai încercat să-l agăți, ai zis că părea grăbit să plece. Asta mă tot întreb. De vreme ce nu mergea în altă parte decât acasă și credea că soția e plecată din oraș, de ce atâta grabă? De ce să încheie o conversație cu o tânără prietenoasă care e gata să discute despre poezia franceză ca și cum ar fi cu adevărat interesată?

— Poate că l-am plictisit.

— Asta e una dintre posibilități.

— Mai este vreuna?

Nu-mi răspunde direct. Îmi dau seama că la omul ăsta informațiile curg întotdeauna într-o singură direcție.

— În orice caz, aș vrea să vorbești cu această expertă. Se apleacă peste masă. Uite, încă n-am reușit să-ți fac raport la prietenii mei de la Imigrări. Dar nu-i prea târziu.

— Se pare că nu prea am de ales, atunci, spun cu un zâmbet crispat.

— Nu. Chiar n-ai.

Luăm un taxi. Durban dă o adresă din Union City. Șoferul a oprit aerul condiționat ca să economisească benzina. E prima zi de mai cu adevărat caldă și ne trec sudorile pe bancheta acoperită cu vinil. Fusta îmi alunecă în sus pe picioarele goale, și o dată sau de două ori îl văd pe detectivul Durban că trage cu ochiul la ele, după care întoarce capul spre fereastră.

17

Oprim în fața unui birou urât, oarecare, dintr-o clădire plină de birouri urâte și locuri de parcare goale. Ferestrele n-au fost spălate de decenii întregi, iar zugrăveala se cojește.

Paznicul de la recepție mă pune să semnez. După aceea nu mai văd pe nimeni în timp ce mergem pe un coridor lung, sufocant. În cele din urmă, detectivul Durban bate la o ușă. Pe plăcuță scrie APARTAMENTUL 508, DR. KATHRYN LATHAM ABFP[9], PSIHOLOG CRIMINALIST.

— Intră, se aude dinăuntru.

O femeie lucrează la laptop în spatele unui birou de lemn ieftin. Aș zice că are șaizeci de ani, poate mai mult. Are părul atât de cărunt, că e aproape blond, tuns scurt, și e îmbrăcată cu mai mult bun gust decât m-aș fi așteptat, judecând după cele din jur.

Ochii ei, când ridică privirea, sunt albaștri și vicleni.

— Claire Wright, da?

Durban face prezentările:

— Claire, doamna doctor Latham.

— Spune-mi Kathryn. Și ia loc. Nu te deranjează să fii înregistrată, sper?

Face semn cu capul spre unul dintre pereți, care, observ acum, e din sticlă întunecată, un fel de oglindă semitransparentă. În spatele ei se vede slab ochiul roșu al unei videocamere. În mod automat îmi trag umerii în spate, ca și cum aș fi la o audiție, până să-mi dau seama cât de stupid e lucrul ăsta.

— Bine, murmură ea. Povestește-mi întâlnirea cu Patrick Fogler.

Îi spun tot ce-mi pot aminti, subliniind faptul că Patrick s-a purtat cuviincios de la început până la sfârșit. Nu durează mult. Dr. Latham ascultă cu capul înclinat într-o parte, cu ochii albaștri ațintiți

asupra mea, fără să facă vreo remarcă, iar la final încuviințează scurt.

— Mulțumesc, Claire. Ai fost de mare ajutor.

— Asta-i tot? zic eu surprinsă.

— Da. Poți să pleci.

— Kathryn… protestează detectivul Durban, ca și cum nu asta se aștepta să audă.

— Nu e potrivită pentru asta, Frank, spune cu hotărâre Kathryn Latham.

Mă încrunt.

— Potrivită pentru ce?

— Claire, vrei să ne scuzi o clipă? îmi spune Durban. Așteaptă, te rog, pe coridor.

Ies și închid ușa după mine. Aud murmurul vocilor, dar nici măcar când îmi lipesc urechea de lemn nu pot să deslușesc ce spun.

Ușa de alături trebuie să dea în camera de dincolo de oglinda cu două fețe. O deschid cu atenție, pentru cazul în care e cineva înăuntru, pregătită să spun că sunt în căutarea toaletei, dar e goală, nu sunt acolo decât un monitor și o mică videocameră pe un trepied. Sunetul e pornit și-i aud perfect.

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

…clasa ei. E bună. Știe să *joace.*

VOCEA LUI KATHRYN LATHAM

Toate joacă, Frank. Li se spune MAC. Manechin, Actriță, Cum vrei să-i zici. Nu înseamnă că ar putea să facă așa ceva.

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

Asta e la Pace, cursul de la Actors Studio. Am auzit că nu primesc pe oricine. Și este… atrăgătoare.

VOCEA LUI KATHRYN LATHAM

(*subliniind*)

Este oare, Frank?

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

Sigur, avem femei-polițist care ar face-o. Nu vreau să-mi vorbesc de rău colegele, dar le-ai văzut? Cred că Claire ar avea mai multe șanse să treacă de sistemul lui de apărare.

VOCEA LUI KATHRYN LATHAM

Data trecută n-a izbutit.

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

I-a dat cartea. Ai spus tu însăți – pentru el, asta înseamnă intimitate.

E o pauză, cât timp Kathryn Latham se gândește. Când ia din nou cuvântul, pare un pic mai puțin autoritară.

VOCEA LUI KATHRYN LATHAM

Cu toate acestea, nu poți ocoli faptul că ea nu face parte din poliție. E o problemă legată de siguranța personală.

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

O să fim acolo dacă se întâmplă ceva. Și lucrul grozav în privința ei e că n-are documente. N-are cont la bancă, n-are număr de la Asigurările Sociale pe care să le poată verifica el. Poate fi oricine avem nevoie să fie.

Am auzit destul. Mă înapoiez pe coridor și intru în birou fără să bat la ușă.

— O s-o fac, zic. Orice o fi. Însă trebuie să mă plătiți.

Mi-am făcut o intrare remarcabilă, însă Kathryn Latham pare netulburată.

— Ai *cât de cât* idee despre ce vorbim aici?

Ridic din umeri.

— Am prins o parte din discuție.

— Nu-i nicio problemă dacă-i explicăm despre ce e vorba, spune Durban calm.

Dr. Latham mă măsoară cu privirea o vreme, fără să clipească.

— Foarte bine. Avem un suspect în cazul omorârii Stellei Fogler…

— Soțul ei.

— Te rog să nu mă întrerupi. Avem un suspect. Acest individ este foarte inteligent, foarte disciplinat. Nu poate fi provocat sau păcălit să se dea de gol. S-a sugerat că o operațiune sub acoperire ar putea să reușească acolo unde celelalte metode au dat greș.

— Vrei să zici – să fie *prins în capcană?*

— Nu felul *tău* de capcană, îmi replică tăios dr. Latham. Aceasta ar fi o operațiune foarte sofisticată, pe baze psihologice. Suspectul ar fi încurajat să-și dezvăluie diferite aspecte ale personalității, care ar putea să fie comparate apoi cu profilul pe care i l-am făcut ucigașului Stellei Fogler. Dacă se potrivesc… Ei bine, ar fi un semnal puternic că suspectul și ucigașul sunt una și aceeași persoană.

— Ar fi primejdios?

— Firește.

— O să ai la tine un microfon, spune Durban ca să mă liniștească. O să avem oameni prin apropiere, gata să te scoată de acolo.

— Dacă aș face-o, cu cât aș fi plătită?

— Oricine joacă rolul de momeală va avea satisfacția de a ști că și-a făcut datoria civică, spune dr. Latham pe un ton înghețat. O femeie a *murit,* Claire.

— Există și posibilitatea unei recompense, adaugă Durban.

— Vreau viză de rezident, rostesc eu rar. Plata completă și viză de rezident.

El clatină din cap.

— Nu se poate.

— Tu însuți ai spus că ai prieteni la Imigrări…

— Nu va fi nicio viză de rezident, îmi taie vorba dr. Latham. Pentru că n-o să fie nicio operațiune. N-o să faci asta.

O privim amândoi descumpăniți.

— În afară de cazul în care *eu* hotărăsc s-o faci, completează ea.

18

Semnez niște formulare, după care dr. Latham îmi administrează un set de teste psihologice. Wechsler. Minnesota Multiphasic Personality Inventory. Hare Psychopathy Checklist. Mă pune să țin câte un electrod în fiecare mână, în vreme ce pe un ecran se succed fulgerător diverse imagini. Câini, bebeluși, nori, apoi brusc un cuțit, pornografie, alți nori.

Dar în cea mai mare parte a timpului vorbim.

— De ce ai ales New York City, Claire?

Ridic din umeri.

— De ce nu?

Dr. Latham îmi aruncă o privire vicleană.

— Ai fost un copil adoptat, din câte știu?

— Corect, zic, întrebându-mă de unde naiba a aflat.

— Și te-ai împăcat bine cu familia adoptivă?

— *Familiile* adoptive. Plural. Nu le plăcea să ne lase să prindem rădăcini. Și nu. Nu prea.

Așteaptă să vorbesc mai departe.

— S-o luăm pe cea la care am stat cel mai mult, spun în cele din urmă. Julie și Gary. Julie era directoare la Serviciile Sociale. Gary lucra în marketing. Din afară, eram ca în Happy Families{10}… Cel puțin când erau prin preajmă asistenții sociali. Cred că aveam unsprezece ani când mi-am dat seama că ei doi nici măcar nu se plăceau prea mult unul pe altul. Dar aveau mâinile legate. În caz de divorț, pierdeau banii pe care-i câștigau ca asistenți maternali. Zece mii de lire pe cap de copil pe an, scutit de taxe. Așa că se trudeau să meargă mai departe, încercând să pretindă că totu-i bine și frumos.

Fac o pauză.

— Continuă, mă îndeamnă încetișor dr. Latham.

— Cam după vreun an am observat că Gary se uita la mine altfel. Dacă mă ciocneam de el când

ieșeam din baie, zâmbea ca și cum am fi împărtășit o taină. O dată m-am tăiat la picior și îmi amintesc că și-a plimbat mâna peste el în sus și-n jos ca să vadă cât e de grav. Și uneori mă mângâia pe spate… La început mi-a plăcut. Vreau să zic, e mai bine decât să nu fii băgat în seamă, nu? În sfârșit, aveam ceva care-l făcea să-mi acorde atenție – ceva ce-i lipsea soției lui. A trecut o vreme până să-mi dau seama ce era acel ceva. Trebuie să spun însă că nu mi-a făcut nimic. Nimic grav, oricum. Doar m-a pipăit de câteva ori, când am făcut greșeala să rămân singură cu el. N-am fost surprinsă când Julie l-a dat, în cele din urmă, pe ușă afară și el a fugit cu o colegă de serviciu.

Dr. Latham încuviințează din cap.

— Și rolul de momeală pe care l-ai jucat pentru acea firmă de avocatură?

— Ce-i cu el?

— Cum te făcea să te *simți?* mă întreabă, și simt că e o chestiune importantă pentru ea.

Ridic din umeri.

— O muncă de rahat din care plăteam chiria.

— Asta a fost tot, Claire?

— Uite ce-i, zic, iritată de insistența ei, femeile alea credeau că, dacă bărbații lor se lăsau agățați de una ca mine, căsnicia li s-a dus pe apa sâmbetei. Dar adevărul e că aproape orice bărbat ar încerca într-o asemenea situație. Așa sunt bărbații, pur și simplu.

— Asta-i o viziune cam cinică. Poate că acele femei voiau să poată avea încredere în partenerul lor.

— Atunci ar trebui să încerce să le acorde încredere. Nu să testeze relația, distrugând-o. Clatin din cap. Bărbații gândesc cu mădularul. Trebuie să ne împăcăm cu asta.

— Toți bărbații, Claire? întreabă încetișor dr. Latham. Sau doar bărbații precum tatăl tău adoptiv?

Mă holbez la ea. Am priceput, în sfârșit, unde vrea să ajungă cu asta.

EU

Rolul de momeală… Pun în scenă povestea copilăriei mele, nu-i așa?

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi.

EU

Stric familiile altora, întocmai așa cum a fost stricată familia *mea.* Îi pedepsesc pe acei bărbați pentru că n-a fost niciunul alături de mine când eram mică. Niciun tată care să mă iubească pe *mine.* Doar un pervers jegos care voia să mă pipăie.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz. O șterg.

Kathryn Latham ridică mâinile și, spre surprinderea mea, aplaudă, lent și sardonic.

— Foarte bine, Claire. E o tâmpenie freudiană, desigur. Dar sunt impresionată de felul în care mi-ai preluat sugestia și ai brodat pe tema ei. Iar lacrimile sunt un detaliu minunat.

Îmi aruncă o cutie cu șervețele și bifează ceva în carnet.

— Bun. Hai să trecem la viața ta sexuală. Asta ar putea să dureze, îmi închipui.

Într-un târziu, mergem în încăperea unde ne așteaptă detectivul Durban. Ca răspuns la privirea lui nerăbdătoare, dr. Latham îi spune pe un ton calm:

— Ei bine, e nesigură pe sine, impulsivă, fragilă, nu-și poate stăpâni emoțiile, nu suportă respingerea și, cu toate că încearcă din răsputeri s-o ascundă, tânjește după aprobare așa cum drogatul tânjește după o doză. Ce pot să zic, Frank? E actriță. Pe de altă parte, e ageră, are spirit

de observație și e curajoasă. Călcându-mi un pic pe inimă, cred că s-ar putea să merite o încercare.

19

Mă duce într-o sală de conferințe din aceeași clădire, încă plină de cabluri deconectate de la cei care au ocupat-o înainte.

— Acum doisprezece ani, Patrick Fogler a fost interogat în legătură cu dispariția lui Constance Jones, o prostituată. Dr. Latham afișează pe un ecran fotografia unei negrese tinere. Femeia se uită sfidător în obiectiv, îmi dau seama că e o fotografie de la arestare. A fost văzută urcându-se într-o mașină asemănătoare cu a lui Fogler, continuă psihologa. Însă martorii n-au notat numărul de înmatriculare și n-au existat probe. Constance n-a mai fost găsită niciodată. Patrick a susținut că e nevinovat și n-a fost pus sub acuzare.

Schimbă imaginea. Altă fotografie de la arestare.

— După patru ani a fost găsit cadavrul altei prostituate pe un teren viran, nu departe de universitatea din Massachussets în care preda pe atunci Patrick Fogler. Fusese decapitată. Capul și trupul fuseseră așezate separat. Din nou, n-a existat nimic anume care să-l lege de crimă.

— Dar dacă n-a existat nicio legătură… zic.

Dr. Latham ridică un deget.

— În afară de un lucru. Ceva atât de fragil și de circumstanțial, încât n-ar putea niciodată să fie folosit în instanță.

Îmi înmânează o carte. O recunosc pe dată, e cea pe care mi-a dat-o Patrick. *Florile răului,* traducere și note de Patrick Fogler.

— Pagina cincizeci și șase. Citește tare, te rog.

Uimită, mă supun.

EU

Un leș, lipsit de țeastă, revarsă pe sofa,

Ca un izvor, întruna,

Un sânge crud şi roşu, iar pânza-l soarbe-n ea
Avidă ca ţărâna.

Cu nepăsare, trupul ne-nsufleţit din pat
Şi-arată, dezgolite,
Minunile de taină, cu farmec blestemat
De fire hărăzite.[II]

Mă opresc brusc. Acum înţeleg de ce mi-a cerut să citesc această poezie. *Un leş, lipsit de ţeastă…* Aud un clic şi ridic privirea. Dr. Latham aduce alte imagini pe ecran – imagini oribile, oribile, atât de groteşti, că trebuie să mă uit în altă parte. Dar nu înainte ca una anume să-mi fie arsă cu fierul roşu în creier. Capul unei femei, retezat, aşezat printre lumânări groase, bisericeşti. Încă mai are cerceii, două cercuri mari. Are ochii pe jumătate închişi: i se vede fardul de pleoape verde. Expresia de pe faţa ei este sticloasă şi resemnată.

— Citeşte mai departe, te rog, spune calm dr. Latham.

Fără tragere de inimă, ridic cartea şi continui.

EU

Hainul, cărui, vie, tu nu i-ai răsplătit
A dragostei dogoare,
În carnea ta supusă, inertă, şi-a-mplinit
Dorinţa arzătoare?

Răzleţ îţi este soţul şi-n somnul lui vegheat
De veşnica-ţi fiinţă,
Ca tine, pân-la moarte, şi el, nestrămutat
Îţi va păstra credinţă.

Mă opresc, cu gâtul uscat.

— Totuși, asta nu dovedește că a fost *el,* nu-i așa? Nu dovedește că a fost Patrick.

— Exact, încuviințează amabil dr. Latham. Nu dovedește nimic.

— Și Stella? A fost… a murit în acest fel?

— O să ajungem și la asta. Însă cu puțin timp *înainte* ca ea să moară, Patrick a întâlnit pe cineva într-un bar – o tânără. Când ea a luat în mână cartea lui, a îndoit colțul paginii acolo unde fusese deschisă. Îți amintești?

Fac semn cu capul că da.

— Poți găsi acum acea pagină, te rog?

O găsesc. Poezia la care Patrick se uita cu atâta încordare în seara aceea se numește „Vinul asasinului”:

Sunt liber, mi-a murit nevasta!
Pot trage-n voie la măsea.[12]

— Când cercetezi trecutul lui Patrick, descoperi că în orice loc trăiește el dispar prostituate tinere. Nu multe; doar una sau două pe an. Nu destul ca să ajungă pe prima pagină a ziarelor – că doar cine se sinchisește de câteva târfe drogate, nu? Dar destule ca să alcătuiască un tipar. Rareori sunt descoperite cadavrele. Dar atunci când sunt, au fost mutilate în feluri care oglindesc diferite poezii din *Florile răului.* Dr. Latham aduce pe ecran alte imagini. Imagini cumplite, care te bântuie. Shanice Williams, îmi explică. A fost înjunghiată în inimă de șapte ori. Asta corespunde unei poezii cu titlul „Unei Madone”, în care Baudelaire spune: *„Nesațiu crunt! Din șapte păcate de temut, / Călău amarnic, șapte cuțite-am să ascut, / Și-așa cum scamatorul e mut de nesimțire, / Luând ca țintă cea mai adâncă-a ta iubire, / Le-oi implânta pe toate în sânu-ți gâfâind, / În sânu-ți care plânge, în sânu-ți gâlgâind!”*[13] Jada Floyd. I-au fost despicați

sânii. Asta corespunde unei poezii în care Baudelaire descrie *„Cum mușcă-un muieratic sărac, cu desfătare, / Căznitul sân al unei vechi târfe scăpătate, / Gustăm și noi o biată plăcere, pe-apucate, / Ca pe-o lămâie veche storcând-o cât mai tare”*.[14] Spune-mi să mă opresc dacă ai auzit destul.

— Am auzit destul.

Însă dr. Latham nu se oprește. Altă fotografie, și încă una.

— Jasmine Dixon, a cărei burtă a fost sfârtecată într-un fel care amintește de poezia „Un hoit”. Imani Anderson, al cărei cap a fost ras cu brutalitate, ca într-o poezie în care Baudelaire compară buclele amantei cu *„Africa-nfocată”*[15]. Precious Coleman, înjunghiată în splină. Annie Washington la fel – Baudelaire a scris câteva poezii intitulate „Spleen”. Și acestea sunt doar victimele pe care le-am *găsit,* nu uita. Apasă pe telecomandă și, slavă Domnului, ecranul se întunecă. Peste câteva clipe, dr. Latham îmi spune: Apoi, după căsătoria lui Patrick cu Stella, acum patru ani, omorurile au încetat.

— De ce? întreb, mai mult ca să-mi abat gândurile de la ceea ce tocmai văzusem.

— Poate că încerca să fie cuminte. Poate că era *îndrăgostit.* Sau poate că doar a ajuns să se priceapă mai bine la ascunderea cadavrelor. Oricum ar fi, *absența* omorurilor, care coincide cu un eveniment de mare importanță din viața lui Fogler, este încă un fir subțire care-l leagă de acea serie. Dr. Latham se apleacă în față, cu ochii strălucind de înflăcărare. E vorba de mai mult decât de găsirea celui care a omorât-o pe Stella Fogler, Claire. E vorba de prinderea unui *sociopat.* Iată de ce am spus că e periculos.

— Ce anume va trebui să fac?

— Nu știu – nu cu precizie. Nu-ți pot spune decât cine trebuie *să fii.*

— O improvizație.

Simt cum inima îmi bate mai repede.

— Da – în afară de faptul că în *această* piesă cadavrele nu se vor ridica să facă reverențe la final. Te rog să înțelegi, Claire: va trebui să ai mai multă încredere în mine decât ai avut în orice regizor sau profesor de actorie cu care ai lucrat. Sincer, încă mai am mari rezerve față de ceea ce plănuim.

— Totuși, ar putea să fie doar coincidențe. Patrick *ar putea* să fie nevinovat.

Încă mă străduiesc să împac imaginile îngrozitoare arătate de dr. Latham cu universitarul zâmbitor, inteligent, pe care l-am întâlnit în acel bar.

— Da. De fapt, va trebui să abordăm operațiunea ca și cum ar fi nevinovat. E singurul mod în care putem rămâne obiectivi. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, continuă dr. Latham privindu-mă cu hotărâre. Lucrez la crimele astea de mai bine de șase ani, cu mult înainte de uciderea Stellei Fogler. Și în cea mai mare parte a acestui răstimp am fost convinsă că Patrick Fogler este de departe cel mai credibil suspect.

20

După o noapte albă plină de spaime și îndoieli, sunt înapoi în biroul lui Kathryn Latham. Stau la masa ei de lucru, parcurgând alte documente. În picioare, ea mă privește cu atenție.

Formulare de consimțământ. Zeci.

Angajamente că nu voi depune plângere în cazul unei vătămări corporale. Angajamente de acceptare a supravegherii. Angajamente de renunțare la intimitate. Și formulare despre formularele de angajament. Formulare care arată că am înțeles ce fac când am semnat celelalte formulare. Formulare care arată că mi-am dat acordul fără constrângere și știind aproape sigur că munca sub acoperire mi-ar putea da peste cap viața, cariera și sănătatea mintală.

Le semnez în grabă, aproape fără să citesc, cu inițialele pe fiecare pagină și data acolo unde se cere.

— Bine ai venit în tabăra de instruire, răcane. Acum ești în ghearele mele, mârâie dr. Latham.

E cea mai proastă imitație a lui Denzel Washington pe care am auzit-o vreodată, dar e eficientă. Nu izbutesc să-mi întind buzele într-un zâmbet.

Antrenamentul continuă în altă sală de conferințe, adânc în măruntaiele clădirii.

— Hai să ne uităm la niște monștri, spune liniștită dr. Latham.

Apasă un buton de pe telecomandă, iar lumina scade.

Se plimbă de colo colo în timp ce vorbește, acoperind chipul care apare pe ecran.

— Acesta este Peter Kürten. Cunoscut și ca Vampirul din Düsseldorf. Soția lui i-a spus psihologului poliției că viața lor sexuală era complet normală. Pe de altă parte, Kürten i-a spus

psihiatrului că de fiecare dată când făcea dragoste cu soția își închipuia că o sugrumă. Femeia n-a știut niciodată ce gândea el cu adevărat. În următoarele diapozitive sunt unele dintre victimele lui Kürten, așa cum le-a lăsat el.

Când sunt în stare să mă uit din nou, pe ecran este alt chip.

— Bela Kiss, care își păstra victimele în butoaie de benzină goale… Hans von Zon, la fel ca mulți ucigași în serie, părea fermecător, chipeș și extrem de charismatic. Printre alte victime, și-a omorât iubita și a făcut sex cu cadavrul. Și în acest caz, se pare că ea n-a avut habar ce se petrecea cu adevărat în capul lui.

Și tot așa, un șir dezgustător de nume ale răului.

— Nu-ți spun toate astea doar ca să te bag în sperieți, Claire, mă asigură dr. Latham cu blândețe. În urma studierii acestor oameni, știm multe despre modul în care funcționează mintea unui sociopat. De exemplu, ne uităm la felul în care lasă scena unei crime și facem deducții despre personalitatea, inteligența, relațiile sale, chiar și despre mașina pe care o conduce. Ridică un dosar burdușit și mi-l arată: Aici e tot ce știm despre bărbatul care a omorât acele prostituate. Te avertizez, nu-i o lectură ușoară. Dar trebuie să-l studiezi cu mare atenție. Viața ta ar putea depinde de asta.

— Asta e ceea ce se numește profil psihologic? întreb luându-i dosarul din mână.

— E o parte din el, da. Și mai sunt fotografii, istoricul cazurilor, citate din manuale… Munca noastră e precum dezamorsarea bombelor. Înainte să te apuci să tragi de fire, ai face bine să știi care e cel care duce la explozie.

— *Dacă* el e vinovat.

Mă privește ferm.

— Nu ți-am spus încă în ce fel a murit Stella Fogler, nu?

Clatin din cap.

— Dar îmi amintesc că acea cameristă care a găsit-o a zis că a fost brutal.

— Polițiștii nu au dezvăluit presei toate amănuntele, ca să poată înlătura mărturisirile false. Și, sincer, nici nu voiau să sperie lumea. Dr. Latham ia exemplarul din *Florile răului* și mi-l întinde. Pagina optzeci și doi.

Poezia de pe acea pagină se intitulează „Celei prea vesele”.

— Cu voce tare, dacă nu te superi. Doar ultimele trei strofe.

Cu toate că nu este nevoie, încerc să citesc așa cum trebuie, respectând ritmul. Însă când mi se deslușește sensul celor citite, nu mai pot s-o fac. Când ajung la sfârșit am vocea seacă și fără vlagă.

EU

Ascuns în umbrele tăcerii,
Aș vrea să mă strecor la fel,
În preajma ta, ca un mișel,
La ceasul tainic al plăcerii,

Să-ți pedepsesc frumosul trup,
Să-ți sânger carnea-nspăimântată,
Nevinovatul sân de fată,
Și-o rană-n coapsa ta să rup,

Apoi, cu dulce voluptate,
Înfrigurat, aș căuta,
În astă nouă gură-a ta,
Să torn veninul meu – de frate.[16]

— O lovitură cu o veioză a omorât-o pe Stella, mă informează dr. Latham.

Aduce pe ecran alte fotografii. Recunosc apartamentul de hotel al Stellei. Pe pat e un cadavru. Vânătăi se întind pe picioarele goale. Apoi, brusc, una dintre fotografii e de aproape, și acolo e fața Stellei, înconjurată de o aureolă

întunecată de sânge, care se îmbibă în cearșaful de dedesubt. Instinctiv, mă trag înapoi.

— Cioburile de pe jos arată un fel de luptă, spune dr. Latham. Asta, pe lângă banii lipsă, a fost destul ca să facă poliția să trateze inițial cazul ca pe un jaf terminat prost. Însă de la bun început erau anumite amănunte care nu se prea potriveau. În primul rând, cadavrul a fost lăsat acoperit cu un cearșaf. Tâlharii care tocmai au omorât pe cineva nu fac asta – o tulesc de acolo cât îi țin picioarele.

— Dar cine? exclam. Adică, cine ar face așa ceva? Și de ce?

Dr. Latham ridică din umeri.

— Ar putea fi un gest onorabil. Chiar de respect. Un fel de adio. Sau ar putea doar să fie un individ care n-avea chef ca ochii fără viață ai Stellei să se holbeze la el cu reproș. Apasă pe telecomandă și apare un prim-plan al piciorului Stellei, o despicătură însângerată lungă de peste zece centimetri. Un lucru și mai semnificativ, continuă ea, e acela că avea o tăietură adâncă pe coapsa dreaptă, făcută probabil după moarte, cu un ciob de la un pahar de vin – întocmai ca rana descrisă în poezie, cu toate că, desigur, cadavrul nu era conștient de asta.

Dă iar clic.

— În orice caz, rana a părut destul de neobișnuită ca să se recolteze probe din ea. A fost un noroc că au făcut asta, pentru că ne-a dat cea mai importantă probă de până acum. Analiza a arătat că în rană erau urme de nonoxynol-9, un lubrifiant care se găsește la mărcile obișnuite de prezervative. După un moment de tăcere, dr. Latham adaugă: în toaleta bărbaților din barul în care l-ai întâlnit pe Patrick există un distribuitor de prezervative. Ne-ai spus, și caseta ta video a confirmat, că Patrick i-a cerut barmanului mărunțiș chiar înainte să încerci să-l agăți.

Cuvintele ei se revarsă peste mine – macabre, îngrozitoare, dezgustătoare. Mă uit la cartea din

mână. Poezia, cuvintele ei otrăvitoare au un aspect la fel de inofensiv ca versurile de pe o felicitare stupidă. Și apoi fotografiile de pe ecran, implicația oribilă a explicației date de dr. Latham. Cumplita profanare săvârșită de ucigașul Stellei asupra cadavrului ei.

„N-a fost el. Nu putea să fie el. Nu era așa", o ține una și bună o voce din capul meu. „Mi-a plăcut de el. Era *drăguț,* pentru numele lui Dumnezeu."

Noi, actorii, suntem antrenați să ne încredem în instinct. Adesea, el e tot ce avem. Dar apoi îmi dau seama de sensul micii lecții pe care tocmai mi-a ținut-o dr. Latham. *La fel ca mulți ucigași în serie, părea fermecător…* În cazul unor astfel de oameni, îmi spune ea, instinctul s-ar putea să se înșele.

— Dar… dar de ce? izbutesc să îngaim. Stella nu era prostituată, cum erau celelalte. De ce s-o omoare?

— Nu știm. Poate că a aflat de celelalte femei. Poate că el și-a dat seama că o să-l părăsească și nu era pregătit pentru așa ceva. Sau poate că, pur și simplu, nu s-a mai putut înfrâna.

Mă gândesc din nou la ceea ce mi-a spus Stella.

STELLA

Am crezut că aș putea să aflu ceva despre el. Ceva care să-l împiedice să-mi facă rău…

Dacă bănuia că soțul său e un ucigaș, nu-i de mirare că era îngrozită. Oare se așteptase ca el să fie violent cu *mine?* Sperase pe jumătate că asta o să înregistreze videocamera mea ascunsă? Crezusem că pun la încercare fidelitatea soțului ei, dar nu cumva în seara aceea Stella Fogler juca un joc mai sinistru, mai disperat?

— Faptul că moartea Stellei se abate de la tipar o face deosebit de interesantă, spune dr. Latham. În timp ce celelalte crime au semnele unei plănuiri

grijulii, aceasta pare făcută în grabă – spontan, chiar. Acesta ar putea fi un semn de exces de încredere în sine. Sau ar putea să arate că era cumva sub presiune. Apasă pe telecomandă și ecranul se întunecă. Oricum ar fi, e o veste bună. Înseamnă că începe să facă greșeli.

21

Patrick Fogler bate la ușa Apartamentului cu terasă.

— Cine e? întreabă prudent Stella Fogler.

— Comanda dumneavoastră.

— N-am comandat nimic.

Niciun răspuns. Iritată, Stella se duce la ușă și o deschide.

— Ați greșit…

Însă Patrick a intrat deja.

— Bună, iubito. Aștepți pe cineva?

— Patrick, te rog. Nu-i ceea ce pare…

Fogler aruncă pe podea o geantă. Bufnitura e grea, amenințătoare. Se uită la dr. Latham.

— Acum o lovesc?

— Probabil. Vrei să preiei controlul situației.

Frank Durban încuviințează. Reintrând în pielea personajului, golește geanta pe podea. Se revarsă o încâlceală de lanțuri, cătușe și bucăți de pânză pentru călușuri.

— Eu aș țipa, obiectez.

— Nu neapărat. Oricât de mult și-ar spune oamenii că s-ar împotrivi în aceste situații, realitatea este că victimele sunt adesea paralizate de un amestec de nehotărâre și incredulitate. În plus, dacă Patrick te-a lovit, ești în stare de șoc. El va folosi acest interval ca să te lege.

Frank se preface că mă lovește peste față, apoi mă răsucește și închide o cătușă pe încheietura mea. Mâna de pe brațul meu e grea, implacabilă. Îi simt forța masculină și scâncesc.

— Scuze, murmură el slăbind strânsoarea.

— Fără cătușe, spune dr. Latham. S-ar fi văzut urmele la autopsie. Hai să reluăm scena. De data asta fără cătușe.

La un restaurant din apropiere, discutăm despre crime sexuale în vreme ce mâncăm meniul zilei.

— Bagă bine la cap, Claire. Ucigașul nostru nu e sadomasochist în sensul modern al cuvântului. Dar probabil că preferă să se ascundă printre practicanții BDSM[17], deoarece împărtășește unele dintre interesele lor. În timp ce ei folosesc imobilizarea ca pe o scurtătură spre plăcerea sexuală, individul ăsta o folosește ca pe o scurtătură spre ceea ce-l interesează pe *el:* umilire, degradare, control. Putere de viață și de moarte asupra altei ființe omenești.

Ospătarul vine să ne umple la loc paharele cu apă. Îmi zâmbește. Dr. Latham, fără să observe, își continuă explicațiile.

— De fapt, BDSM e foarte interesant. De ce a devenit brusc un curent principal? Era considerat un fetiș, deoarece bătaia la fund era rezultatul pedepsei trupești din copilărie – *le vice anglais*[18]. Dar, lucru destul de ciudat, tocmai cei din generația Spock[19], care n-au fost niciodată bătuți în copilărie, au crescut dorindu-și să experimenteze practicile de legare și dominare.

Ospătarul, fascinat, nu reușește să se desprindă de masa noastră.

— O posibilitate este ca devianța aceasta să nu fie nimic altceva decât reversul libertinismului. După ce oamenii ajung să creadă că au dreptul să-și afle fericirea fără să se sinchisească de normele sociale, se ajunge la un număr mic, dar în creștere, de marginali care nu văd de ce n-ar trebui să-și dea frâu și instinctelor mai întunecate, de prădător. Ucigașul nostru ar putea chiar să se considere un soi de antierou romantic. Și nu un individ bolnav, pervers, care trebuie să fie oprit.

Ședința de după-amiază. Dr. Latham, Frank Durban și cu mine stăm în fața unei table albe.

— Bun, zice dr. Latham. Eu mă ocup de ucigaș. Frank, tu te ocupi de Fogler.

Îi aruncă un marker lui Frank, care scrie pe partea lui de tablă FOGLER, așa cum ea a scris

UCIGAȘ pe partea sa.

— Eu ce fac? întreb.

— Deocamdată nimic. Însă dacă scriem amândoi același cuvânt – cu alte cuvinte, dacă apare o suprapunere –, atunci îl pui și tu pe partea ta de tablă.

— În primul rând, spune Frank, e deștept.

Scrie pe partea sa IQ RIDICAT.

— La fel și aici, zice dr. Latham. Claire, e prima ta suprapunere.

— Și interesat de tot rahatul ăla decadent.

Dr. Latham aprobă din cap.

— Și aici.

Ascultătoare, scriu IQ RIDICAT și BAUDELAIRE. Curând, partea mea de tablă e plină de cuvinte, iar dr. Latham vine să le încercuiască pe cele mai importante.

— Așadar, aceasta este esența personajului tău. Slăbiciunile de care e atras. NAIVĂ, ceea ce face apel la nevoia lui de a controla. VĂTĂMATĂ, ceea ce face apel la instinctele lui de prădător. REZERVATĂ, ceea ce-i stârnește curiozitatea…

Markerul ei scârțâie pe plasticul lucios.

— Dacă îi place atât de mult controlul, de ce ar risca să se implice într-o relație cu Claire? obiectează Frank.

— Pentru că se simte singur. Fără îndoială, e conștient că a trecut un prag care-l desparte de alți bărbați. Dacă am dreptate, va fi bucuros de contactul cu cineva care pare să-i împărtășească predilecțiile.

— Ca tovarăș de joacă? Sau ca potențială victimă?

— Nu sunt sigură că el vede vreo deosebire.

— Eu cred că da, spun încet.

Amândoi se uită la mine.

— În seara aceea, la bar, Patrick mi-a spus că Baudelaire împărțea femeile în două tipuri – *Vénus Blanche* și *Vénus Noire,* le explic. Se pare că lui Baudelaire îi plăcea să-i povestească lui Venus cea

albă lucrurile pe care le făcea cu Venus cea neagră – aproape ca și cum și-ar fi dorit aprobarea ei. Și ai afirmat că ucigașul nostru vizează de obicei prostituate. Poate că-și dorește să aibă un interlocutor căruia să-i împărtășească toate astea – toate aceste lucruri îngrozitoare pe care le-a făcut altor femei. O persoană cu care să poată fi sincer.

Dr. Latham îndreaptă spre mine vârful markerului.

— E bine. E foarte bine, Claire.

Pe partea mea de tablă scrie, cu o înfloritură, SUFLET-PERECHE.

22

Bine ai venit la Mausoleul.com

Este un site pentru adulți, accesibil doar membrilor, pentru cei ale căror fantezii includ sclavia și dominarea. Conține materiale supărătoare pentru majoritatea oamenilor. Nu ne cerem scuze pentru ceea ce suntem, însă te avertizăm să nu intri dacă un astfel de conținut nu este pentru tine.

Mă înscriu, apoi aștept până ce sistemul îmi prelucrează cererea. După câteva minute se aude un ping. Activarea statutului meu de membră.

Mai devreme, dr. Latham mi-a dat o bucată de hârtie. — Misiunea pentru azi e acest site. Află tot ce poți despre cei care vizitează astfel de locuri. Vorbește cu ei, Claire. Vezi dacă poți să-ți dai seama ce anume îi face să se poarte așa.

— N-o să vrea și ei să afle despre mine?

— Ba da, bineînțeles. Va trebui să începi să te gândești la o poveste de acoperire. Dr. Latham se uită la ceas. Mă întorc mai târziu să văd cum te descurci.

Scriu parola într-o fereastră și intru. Site-ul e împărțit pe secțiuni: „Fotografii”, „Fantezii”, „Forumuri”. Apare un mesaj:

> De vreme ce ești nou, fă-ți un profil. Citește ce au spus alți membri noi sau mergi direct la forumuri și intră pe ele.

Ce să scriu? Mă pomenesc dorindu-mi ca dr. Latham să fie aici ca să mă ajute. Apoi îmi dau seama că doamna psiholog mă lasă dinadins să fac asta singură. Să fac primii pași mici în personajul pe care-l creăm.

Bună. Mă cheamă Claire. Am douăzeci și cinci de ani, sunt britanică și locuiesc la New York.

În câteva clipe am trei răspunsuri.

Bună, Claire. Îți place poza?

Mă uit și mă strâmb când apare imaginea. E obscenă. Dar, în realitate, e așa de evident o făcătură, încât e la fel de puțin amenințătoare ca un personaj dintr-o bandă desenată.

Nu prea.

Al doilea răspuns e mai amănunțit. Cel care scrie – își zice Bestia – vrea să știu că i-ar plăcea să mă sugrume. Vrea să mă audă cum îl implor să mă cruțe. Vrea să mă audă cum îl implor să nu se oprească. Tastez:

Se pare că vorbesc cam mult pentru cineva care se sufocă.

Al treilea răspuns este:

Lăsați-o în pace, idioților. Claire, ce-ar fi să ne spui ce te-a făcut să intri pe site?

După o oră, mi-am făcut prieteni: Victor, care a trimis acel al treilea răspuns, Carrie, Ștrengarul, Beethoven și Marchizul.

În BDSM, eleganța este totul. Nu-i nicio satisfacție dacă legi fedeleș un sclav ca pe un juncan și-l pocnești cu bocancul în burtă. Pentru elita rafinată, jumătate din plăcere stă în alegerea unei poziții sau activități în care cea mai mică

mișcare să producă o suferință delicioasă.

Ăsta-i Beethoven. Carrie adaugă:

Absolut. Una dintre jucăriile mele preferate este o simplă scândură, întoarsă pe muchie și ridicată doar cu câțiva centimetri prea sus ca să poți sta călare pe ea confortabil. Fundul meu trebuie să stea în vârful picioarelor ca s-o poată încăleca.

Tastez:

„Fundul meu”? Scuze, nu pricep.

Victor răspunde:

Nu se referă la acea parte a anatomiei sale, Claire. Vorbește despre partenera ei sclavă.

Descopăr că asta-i o lume la fel de dominată de jargon ca actoria. Până și acronimele mă zăpăcesc de-a binelea. CP, CBT, KTPV. Îmi iau inima-n dinți și întreb despre unele, deși descoperirea că KTPV înseamnă „Kilometrajul Tău Poate să Varieze” n-a lămurit nimic.

Cât despre discuția despre sucirea gâtului, roți Wartenberg, *top space*[20] și calul de lemn, sunt în ceață. Carrie zice:

Inocența ta e delicioasă, Claire. Ești sigură că nu vrei să ne întâlnim în realitate?

Victor intervine.

Dă-i pace, Carrie. Claire e cu noi în seara asta doar ca observator curios.

Constat că-mi place de Victor. Pare să-și fi asumat rolul de călăuză a mea în această ciudată lume nouă subterană.

Un fel de probă înainte să cumperi?

Asta-i Carrie, făcând mișto de mine. Scriu repede:

Mai degrabă, mă uit înainte să sar. Și, de fapt, nu-s cu totul nouă în asta. Cineva pe care l-am cunoscut și l-am iubit se dădea în vânt după așa ceva – dar eram foarte tânără. Prea tânără, cred.

Chiar în timp ce tastez știu că e o găselniță; că acea „Claire" pe care o va întâlni Patrick ar trebui să aibă un astfel de trecut.

Unde-i tipul, Claire?

Din nefericire, a murit înainte să-mi poată arăta prea multe.

Un trecut tragic. Ceea ce face ca această lume să mă atragă și, în același timp, la un anumit nivel, să mă dezguste.

Dr. Latham avea dreptate. Încetul cu încetul, asta mă face să mă concentrez mai bine asupra rolului. Nu mai e doar o listă de atribute pe o tablă, ci o persoană vie, care respiră.

E trecut de miezul nopții când ies de pe site. Mă ustură ochii și mă dor încheieturile mâinilor de la tastat.

Când trec pe lângă biroul dr. Latham, care are ușa deschisă, o aud rostindu-mi numele. E la masa

de lucru, înconjurată de hârtii.

— Lucrezi până târziu, Claire.

— Și tu.

— Am ceva pentru tine. Ridică un plic. Nu plătim ore suplimentare. Dar plătim. Salariul pentru prima săptămână.

— E un cec? Dar nu am cont într-o bancă din SUA…

— Știm. Nu-ți face griji, e în numerar.

Când iau plicul, arunc o privire pe monitor. Închide repede documentul la care lucrează, dar am reușit să văd titlul.

Claire Wright. Profil psihologic.

23

Cine ești?

Mă numesc Claire Wright.

De unde ești?

M-am născut în Ferry Springs, în apropiere de Boise. Când aveam zece ani, tata a murit într-un accident de mașină în care și-au pierdut viața patru persoane. El era la volan. Mama nu s-a recăsătorit. Presupun că am fost întotdeauna atrasă de bărbații mai în vârstă, de figurile autoritare interesante care să mă poată învăța despre lume.

Continuă.

Am avut iubiți în liceu, ca orice fată, mi-am pierdut virginitatea la cincisprezece ani… După aceea, sexul a fost ceva banal. Am frecventat niște tipi care păreau destul de rebeli. Dar nu erau niciodată chiar așa de rebeli în realitate. Apoi, la facultate, am avut o relație cu unul dintre profesorii mei. Era însurat.

Cum îl chema?

Domnul Fairbank.

Nu-i spuneai amantului pe nume?

Scuze. Eliot. Eliot Fairbank. Atunci am descoperit că am o parte mai întunecată, o parte din mine care voia să fie silită să meargă mai departe decât fusesem vreodată. Nu puteam fi împreună atâta cât ne-ar fi plăcut, așa că-mi scria

nişte chestii… fantezii. Le trimitea de obicei prin e-mail, sau mi le lăsa în căsuţa poştală.

Bine, Claire. Ce s-a întâmplat cu el?

Nevasta i-a găsit în computer unul dintre e-mail uri. S-a dus cu el direct la decan.

Și cum te-ai simțit tu?

În culmea fericirii. Mi-am zis că, dacă o să fie dat afară şi o să-şi părăsească nevasta, n-o să ne mai împiedice nimic să fim împreună. Dar el n-a reuşit să facă faţă ideii că toată lumea ştia despre noi doi. El… El s-a sinucis. Dar nu înainte să-mi trimită un ultim e-mail.

Ce spunea în mesajul acela?

Voia să mă alătur lui. S-o facem împreună. Un pact de sinucidere.

Dar n-ai făcut-o.

Am fost ispitită. Însă nu simţeam cu adevărat ruşinea pe care o simţea el. Crezusem că el e cel puternic, cel care o să mă ajute să scap din hotarele mentalităţii aceleia înguste… S-a dovedit că eu eram cea care-t făcusem să se abată din cale, nu invers.

Și apoi?

Am călătorit. Privind înapoi, presupun că fugeam de o situaţie care scăpase de sub control.

Fugeai? Sau căutat?

Un pic din amândouă, cred. Nu – probabil că mai mult căutam.

Și ce anume căutai?

Nu știu. Dar sunt în continuare curioasă… Presupun că am nevoie de o călăuză.

Nu spune asta. E prea pe față. O să-ți vadă singur potențialul. Acum, încă o dată. Cine ești?

24

— Astăzi, spune Kathryn Latham, vom analiza o scenă. Și anume, scena unei *crime.* Aduce alte imagini pe un ecran. O să-ți descriu amănunțit una dintre crime.

— De ce? întreb eu.

— De ce? repetă ea surprinsă. Firește, ca să înțelegi exact de ce e în stare acest bărbat.

— Nu vreau să știu.

— Asta se cheamă instructaj de fundal, Claire. Astfel îi dăm agentului uneltele cu care să-și îndeplinească misiunea…

Oftez.

— Îmi cunosc misiunea. Trebuie *să joc un rol.* Ăsta-i domeniul *meu* de competență. E momentul să nu mă mai consideri un agent sub acoperire și să începi să mă privești ca pe un *personaj.* Nu înțelegi? Cum ar putea să-mi fie de ajutor, atunci când mă văd cu acest bărbat, gândul că probabil a înjunghiat o biată femeie în inimă sau unde-o fi fost? *Personajul* meu are nevoie să creadă că mă întâlnesc cu un tip cumsecade – care mă intrigă, care-mi pare atrăgător, cu care-mi închipui că am o relație.

Dr. Latham se gândește.

— *Îți pare* atrăgător Patrick, Claire?

— Da, spun după o clipă de tăcere. Chiar îmi pare.

— Aha. Atunci aș zice că nu-i nevoie de cine știe câtă artă actoricească. Dr. Latham se întoarce la fotografiile ei groaznice. Prima imagine a fost…

— Trebuie să văd partea umbrită.

Se răsucește spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Așa îi spunea Henry – fostul polițist cu care am lucrat, îi explic. Mi-a spus că atunci când lucrezi sub acoperire, trebuie să crezi orice cred cei printre care te infiltrezi. Altfel pot să o simtă.

— Henry, fostul polițist, nu dirijează operațiunea asta. Eu o fac. Și, crede-mă, *vreau* să fii înspăimântată. Pentru că înspăimântată înseamnă în siguranță.

— Atunci n-o să meargă. Șovăi, după care vorbesc precipitat: Oricât ai pretinde că ești obiectivă în privința asta, în mod clar ai deja convingerea că Patrick e un ucigaș. Cum poate fi *etică* o asemenea abordare? Ești ca un regizor care anunță în prima zi de repetiții că adevăratul ticălos e Cutărescu, sau că piesa se referă de fapt la totalitarism. E un procedeu greșit, reduce totul la o singură dimensiune. Nu pot lucra așa. Trebuie să cred în cine sunt *eu,* și ca să fac asta am nevoie să cred în cel care este *el.* Și dacă asta înseamnă să-ți spun uneori să taci… Ei bine, cu atât mai rău.

Mă opresc, în parte pentru că mi-am spus replica și în parte pentru că am senzația ciudată că, pe tot parcursul acestei izbucniri, dr. Latham nu mă asculta cu adevărat. Mă *studia.* Ca un director de casting, dându-mi o notă de la unu la zece.

— Bine, spune în cele din urmă încuviințând din cap. O s-o facem în felul tău. Vezi partea umbrită, Claire, dacă crezi că asta ajută. Nu mai vorbim despre crime. Vocea îi devine dură. Dar în toate celelalte privințe, eu sunt la comandă. Ai priceput?

Apasă pe telecomandă, iar ecranul se întunecă.

— Mulțumesc, spun, un pic surprinsă.

Îmi vine brusc în minte celălalt lucru pe care-l spunea Henry, fostul polițist. *În cazul unor tipi, partea umbrită îi ia în stăpânire și nu se mai pot descotorosi de ea.*

25

Pe lângă toate celelalte, învăț despre Baudelaire.

Vénus Blanche și *Vénus Noire* au acum nume: Apollonie Sabatier și Jeanne Duval. Una cu pielea albă, grațioasă și cu o ținută regească, așa încât admiratorii săi au poreclit-o „La Présidente”; cealaltă, o dansatoare pe jumătate creolă, care se prostitua atunci când poetul era prea sărac ca să aibă ce mânca amândoi. Salonul lui Apollonie era în miezul vieții intelectuale din Parisul secolului al XIX-lea. Printre admiratorii ei se numărau Balzac, Flaubert și Victor Hugo. Însă Jeanne era cea la care se întorcea mereu Baudelaire. El a îmbolnăvit-o de sifilis. Ea l-a făcut să fie dependent de opiu. Două personaje dereglate, prinse împreună în jugul sărăciei și obsesiei.

— Baudelaire i-a trimis poezii lui Apollonie Sabatier timp de câțiva ani, anonim, spune dr. Latham. Când volumul *Florile răului* a fost publicat, în cele din urmă, sub numele lui, evident că Apollonie a descoperit cine le scrisese. Însă a fost o întorsătură. Cartea a fost confiscată de autorități. Treisprezece poezii, dintre care șase erau despre ea, au fost cenzurate, și Baudelaire a fost dat în judecată pentru obscenitate. Baudelaire s-a dus la Apollonie și a întrebat-o dacă nu putea să se folosească de relațiile ei ca să-l ajute. Dacă ea a făcut-o, n-a avut succes – cele mai multe dintre poeziile interzise au rămas interzise însă după proces Baudelaire a ajuns, în sfârșit, să se culce cu Venus cea albă. Nimeni nu știe prea bine ce s-a întâmplat în acea noapte. Singurul indiciu este o scrisoare de respingere pe care *el* i-a scris-o *ei* după câteva zile, spunând că are oroare de pasiune, din cauză că știe mult prea bine spre ce lucruri abominabile l-ar putea ispiti.

— Crezi că Patrick ar putea fi la fel? Că se ferește de intimitate din cauză că l-ar putea face să

se dea în vileag?

— Sunt sigură de asta. Trebuie să-i arăți că nu te scârbește întunecimea pe care o simți în el. Că, dimpotrivă, te face curioasă. Că te poți potrivi cu el, oroare cu oroare.

— Cum să fac asta?

Ea șovăie, apoi face un semn spre cartea care stă între noi.

— Poeziile. E clar că Patrick a reacționat la ceva din ele, ceva ce-i vorbește de peste secole. Așa că acum acel ceva îți vorbește și ție. Poeziile sunt biletul tău de intrare, Claire.

A cerut dosarul meu medical din Marea Britanie.

— Nu te-ai străduit cine știe cât, îmi spune disprețuitor, privind paginile abia ieșite din fax. Trei incizii laterale superficiale în fosa cubitală stângă. Probabil că părea dramatic. Dar ți-ar fi trebuit câteva ore ca să te golești de sânge. Un strigăt de ajutor clasic scos de o adolescentă confuză în care vâjâie hormonii.

— În acel moment părea mult mai mult decât atât.

— Sunt sigură că da. Ridică privirea spre mine, cu ochii vicleni. Folosește asta, Claire. Nu automutilarea, desigur, ci intensitatea care a dus la ea. El trebuie să perceapă instabilitatea din spatele chipului drăgălaș. Întunecimea. Trebuie să știe că ești aparte. Întocmai ca el.

Frank vine să mă ia, așa cum face acum în cele mai multe dimineți. Mă îndrept spre el, dar mă oprește în hol.

— Trebuie să-ți împachetezi niște lucruri, Claire. De azi încolo nu te mai întorci aici.

— Unde mă duc?

— Kathryn vrea să stai într-un loc mai potrivit cu legenda pe care ți-am fabricat-o. Am pus un decorator să se ocupe de asta.

— Un decorator? Urc pe scara socială.

O trezesc pe Jess și dau iama prin dulapurile ei după provizii de urgență. Frank mi-a împuiat capul cu nevoia de a păstra secretul absolut, așa că ea nu știe decât că fac o treabă pentru poliție. I-am dat banii primiți de la Kathryn și i-am spus să nu încerce să ia legătura cu mine sau să se apropie de mine dacă mă vede pe stradă.

— Ai grijă de tine, îmi spune neliniștită. Nu-i lăsa pe oamenii ăștia să te bage în sperieți.

— N-o să-i las.

În timp ce cotrobăi prin lenjeria ei văd pistolul licărind printre piesele din dantelă și bumbac. Doar pentru o clipă sunt tentată să întreb dacă pot să-l iau.

Dar firește că nu pot. Și, oricum, îi am pe Frank și echipa lui. Vor fi întotdeauna prin apropiere, la pândă.

— Baftă, zice Jess, sărind din pat să mă îmbrățișeze.

O strâng și eu în brațe și îmi doresc, dintr-odată, să nu-i mai dau drumul.

Frank insistă să-mi care valiza până la mașină. O luăm spre nord, în East Harlem. Destul de ieftin pentru ca o persoană ca mine să-și poată permite să locuiască acolo, dar la scurtă distanță de locul de muncă al lui Patrick, Universitatea Columbia.

Oprim în fața unei clădiri părăginite din anii ’60. Părți din această zonă au fost renovate de curând, îmi spune Frank.

Nu și partea asta.

Înăuntru, apartamentul e o porcărie. De-a lungul pereților sunt lumânări negre, sub capete de animale împăiate și postere cu heavy-metal zgâriate. O chitară bas rablagită e rezemată de zid într-un colț. Camera duhnește a fum vechi de marijuana.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zic, privind în jur. *Serios?*

— A costat o groază de bani ca să facem locul ăsta să arate așa de rău, îmi spune Frank cu blândețe, apoi, luând în mână un craniu în care a fost înfiptă o lumânare, observă: Poate că tipa a sărit un pic peste cal.

Tocmai am zărit într-un colț un acvariu. Ceva cenușiu-argintiu șerpuiește pe sticlă.

— Ăla-i un *șarpe?*

Frank încuviințează.

— Se pare că ăsta-i soiul de lucru pe care l-ar avea genul de persoană care ești tu.

Oftez și întind mâna după valiză.

— Și, ca să știi, Claire. Tot apartamentul e racordat la sistemul de înregistrare video. Nu-l vom porni decât atunci când trebuie. Dar îl vom testa uneori. În baie ai intimitate. Nu uita că oriunde altundeva ai putea să apari pe monitor.

— Unde o să fii *tu?*

— În apartamentul de dedesubt.

— N-o să se supere doamna Durban că nu ești acasă?

— Nu există o doamnă Durban, mormăie el. Sau, mai degrabă, există, dar acum trăiește cu un tip care face cu mâinile lui torturi de nuntă.

— Îmi pare rău să aud asta, Frank. A fost…

— Și iată microfonul tău, mă întrerupe el întinzându-mi un colier urât cu un pandantiv mare, perforat. Poartă-l întotdeauna când nu ești în apartament. Are și geolocație, așa că te putem urmări.

— Mă ajuți, te rog? spun cuminte, răsucindu-mă ca să mi-l poată prinde la gât.

Îi aud respirația, răgușeala plămânilor unui bărbat masiv, pe când degetele lui luptă cu încheietoarea micuță. Când a reușit, se dă înapoi.

— Și ar trebui să alegi o parolă pentru urgențe. Ceva ce n-ai spune de obicei.

— Ce zici de… Constantinopol?

— De ce?

Ridic din umeri.

— Era un loc în care întotdeauna am visat să fug în copilărie. Mi se părea că sună exotic.

Face un gest aprobator.

— Constantinopol… Bine. Dar să nu-l folosești decât dacă ești sigură. În clipa în care ai rostit cuvântul, năvălim pe ușă și-l înșfăcăm. După aceea nu te mai poți răzgândi.

Colierul parcă mă apasă pe piept. Dintr-odată, sunt speriată. *Nu sunt decât o actriță. Voiam să stau pe o scenă și oamenii să aplaude. Cum m-am băgat în asta?*

Dar apoi mă gândesc la viza de rezident care mă așteaptă la sfârșit. *Nu-i decât o sarcină de dus la capăt. O misiune cu alte reguli decât cele cu care ai avut de-a face până acum, sigur. Dar e vorba de aceleași competențe, același proces.*

— Încearcă să nu-ți faci griji, zice Frank încetișor, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Și încearcă să nu te gândești prea mult la chestiile rele. Amintește-ți că vom fi în apropiere. Prioritatea noastră numărul unu este să fii în siguranță.

Și, în cele din urmă, tușa finală.

— Asta o să fie cu adevărat de ajutor? întreabă Frank când foarfeca mânuită de coafor scânteiază prin fața ochilor mei. S-o facem să semene mai mult cu nevasta lui?

— Nu știu, Frank, spune Kathryn. Nimeni nu știe. Nu s-a mai făcut până acum o astfel de operațiune.

— Nu contează dacă-l ajută sau nu pe Patrick, zic, în vreme ce șuvițe de păr cad în jurul meu. Asta facem noi, Frank. Așa ne pregătim.

Mă uit țintă la femeia din oglindă. Și simt cum mă cuprind aţâţarea, groaza și euforia unui spectacol care e pe cale să înceapă.

Mâine. Îl abordez pe Patrick mâine. Kathryn a hotărât că sunt gata.

Sus cortina.

26

SCENĂ INTERIOR. BUCĂTĂRIA APARTAMENTULUI – NOAPTEA

E trecut de miezul nopții. Stau la blatul din bucătărie și beau. Am dat deja pe gât o jumătate de sticlă. Port un tricou larg și am picioarele goale.

Îmi trec degetele prin părul care acum e mai scurt. E altă senzație, de parcă aș fi deja altcineva. Dar poate că e doar alcoolul.

Un pic nesigură pe picioare, îngenunchez în fața uneia dintre videocamerele micuțe.

EU

Nu ți-am urmat sfatul, Frank. Am început să mă gândesc la asta. Și acum am început să mă sperii.

SCENĂ INTERIOR. APARTAMENTUL DE DEDESUBT – CONTINUU

Frank se uită la monitor. Știu că se uită.

EU

Dar nu trebuie decât să rostesc cuvântul magic și o să vii în goană. Așa e, nu? Detectivul Frank mă salvează.

Mă ridic. Acum capul mi-a ieșit din cadru. Mi-au rămas în el doar picioarele goale.

EU

Știu că ești acolo, Frank. Urmărindu-mă. Mulțumesc pentru discursul cu *Numai la nevoie,* dar… Știu cum sunt bărbații, îți amintești?

Tricoul meu se așterne pe podea.

EU

Acum mă duc la culcare, Frank. Poți să mă veghezi, dacă vrei. Cavalerul meu în armură strălucitoare. De fapt, chiar mi-ar plăcea asta.

Mă întorc cu spatele la aparat și mă îndepărtez. La etajul de dedesubt, Frank dă drumul încet aerului din piept.

27

SCENĂ INTERIOR. SALĂ DE CURS,
UNIVERSITATEA COLUMBIA – ZIUA

PATRICK FOGLER

Nu putem spera să-l înțelegem pe Baudelaire dacă încercăm să-i judecăm atitudinea, și mai ales atitudinea față de femei, după standardele prezentului. *„Moi, je dis: la volupté unique et suprème de l'amour gît dans la certitude de faire le mal*" – „Eu zic așa: plăcerea supremă și unică a sexului stă în certitudinea de a face *rău."* Pentru Baudelaire, femeile nu sunt simpli indivizi. Ele sunt reprezentări idealizate ale sexului lor; simbolizează atât perfecțiunea întrupată în carne, cât și imposibilitatea, în această lume păcătoasă, ca perfecțiunea să se dovedească altceva decât o iluzie de moment.

Am dezbătut o mulțime de căi de abordare, dar, în cele din urmă, Kathryn a hotărât să rămânem la ceva simplu. Cursurile lui săptămânale. NYPD are un întreg departament care se ocupă de identitățile false. Cartea de identitate pe care mi-au dat-o are pe ea numele meu și fotografia mea, dar acum sunt studentă la Columbia.

Stau în spate, fără să iau notițe, cu tot trupul aplecat în față. Vrăjită.

PATRICK

Acest conflict a fost vizibil în viața lui Baudelaire, precum și în poezia sa. Poate vă amintiți de faimoasa scrisoare de

respingere pe care i-a trimis-o lui *Vénus Blanche,* în care spunea…

Pentru prima dată de când a început să vorbească, acum douăzeci de minute, își consultă notițele.

PATRICK

„Vezi tu, draga mea, acum câteva zile erai o zeiță: atât de nobilă, atât de inviolabilă. Iar acum ești o femeie… Am oroare de pasiune, din cauză că știu mult prea bine spre ce lucruri abominabile m-ar putea ispiti.”

Îmi dau seama că nu sunt singura vrăjită. Fiecare student din sală e încremenit.

PATRICK

Pentru Baudelaire, sexul nu este o trebuință fizică. E o tânjire metafizică. Nu un exercițiu aerobic stupid, ci o legătură, oricât de efemeră, cu teribilele mistere întunecate ale Universului. La fel ca toți misticii, el este, firește, sortit dezamăgirii. Izbânda – eroismul – e în încercare. Întrebări?

O studentă care stă aproape de primul rând ridică mâna, și el îi face semn cu capul.

PATRICK

Megan.

MEGAN

Spuneți că tratează femeile ca pe obiecte sexuale, care trebuie să fie manipulate și disprețuite. Prin faptul că l-ați pus în programă nu cumva îi oferiți o platformă pentru misoginism?

El tratează curtenitor și metodic punctul ei de vedere – că nu ar trebui să-i studiem doar pe cei cu care suntem de acord, ci și pe cei cu care nu suntem; că, în ciuda tuturor defectelor lui, Baudelaire a fost un inovator care a adus o nouă dimensiune artelor. T.S. Eliot, de exemplu, îl citează ca pe unul dintre cei ce l-au influențat cel mai mult, și chiar a încorporat în *Tărâmul pustiit* fragmente din *Florile răului.*

PATRICK

Fără *Florile răului* n-ar fi fost decadentismul, fără decadentism n-ar fi fost modernismul și fără modernism n-am fi fost noi. Îl studiem pe Baudelaire nu datorită moralității sale, ci datorită geniului său. Mai sunt întrebări?

Nu mai sunt. Studenții își închid laptopurile și ies gălăgios, glumind între ei. Patrick își așază în ordine notele.

Șovăielnic, o studentă se apropie de el.

EU

Domnule profesor Fogler?

Vorbesc cu același accent pe care l-am folosit când ne-am întâlnit data trecută. Sper.

Dacă mă recunoaște, n-o arată. Are o expresie de politețe profesională. Dar mă surprinde iarăși amuzamentul din adâncul ochilor lui de un verde ca menta.

PATRICK

Da?

EU

Voiam doar să vă spun că vă mulțumesc foarte mult.

Îi arăt exemplarul său din *Florile răului.*

EU

Probabil că nu vă amintiți, dar mi-ați împrumutat asta. Am început s-o citesc… și m-a făcut atât de curioasă, încât am hotărât să mă înscriu la cursul dumneavoastră.

PATRICK

Curioasă în privința lui Baudelaire?

Pronunță numele cu un ușor accent. *Bod'leer.*

EU

Parțial… și parțial din pricina conversației. Ceea ce ați spus.

„Vorbește fără ocolișuri", *mi-a zis Kathryn. „O să aprecieze asta. Nu caută o femeie obișnuită. Trebuie să ieși în evidență."*

PATRICK

De fapt, îmi amintesc de tine. Dar nu și de tot ce am vorbit. În acel moment eram cu gândul în altă parte.

„Așa că vom ataca de la început chestiunea morții Stellei. Ai văzut asta la știri. Nu te deranjează. Poate chiar te excită un pic."

EU

Știu. A fost în toate ziarele. Și v-am văzut la televizor.

PATRICK

Un anumit soi de celebritate, presupun.

EU

Mă tot gândesc la ce mi-ați spus – că Baudelaire i-a trimis acele poezii lui Venus cea albă. Mă întreb dacă s-a gândit că o vor șoca. Sau dacă nu cumva a bănuit că, la un anumit nivel, ea va primi cu bucurie intimitatea pe care i-o oferea el – faptul că i se permitea să pătrundă, puțin câte puțin, în cele mai întunecate fantezii ale lui.

„Probabil că e agasat de cei care-i oferă compasiune și de cei care se alimentează din jale. Dacă a omorât-o într-adevăr pe Stella, vrea acum un alt fel de aventură. Ceva prin care să-și sărbătorească libertatea dobândită de curând.”

PATRICK

„Ce știa Venus cea albă.” De fapt, ar fi un subiect interesant pentru o disertație. Una care, probabil, n-ar putea fi scrisă de un bărbat.

EU

Poate că ar trebui s-o scriu *eu.*

PATRICK

De ce nu? În orice caz, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Pe dinăuntru tremur. Întreaga operațiune depinde de următoarele secunde. Și de o propunere care, când am încercat-o data trecută, m-a lăsat cu buzele umflate, însă pe atunci avea nevastă. Iar eu sunt altcineva.

EU

Am mai putea să vorbim despre asta? La o cafea, poate?

El șovăie, privește spre ușă. Apoi…

PATRICK

Bine. Dar nu aici. Înainte să fie Maison Française, clădirea asta a fost un azil pentru nebunii bogați, și uneori mi se pare că încă mai este. Hai să mergem undeva afară din campus.

SCENĂ INTERIOR. DUBA DE SUPRAVEGHERE – ZIUA

Frank și Kathryn ascultă în căști.

FRANK

O să meargă treaba. Chiar o să meargă.

KATHRYN LATHAM

Vom vedea.

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL, NEW YORK – ZIUA

E cald și soarele încă n-a apus, dar el mă duce într-un bar de la subsol, slab luminat, de pe Amsterdam Avenue. Pe mese pâlpâie lumânări în borcane de sticlă. Suntem singuri. Poate că nu vrea să fie văzut cu mine? Oare își ascunde urmele, încercând să se asigure că nimeni nu va face mai târziu legătura între noi?

Alung din minte gândul. Acum sunt în pielea personajului; acea Claire mai încrezătoare, mai impulsivă, nu studenta la actorie îngrozită care a urmărit prezentarea oribilă făcută de Kathryn.

Stăm de vorbă într-un ungher liniștit.

EU

…acea dorință de a forța limitele, de a merge dincolo de ipocrizia și mulțumirea

de sine cotidiană a burghezului de rând. Sigur, oamenii pretind că sunt șocați de ceea ce a scris el. Însă, în realitate, nu-s decât speriați – speriați de propriul convenționalism.

„Naivă, ceea ce face apel la nevoia lui de a controla. Vătămată, ceea ce face apel la instinctele lui de prădător…” Dar și altceva, ceva ce e numai al meu: o fervoare intelectuală, un entuziasm aproape adolescentin pentru idei, care spune: *Mă îndrăgostesc de minți, nu de trupuri. Mintea* ta? *De ce nu?*

PATRICK

Mulți oameni afirmă astfel de lucruri. Nu le cred cu adevărat.

EU

Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

SCENĂ INTERIOR. DUBĂ DE SUPRAVEGHERE – CONTINUU

Kathryn încuviințează. Nu-i rău.

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – MAI TÂRZIU

PATRICK

Lumea crede că Baudelaire a scris despre decadență. În realitate, a scris despre *încredere.*

EU

Cum adică?

PATRICK

Să te încrezi în alt om în privința celor mai rele lucruri care-ți trec prin cap – nu

există salt în întuneric mai înspăimântător.

EU
Îmi place să fiu înspăimântată.

Patrick zâmbește de parcă ar fi auzit lăudăroșenia unui copil. Netulburată, îi susțin privirea. Și ceva se întâmplă…

PATRICK
Ia să vedem. Dă-mi mâna.

„Putem să prevedem unele lucruri, ba chiar să le plănuim, dar în cea mai mare parte veți fi doar tu și el, jucând orice jocuri alege el să joace.”

Patrick îmi prinde mâna și o așază pe borcanul cu lumânarea, așa că am palma deasupra flăcării.

PATRICK
Unul dintre studenții mei mi-a arătat acest joc. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-ți tragi mâna.

EU
O să mă ardă.

Deja simt flacăra rontăindu-mi pielea.

PATRICK
Nu – flacăra o să se stingă din lipsă de oxigen înainte să producă vreo vătămare, îți jur.

Își pune mâna peste a mea, apăsând ușor – nu forțându-mă, doar simțind tremurul mâinii mele în timp ce mă străduiesc s-o țin în acea poziție, cu toate că instinctul și terminațiile nervoase zbiară la mine s-o trag deoparte.

PATRICK

Nu-i ușor să te încrezi în cineva, nu-i așa?

Am mai jucat de multe, multe ori jocuri de încredere – sunt un subiect principal la încălzirea actorilor. Dar niciunul ca ăsta. Mă uit la flacără. E o unghie lungă, zimțată, un pinten care-mi izbește mâna. Durerea devine din simplă neplăcere ceva care mă face să-mi vină să-mi dau capul pe spate și să urlu, un cerc de ace care mi se înfig adânc în piele, un crescendo de suferință. Îmi lăcrimează ochii. Îmi simt carnea topindu-se, clocotind, ca pielița de pe o friptură…

Brusc, flacăra pâlpâie. Peste o clipă se stinge.

PATRICK

(surprins)

Ai avut încredere în mine. Mulțumesc.

Îmi smucesc mâna. Am în palmă un cerc roșu, la fel ca o mușcătură amoroasă. Dar nu sunt bășici.

O duc la gură și sug pielea, ca să alung înțepătura, îmi dau seama că durerea a fost în cea mai mare parte în capul meu.

EU

Te cunosc prea puțin.

PATRICK

Asta face să fie interesant, nu? Unde locuiești?

EU

East Harlem.

PATRICK

Mergem acolo?

EU

Pentru ce?

PATRICK

Ca să ne-o tragem, firește. Nu despre asta e vorba?

EU

Dacă vrei tu.

SCENĂ INTERIOR. DUBĂ DE SUPRAVEGHERE – CONTINUU

Frank se răsucește spre Kathryn, alarmat.

FRANK

Nu plănuisem asta. Dacă ajung la o relație fizică?

KATHRYN LATHAM

(calmă)

Este deja o relație fizică.

FRANK

Dumnezeule mare!

Își face de lucru cu comenzile.

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – CONTINUU

EU

Am putea să facem – cum i-ai zis mai devreme? – sex aerobic stupid, apoi să uităm că ne-am întâlnit. Sau…

PATRICK

Sau?

EU

Am putea să vorbim mai departe.

Patrick zâmbește.

PATRICK
Prea bine. Hai să vorbim.

SCENĂ INTERIOR. DUBA DE SUPRAVEGHERE – CONTINUU

Frank oftează ușurat. Kathryn doar ridică din umeri se concentrează din nou pe carnetul său.

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – MAI TÂRZIU

Patrick mai aduce două pahare cu vin.

PATRICK
Întotdeauna te dai la profesorii tăi?

EU
Nu. Mă rog, o dată. Dar s-a sfârșit rău.

PATRICK
Da?

EU
Întreaga relație a fost excesivă.

PATRICK
Definește *excesiv.*

EU
Știi tu. Chestiile obișnuite.

PATRICK
Chiar nu știu… Spune-mi.

EU

Chestiile obișnuite la care se referă oamenii când folosesc cuvântul *pervers*.

PATRICK
Tu? Perversă?

EU
De ce nu?

PATRICK
Nu pari să fii genul ăsta.

EU
Poate că nu sunt un gen anume.

PATRICK
M-ai făcut curios.

O să fie în căutarea cuiva ca tine, *și nerăbdarea s-ar putea să-l facă să riște. De fapt*, e *posibil ca riscul să reprezinte pentru el un element de excitație. E un lucru pe care l-ai aprecia, Claire – la un anumit nivel, e un actor. Toți ucigașii sexuali sunt. De aceea creează ritualuri complicate în jurul omorurilor* sau *așază cadavrele într-un fel anume pentru cei care le vor găsi. Ceea ce-și doresc cu disperare e să aibă spectatori.*

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – MAI TÂRZIU

EU
…Nu voia cu adevărat să-mi facă rău, cred. Voia doar să vadă cât de departe sunt gata să…

PATRICK
Să ai încredere în el?

EU

Tot folosești cuvântul ăsta.

PATRICK

Unii cred că mi-am omorât nevasta, Claire. Oricine se apropie de mine va trebui să trăiască în umbra acestui lucru. Așa că, da, încrederea este foarte importantă pentru mine.

EU

Chiar ai omorât-o?

SCENĂ INTERIOR. DUBA DE SUPRAVEGHERE – CONTINUU

Frank întinde gâtul în față, încordat. Kathryn de-abia ridică privirea – știe că n-o să fie atât de simplu.

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – CONTINUU

PATRICK

Sigur că nu.

EU

Ai *iubit-o?*

PATRICK

Foarte mult. Însă, din nefericire, nu într-un fel pe care să-l recunoască ea întotdeauna ca iubire. Și, după o vreme, faptul că o iubeam necondiționat a devenit o parte a problemei. Poate fi greu să fii adorat.

EU

Era *Vénus Blanche* a ta.

PATRICK

Presupun că da.

Preț de o clipă cred că e pe cale să spună mai mult. Apoi:

PATRICK

Probabil că ar trebui să încheiem aici seara.

SCENĂ EXTERIOR. AMSTERDAM AVENUE,
NEW YORK – AMURG

PATRICK

Îți mulțumesc. Mi-a făcut plăcere această seară.

EU

O spui de parcă nu te-ai fi așteptat la asta.

PATRICK

Există foarte puțini oameni a căror companie mă aștept să-mi facă plăcere. Și încă și mai puțini cu care chiar se întâmplă asta.

În timp ce se îndepărtează, strig după el.

EU

Ne mai vedem, nu-i așa?

PATRICK

Încă mai ai cartea, nu? Noapte bună, Claire.

28

Înapoi în apartament, Kathryn jubilează.

— E un început bun. Ți-a deschis ușa – doar un pic, dar, sincer, e mai mult decât am îndrăznit să sper.

În ce mă privește, mă las să cad într-un fotoliu, epuizată. Am fost prea concentrată ca să percep spaima în acel moment, dar acum că adrenalina dispare, sunt stoarsă de puteri. Mă simt ca și cum aș fi jucat câteva seturi de tenis mintal.

Și mai e ceva: mi-am dat seama că Patrick Fogler o să fie o provocare mult mai mare decât oricare dintre bărbații cu care am flirtat prin baruri de hotel.

Frank se lasă pe vine lângă mine și-mi examinează mâna.

— Până mâine îți trece. Poate rămâne un semn, nimic mai mult. Dumnezeule! Îmi strânge blând degetele și se ridică, adăugând cu voce joasă: Bravo!

— Dacă te caută acum, nu răspunde, îmi spune Kathryn. Trebuie să ne gândim foarte bine cum să-l manevrăm. Probabil că o să stăm deoparte o vreme, să-l ținem în nesiguranță…

— Să apelăm la tertipuri psihologice? E cu adevărat o idee bună?

Îmi aruncă o privire distrată, ca și cum abia acum și-a amintit că sunt aici.

— Merge bine, Claire. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Mândră!

— Da. De ce nu?

Ridic din umeri.

— Un profesor tânăr, de curând văduv, face o încercare nu prea convinsă să se culce cu o studentă care i-a arătat limpede că-l simpatizează. Dacă ăsta-i un delict, bag mâna-n foc că orice

bărbat din corpul didactic ar fi în pușcărie. Zău, n-am ajuns nicăieri.

— Nimic din ce a spus sau a făcut nu este incompatibil cu profilul ucigașului, ripostează Kathryn aspru. Frank, arată-i caseta.

Frank apasă pe telecomanda televizorului meu, apoi selectează ceva. Apare o imagine granulată. Patrick și cu mine, în barul întunecat de la subsol.

— Am reușit să obținem imagini de la camera de pe scară. La șapte și cinci ai pornit spre toaletă. Uite ce face Fogler după aceea.

Văd cum, în film, ies din cadru. Patrick așteaptă o clipă, apoi întinde mâna peste masă, îmi ia poșeta și scotocește prin ea, scoțând lucrurile pe rând. Se uită atent la legitimația mea și pipăie căptușeala poșetei. În cele din urmă, cu expresia neschimbată, pune totul la loc. Când vine rândul flaconului cu parfum, se oprește un pic și adulmecă pulverizatorul.

— Probabil voia să se asigure că nu sunt ziaristă. Mi-a spus că l-au abordat destui reporteri, încercând să facă rost de un articol, după ce a murit Stella.

— Se poate, zice Kathryn. Oricum ar fi, e bine că am avut grijă de toate.

Legitimația mea de student are coroana din logoul Universității Columbia și un număr real.

— În clipa asta, e ca un animal de pradă care dă târcoale unei antilope răzlețite până să hotărască dacă merită sau nu vânătoarea, adaugă ea. Nu-ți lăsa garda jos, Claire. Nici măcar pentru o clipă.

29

Și apoi… nimic.

Așteptăm timp de două săptămâni. Și timp de două săptămâni Patrick Fogler nu ia legătura cu mine.

— Și-a dat seama că e o capcană, se îngrijorează Frank.

— Nu și-a dat seama, zic. Aș fi știut.

— Și atunci de ce n-avem niciun semn de la el?

— Poate că s-a răzgândit. Sau poate că, pur și simplu, n-a fost atras așa de mult de mine.

Frank se uită la Kathryn.

— Ar trebui să schimbăm planul? Să-l abordeze iar Claire?

Ea clatină din cap.

— Așteptăm. Hai să vedem ce se întâmplă.

— Totuși, n-ar fi rău să mă duc din nou la cursul lui, argumentez. La urma urmei, sunt fascinată de Baudelaire.

— Nici vorbă. Te prefaci că ești greu de abordat, ții minte? Rămâi la ceea ce am stabilit.

Însă mă lasă să-mi continui cursurile de actorie. Asta o să-mi dea ceva de făcut, admite ea.

La următoarea oră, Paul ne prezintă lucrul cu măști. Măștile sunt japoneze, cu trăsăturile salvate de la caricatură de un strop de cruzime. Eu capăt „Copilul nimănui”: un copil oropsit cu un zâmbet care, deși nu se schimbă niciodată, poate părea, pe rând, cumva nerăbdător și cochet.

Paul vorbește despre ele de parcă măștile, nu noi, actorii, ar fi oamenii reali. Când unul dintre studenți, care și-a pus masca unui moșneag, se apropie pe la spate de alt student și-l împunge cu un băț, Paul comentează: „Mereu face asta, ticălosul bătrân”.

În loc să jucăm o scenă împreună – măștile n-au găuri în dreptul ochilor și ne-am ciocni unul de

altul –, Paul ne pune să stăm înșirați, cu fața spre el. Povestea e despre un moșier care vine în orezărie și violează o femeie a cărei familie nu poate plăti chiria. „Bogătașul” bate la o ușă imaginară: mai departe în șir, „Copilul nimănui” o deschide. Când „Bogătașul” mă atacă, trebuie să mimeze agresiunea, iar eu trebuie să mimez spaima „Copilului nimănui”, la trei metri depărtare, fără ca vreunul dintre noi să poată vedea ce face celălalt.

Brusc, îmi dau seama că pe sub mască plâng. Nu știu de ce – e la fel de rapid și inexplicabil ca atunci când îți curge sânge din nas. Pentru mine, obișnuită să pornesc sau să opresc lacrimile la comandă, lipsa controlului e la fel de tulburătoare ca plânsul însuși.

Când scena se termină, mă așez și-mi scot masca, gâfâind. Paul vine la mine și se lasă pe vine, așa încât ochii îi sunt la același nivel cu ai mei.

— Ești bine, Claire?

Încuviințez din cap, nu destul de sigură pe mine ca să vorbesc.

— Așa e uneori, zice el încetișor. Uneori, când porți prea mult timp o mască, descoperi că ți s-a lipit de piele.

E atât de serios, încât mă mărginesc să dau iarăși din cap, neputând să-i spun că adevărata mască, adevărata scenă, sunt undeva, departe de această încăpere.

Joi nu mai suport așteptarea.

Iau metroul spre suburbii, spre stația de pe Strada 116. Îmi place mult de tot această parte a New Yorkului – cu totul altă lume față de îmbulzeala și tămbălăul din Times Square. Spațiile verzi și clădirile clasice îmi amintesc de Anglia. Ca să nu mai vorbim de o duzină de filme grozave, de la *Vânătorii de fantome* la *Aceeași Alice.*

Urc împreună cu ceilalți studenți treptele spre Low Library, apoi cotesc drept spre Buell Hall. Înăuntru, mă uit pe orar. *Profesorul Patrick Fogler: Estetica decadenței, de la de Sade la Baudelaire* este la ora douăsprezece. Alături văd o însemnare scrisă de mână. *Astăzi acest curs va fi predat de dr. Anne Ramane.*

— Nu vă supărați, îi spun unei femei care pare să lucreze aici. Știți cumva de ce profesorul Fogler nu ține cursul astăzi?

— Sigur. E la o conferință în Europa, îmi răspunde femeia.

— Ah. Mulțumesc.

Prin urmare, Patrick e plecat. Nu-i mare lucru.

Dar cum se face că detectivul Durban și dr. Latham n-au știut asta?

— O scăpare, zice Kathryn imperturbabilă. I-am fi dat de urmă curând. Problema mai gravă, Claire, este ce căutai acolo, din moment ce-ți spusesem clar să nu te duci la curs.

— E bine că *cineva* nu stă cu mâinile în sân pe aici, subliniez eu.

— Trebuie să putem avea încredere în tine…

— Ciudat cum în acest moment vorbești întocmai ca el, o întrerup. Ca *sociopatul* pe care l-ai descris. Și încrederea trebuie să meargă în amândouă direcțiile. Trebuie să știu că mă pot baza pe voi ca să nu dau greș.

Kathryn se încruntă auzindu-mi tonul.

— Claire a nimerit-o aici, intervine Frank. La urma urmei, îi cerem să-și folosească inițiativa în interacțiunile cu Patrick.

— Cineva trebuie să fie la comandă, spune cu răceală Kathryn. Și cu siguranță nu poate să fie Claire. Ea pare să uite cât de periculoasă e misiunea asta.

„Sau poate că sunt mai puțin obsesivă decât tine”, îmi zic. „Mai puțin dornică să controlez totul.”

Pentru că încep deja să mă întreb: dacă ea a putut să facă o greșeală în privința unui lucru atât de simplu cum este programul lui Patrick Fogler, în ce altă privință s-ar mai putea înșela?

30

Absența lui Patrick este, de fapt, o șansă, hotărăște Kathryn.

— Câtă vreme e departe de tine, ar putea fi ademenit să-și dezvăluie fanteziile.

— De ce ar face-o?

— În primul rând pentru că, dacă *este* ucigașul nostru, fanteziile sunt extrem de importante pentru el – sunt tot ceea ce-l susține între omoruri. În al doilea rând, pentru că-i va plăcea să-ți descopere părerile – să se joace cu tine, să te tachineze, să aleagă ce să scoată la lumină și când. Pe măsură ce ajungeți să fiți mai intimi, detaliile fanteziilor sale vor începe – dacă am dreptate – să semene tot mai mult cu detaliile omorurilor reale. Cu alte cuvinte, imaginile din poeziile lui Baudelaire. O să-i trimitem un e-mail. Sau, mai degrabă, tu o s-o faci. Ai grijă să nu pari prea nerăbdătoare.

Către: Patrick. Fogler@columbia.edu
De la: fataciudatal6670@gmail.com
Despre: Întâlnirea noastră

Salut, Patrick,

Vreau doar să-ți spun că ți-am simțit lipsa ieri la curs.

Dr. Ramane a fost grozavă, dar nu te poate înlocui… Și apoi, nu m-a dus la un pahar după aceea.

Scuze dacă am împărtășit prea multe în seara aceea. Cred că era doar adrenalina de la jocul de încredere. Oricum, a fost plăcut să fiu cu tine. Poate că drumurile ni se vor mai încrucișa într-o bună zi.

Cu cele mai bune gânduri,

Claire

— N-o să-ți răspundă, prezice Frank.

— O va face dacă el este ucigașul, spune calm Kathryn. Dacă el este ucigașul, va fi atras de vulnerabilitatea ei așa cum un rechin e atras de mirosul sângelui.

Către: fataciudatal667@gmail.com
De la: Patrick.Fogler@columbia.edu
Despre: Întâlnirea noastră

Claire,

Mă bucur că-mi scrii. Poate ne întâlnim cândva, după ce mă întorc.

Patrick Fogler

Către: Patrick.Fogler@columbia.edu
De la: fataciudatal667@gmail.com
Despre: Întâlnirea noastră

Zău?

Sincer, am avut impresia că nu ești prea interesat de mine.

Claire. X

Către: fataciudatal667@gmail.com
De la: Patrick.Fogler@columbia.edu
Despre: Întâlnirea noastră

Nu știu de unde ți-a venit ideea asta. Te-aș fi căutat mai repede, dar nu părea să aibă rost câtă vreme sunt plecat.

Către: Patrick.Fogler@columbia.edu
De la: fataciudatal667@gmail.com
Despre: Întâlnirea noastră

Sună foarte convențional… Cum ar fi procedat Baudelaire?

Îmi place să-mi imaginez că sunt Venus a lui, primind toate acele poezii

extraordinare. Mă întreb dacă a știut că ea va fi excitată de lucrurile pe care el a îndrăznit să le invoce.

Zic „să-mi imaginez”… dar, de fapt, eu însămi am fost cândva într-o asemenea postură și știu cum e, să fii îngăduit în mintea cuiva. O senzație uluitoare.

Presupun că unii ar putea numi pornografie lucrurile pe care le-a scris acel bărbat pentru mine. Însă mie mi-au părut la fel de frumoase, la fel de sincere, ca orice poezie.

X

O lungă așteptare, trei zile fără răspuns. Până ce, din senin:

Către: fataciudatal667@gmail.com
De la: Patrick.Fogler@columbia.edu
Despre: Întâlnirea noastră

În acest caz, poate că ceea ce-ți trimit acum te va distra în lipsa mea.

pentruclaire.doc

31

— Totul e aici. Entuziasmul scânteiază pe chipul de obicei impasibil al lui Frank în timp ce citește a treia oară fantezia lui Fogler. Dumnezeule mare, totul e aici!

Dr. Latham nu răspunde. Singurul sunet e cel făcut de pixul cu care-și lovește ușurel buzele.

— E întocmai așa cum te așteptai, nu-i așa? îi spun. Toate lucrurile despre care ai zis c-o să scrie. Violență, durere, control…

Frank citește tare:

— *„Aroma de mosc a ațâțării tale umple odaia precum parfumul bolnăvicios al unei flori rare, o orhidee care-și răspândește parfumul ceresc doar când începe să se ofilească și să putrezească…”* Asta-i o porcărie ciudată, Kathryn.

Pixul se oprește.

— Ar fi putut să se ducă la librărie și s-o copieze din orice carte de duzină de la raionul de ficțiune pentru adulți, zice Kathryn, nu prea convinsă. E un pic pervers, sigur. Însă n-aș putea băga mâna-n foc că doar un ucigaș ar fi putut s-o scrie.

— Totuși, nu-l putem elimina din listă.

Ea clatină din cap.

— Nu.

— Prin urmare, ce facem acum?

Dr. Latham se răsucește spre mine.

— Se abține. Trebuie să-i arăți că ești mai atrasă de asta decât are el impresia. Răspunde-i. Dă-i ceva în același sens, dar la o intensitate mai mare.

— Vrei să scriu *eu* asta? N-ai putea…

— De ce crezi că te-am pus să-ți petreci timpul pe site-uri? Trebuie să fie cu vocea ta.

Așezată la laptop, trebuie să-mi reamintesc că am făcut și lucruri mai grele decât ăsta, că odată

am umblat pe străzile din New York ca să le vând unor navetiști pulovere tricotate din lână de girafă.

Către: Patrick.Fogler@columbia.edu
De la: fataciudatal667@gmail.com
Despre: Întâlnirea noastră
Dragă Patrick,

Mulțumesc pentru fantezie – mi-a plăcut. Dar, crede-mă, lucrurile pe care le descrii sunt cam cuminți pentru mine. Lucrurile care-mi plac uneori mă sperie cu intensitatea lor – fir-ar să fie, de ce-i spun asta cuiva complet străin? Uneori mă uit la lucrurile care mă stârnesc – lucruri care mă fac să mă simt lipsită de putere și vulnerabilă și speriată – și mă întreb dacă nu cumva îmi lipsește o rotiță.

Îți spun asta pentru că simt că ai putea să mă înțelegi cu adevărat… Dar acum sunt aproape speriată că nu-mi vei mai scrie, în cazul în care m-ai înțeles greșit. Poate că ar fi mai bine să-ți spun acum adio, înainte ca asta să ne ducă mai departe.

Am scris și eu ceva. Spune-mi dacă îți place.

Claire. XX

pentrupatrick.doc

Către: fataciudatal667@gmail.com
De la: Patrick.Fogler@columbia.edu
Despre: Întâlnirea noastră

Ce persoană remarcabilă te dovedești a fi, Claire.

Mi-a plăcut ce ai scris pentru mine și abia aștept să ne întâlnim când mă

întorc. Între timp, s-ar putea ca documentul atașat să fie mai pe gustul tău.

pentruclaire2.doc

În a doua fantezie, Patrick spune că m-ar lega la ochi și m-ar bate cu o curea.

În a treia fantezie, care ajunge peste doar câteva ore, mă descrie culcată pe un pat cu cearșafuri proaspăt spălate, înconjurată de lumânări, ca un cadavru așezat pe un altar. „Iau două lumânări, câte una în fiecare mână. Sunt groase și grele, ca lumânările dintr-o biserică. Flăcările sunt ascuțite, albe, cu fum negru în vârf, cu fitilul înconjurat de discuri de ceară limpede, topită, gata să se reverse. O țin pe prima deasupra ta și înclin mâna. Tresari, dar nu strigi. Ceara se întărește pe pielea ta, devenind lăptoasă în răcire, ca o cicatrice."

În a patra fantezie mă descrie surprinsă într-o cameră de hotel de un străin misterios, rece, care mă leagă de pat înainte de a mă strânge de gât.

— E bine, comentează dr. Latham, citind peste umărul meu ultimul text trimis de Patrick. Ne oferă o mulțime de elemente aici.

— Cum ar fi? întreabă Frank încruntându-se.

— Lumânările, legăturile… Și cadrul unei camere de hotel – e o suprapunere foarte semnificativă cu uciderea Stellei Fogler.

— Dar niciun detaliu pe care să-l știe doar ucigașul, obiectează Frank. Niciun cuțit, dacă-i pe-așa. Și un avocat ar putea să spună că a ales o cameră de hotel deoarece el însuși se afla într-una când a scris.

— Dă-i timp, Frank. După intensitatea din textele astea, pot spune deja că Patrick Fogler are o predilecție sexuală pe care o împărtășește doar câtorva oameni. Lasă plasa să se închidă încet. Atunci va fi cu atât mai strânsă.

Către: Patrick.Fogler@columbia.edu
De la: fataciudatal667@gmail.com
Despre: Întâlnirea noastră

Foarte frumos, Patrick. Dar – mă întreb – cât de departe poți merge?

Cât despre întâlnire – păi, om trăi și-om vedea. Am fost dezamăgită de atâtea ori înainte. Și o dată… O dată, cum ți-am spus, n-am fost dezamăgită, dar până la urmă a fost mai rău.

Mai scrie-mi, Patrick. Te rog.

Claire X

32

— Astăzi o să învățăm cum să ascultăm, anunță Kathryn.

— Poftim?

— Am zis, astăzi… Se întrerupe. Oh. Ha, ha. Amuzant.

Au trecut zece zile de când Patrick a plecat în Europa; cinci de la ultimul lui e-mail. Știm că s-a întors în Manhattan, dar de când l-am rugat să-mi mai scrie n-am mai primit niciun semn. Kathryn încearcă să-mi dea ceva de făcut, dar simt că nu-i stă cu adevărat mintea la asta, nu mai mult decât mie. Așteptăm toți să treacă timpul, până ce Patrick ia din nou legătura cu mine.

— Ceea ce o să-ți arăt acum, continuă Kathryn, sunt niște tehnici neurolingvistice de bază.

Afișează un tabel. E împărțit în două coloane, GREȘIT și CORECT.

— Mai întâi, judecățile. Încearcă să nu le faci. Dacă spui „Asta-i dezgustător” sau „Asta-i grozav” e mai puțin folositor decât un răspuns neutru ca „Înțeleg” sau „Continuă”. Și nu uita că interogarea cea mai eficientă dintre toate e tăcerea. Dar văd că te foiești, Claire. Care-i problema?

Oftez.

— Am trecut prin toate astea în prima săptămână a cursului de actorie. Atâta doar că le ziceam „blocare” și „acceptare”.

Se încruntă la mine.

— Claire, pregătirea mea a durat șapte ani. Nu prea cred că vreo câteva zile în plus…

— Nu prea cred că vreo câteva zile în plus… o imit, atât de bine, încât Kathryn se îmbujorează.

— Asta-mi amintește ceva, reia pe un ton glacial. Trebuie să-mi spui când îți vine ciclul. S-ar putea să fie nevoie să structurăm operațiunea în funcție de momentele în care ești mai puțin năzuroasă.

Măi, să fie! Chiar și după standardele lui Kathryn, asta-i țâfnă curată. Ca să nu mai pomenesc lipsa totală de sensibilitate. Mă holbez la ea, nevenindu-mi să cred.

— Bine, zice, azvârlindu-și brațele în aer. Trimite-i un e-mail lui Patrick. Cere-i o întâlnire. E sigur că nu mai putem continua așa.

33

Iubitul meu încă n-a venit.

Asta ai crede dacă m-ai vedea aici, în acest bar liniștit din West Village, încercând să trag toată seara de paharul de Virgin Mary. Doar o studentă care-l așteaptă pe cel cu care are întâlnire. Un pic mai dichisită decât celelalte femei de aici, poate.

— Bună, Claire.

Mă surprinde, apropiindu-se din penumbră, și trebuie să-mi înăbuș instinctul de a tresări. Se apleacă să mă sărute pe obraz și, doar pentru o clipă, când ochii lui de un verde pal trec peste ai mei, sunt sigură că poate să vadă totul, știe totul: că poate să-mi simtă microfonul lipit de piele și trădarea din inimă.

— Ce bei? întreabă, așezându-se nonșalant pe scaunul de alături.

Îi face semn barmanului.

— De fapt, nu stăm aici. Mergem altundeva. Alt bar.

Se încruntă.

— Și atunci de ce nu ne-am întâlnit acolo?

— Nu-i genul de loc în care să-ți poți da întâlnire. Mergem?

Nu-i mai spun nimic până ce aproape am ajuns. „E unul dintre ultimele de acest fel din vremurile de glorie”, mi-a explicat Kathryn, referindu-se la epoca în care locuri precum Mineshaft și The Vault făceau din New York City un sinonim al explorării sexuale.

În cele din urmă mă opresc.

— Ăsta e.

Nu-i nicio firmă, doar o sonerie. Coborâm niște trepte spre un mic hol în care nu se află decât o recepționeră, un pupitru și o ușă acoperită cu o draperie. Recepționera, care are înfiptă în nară o pietricică, mă privește de sus. Dat fiind că port o

jachetă Prada, cumpărată cu salariul pe a doua lună, asta mă cam calcă pe nervi.

După ce am completat formalitățile de înscriere, am semnat un exemplar al regulamentului și am trecut de ușă, pricep de ce n-a fost impresionată. Aici, Prada nu contează prea mult.

De fapt, țesăturile în general nu contează prea mult aici. Aici materialele preferate sunt pielea, PVC-ul, cauciucul și folia alimentară. A, și piele goală. Le place grozav pielea goală. Mai ales dacă are piercinguri, inscripții sau tatuaje.

Primul gând, în mod irațional, este: „Cum mama naibii se duc acasă, când arată așa?”

Un bărbat trece pe lângă noi. Poartă pantaloni de piele, nimic altceva, și ține în mână un lanț. Lanțul duce la un inel prins de sfârcul unei fete atât de frumoase, că-ți taie răsuflarea. Pe sânii ei e scris cu un marker SCLAVĂ.

Privind în jur, văd măști de piele, harnașamente, călușuri ciudate, făcute din mingi de golf. Alt bărbat poartă o glugă care-i acoperă cu totul fața, așa că respiră doar printr-un tub. Muzica pulsează prin mulțime, atât de profundă și joasă, încât o simt în plexul solar.

Pe un podium, doi bărbați lovesc pe rând cu vâsle o femeie legată într-un cadru. Câțiva oameni s-au strâns să privească. Peretele din spatele cadrului e plin de ustensile, atârnate frumos în cuie, ca în atelierul unui dulgher: colaci de frânghie și corsete de piele, cătușe și cleme, cnuturi și bastoane à la Charlie Chaplin.

Patrick și cu mine privim o vreme. În cele din urmă, la un semnal stabilit dinainte, bărbații se opresc. Unul din ei o pune pe femeie să sărute vâsla, în vreme ce celălalt o dezleagă. Oamenii se îndepărtează, unii în încăperile laterale întunecate.

— Ce vrei să facem acum? îl întreb pe Patrick.

Trebuie să strig ca să acopăr muzica.

— Să găsim un loc în care se servește alcool, zice el. Preferabil un vin bun de Burgundia. Și

preferabil un loc în care să ne putem auzi când vorbim.

— Deci, cum ți s-a părut? Sincer?

— Sincer? Patrick mă studiază pe deasupra paharului. Presupun că am fost un pic surprins să mă aflu acolo. Apoi curios. Și, în cele din urmă, a trebuit să-mi stăpânesc râsul.

— Râsul? repet eu, nedumerită.

Ridică din umeri zâmbind.

— Totul e așa de *sincer,* nu? Și, în același timp, absurd. Toate acele reguli ridicole despre permisiuni și parole, în realitate, e la fel de periculos ca o distracție de la Disney World.

— Aha.

— Dar apreciez sinceritatea cu care mi-ai împărtășit dorințele tale, Claire. Chiar dacă jocurile de supunere și control nu-s pe gustul meu, pot să-mi dau seama de ce altora ar putea să le placă.

— Cum adică, nu-s pe gustul tău? Ai scris acele fantezii…

Clatină din cap.

— Sunt un traducător al lucrărilor altora – un imitator. Pot să folosesc stilul lui Baudelaire, sau al lui Proust, sau al pornografiei din revistele ieftine, dacă-i pe-așa. Pentru mine toate sunt la fel. De fapt, jumătate din plăcere este asumarea unei noi identități – să pătrund în mintea altei persoane. Nu înseamnă că ăsta sunt eu cu adevărat.

— Așadar nu… Mă încrunt. Nu te stârnește sado-masochismul?

— Doar în măsura în care-i oferă plăcere partenerei mele. Personal, nu mă prea interesează.

— Și atunci de ce ai fost de acord să scrii acele lucruri?

Zâmbește.

— Pentru că *tu* mi-ai cerut-o. Și doream foarte mult să-ți ofer un cadou care să-ți placă. Și apoi, mă interesează ce-i face pe oameni să se comporte

într-un anumit fel. O pun pe seama faptului că sunt orfan.

Mă uit lung la el.

— Ești *orfan?*

— Da. Pare surprins de reacția mea. Dar am fost unul dintre cei norocoși – m-am împăcat bine cu familia în care am fost plasat. De ce?

— Sunt…

Asta mă blochează. Îmi aduc aminte că personajul meu are unul din părinți mort, dar numai unul. Așa că nu-i pot spune lui Patrick că și eu am fost în îngrijirea statului.

— L-am pierdut pe tata când aveam zece ani, murmur. Și nu sunt apropiată de mama. Dar știu că nu-i deloc același lucru.

Face un gest de confirmare.

— Poate că nu. Dar mi s-a părut că simt ceva la tine… un fel de duritate, amestecată cu fragilitate. O detașare… E greu de explicat. Dar când o simți tu însuți, înveți s-o recunoști la ceilalți. Cei care vor să iubească și să fie iubiți necondiționat, însă le e greu să accepte când se întâmplă asta. Cei din afară, care încearcă să fie cei dinăuntru, caută un înlocuitor al familiei… Și uneori credem că am găsit acest înlocuitor într-un club sau un grup. Poate că asta te-a atras în zona fetișurilor, Claire. Poate că nu căutai decât un alt grup de proscriși căruia să-i aparții.

— Poate, zic, dar în gând reiau acel paragraf.

Înlocuind „zona fetișurilor” cu „actorie”.

„M-ai dibuit, Patrick.”

— E un sentiment cu care ajungi să te obișnuiești când rămâi orfan, adaugă el. E ca și cum ai înota în ocean noaptea și dintr-odată începi să te întrebi ce e sub tine. Și îți dai seama că, dacă nu te miști mai departe, o să te înec… pentru că nu există nimic care să te țină la suprafață. Doar întuneric și apă adâncă. Ești singur, cu totul singur. Ei sunt toți, dar tu nu ești decât unul.

„Știu, Patrick. Știu.”

Vorbim așa parcă ore întregi. Ceea ce, în sine, e destul de ciudat. De obicei, când port discuții cu bărbați, fie se dau ei la mine, fie invers. Oricum, conversația e terminată în treizeci de minute, maximum. Să pălăvrăgesc despre tot soiul de chestii – poezie, New York, călătoria lui la Paris – e ceva nou pentru mine.

Descopăr că, în ciuda tuturor încercărilor mele de a păstra distanța profesională, îmi place de el. E deștept și citit și, cu toate că neîndoielnic știe mult mai multe despre artă și literatură decât mine, niciodată nu e condescendent. Pare sincer interesat de părerile mele.

E nevoie de efort ca să-mi amintesc să lansez unele dintre momelile verbale ale lui Kathryn, referirile indirecte la legenda mea sumbră, care se presupune că-l vor face să-și dea arama pe față.

Nu se întâmplă asta, desigur. Nu reacționează la niciuna, și curând renunț cu totul la ele.

Când plecăm din bar, insistă să împărțim un taxi și mă lasă în fața blocului meu. East Harlem e o zonă periculoasă, îmi spune.

Mă conduce până la ușă, și atunci mă trage spre el și mă sărută pentru prima oară. Știam că o s-o facă. Și, firește, trebuie să-i răspund la sărut.

„Nu e decât un sărut de pe scenă”, îmi spun. „Așa cum ai făcut de o sută de ori înainte. Nu înseamnă nimic. Personajului tău îi place senzația brațelor lui, împingerea dură a pieptului său, apăsarea buzelor, faptul că ai străbătut în sfârșit straturile de rezervă ale acestui bărbat și descoperi că-i place de tine, întocmai așa cum îți place ție de el. Personajului tău.

Nu ție.”

34

— Va trebui să fim mai subtili, spune Kathryn.

Au ajuns la câteva minute după ce am intrat în apartament. Însă e remarcabilă absența euforiei de această dată.

— E limpede că o să fie extrem de prudent, adaugă ea. Discreția a devenit pentru el un mod de viață.

— N-a trecut prea multă vreme de când susțineai că singurătatea îl va îmboldi să-și asume riscuri, îi atrag atenția.

— Asta nu-i o știință exactă, Claire.

— Nu pare să fie deloc știință, mormăi eu.

— Emitem o ipoteză, apoi verificăm ipoteza, spune cu răceală Kathryn. Dacă nu se potrivește, mergem mai departe.

— Dar până acum tot nu s-a incriminat singur.

Pentru prima dată percep o undă de frustrare în vocea lui Frank.

— Am spus întotdeauna că ar putea să se *ascundă* în comunitatea BDSM, însă că e improbabil *să facă parte* din ea. Într-un fel, ultimele evenimente asta dovedesc…

— Nu ne putem duce la un judecător să cerem un mandat de arestare pe baza faptului că suspectul nostru pare să fie un tip normal, zice răspicat Frank. N-avem nimic.

— Nu, recunoaște Kathryn. Până acum, nimic.

„Asta pentru că nu-i nimic de găsit."

Revelația se înfige în creierul meu ca un fulger.

„Patrick e nevinovat."

N-o rostesc cu glas tare. În parte din cauză că știu deja, Kathryn o să-mi spună că nu-i treaba mea să emit judecăți de acest fel. Dar și pentru că, atâta vreme cât țin asta pentru mine, e secretul meu, un lucru pe care-l pot strânge în brațe ca pe o pilotă.

Așa cum mi-ar plăcea să-l strâng în brațe pe Patrick.

Mă întreb de ce va fi nevoie ca să-i facă pe Kathryn și pe Frank să priceapă că nu-i omul pe care-l caută. Și ce vor face când o să vină, în sfârșit, acel moment. Vor dispărea, pur și simplu, din viața lui și se vor aștepta să fac și eu la fel?

Îmi dau seama că nu vreau să vină acea zi. Oricum, nu încă.

Sau e o șansă ca lucrurile să nu se petreacă astfel? E vreo posibilitate ca eu și Patrick să avem… De-abia îndrăznesc să transform gândul în cuvinte.

Am putea avea ceva împreună, noi doi?

Pare aproape imposibil. Dar, la urma urmei, nimic din situația asta nebunească nu urmează vreo logică.

Frank și Kathryn pleacă fără să-și fi încheiat disputa. Dar nu mă pot destinde. Apartamentul îmi dă claustrofobie. Privind în jur la toată mizeria asta, îmi dau seama cât de urât e totul, de prost gust, unidimensional. Ca punerea în scenă a unui spectacol studențesc de trei parale, un soi de recital strident al unei actrițe care implică zbieratul la spectatori.

„Asta nu-s eu. Și nu-i nici Patrick.”

Șarpele, care pare să fie o făptură nocturnă, se încolăcește într-un nod complicat pe peretele acvariului.

Habar n-am dacă-i mascul sau femelă, dar în ultima vreme m-am pomenit că-i zic Kathryn.

Am nevoie de aer.

Dacă tot sunt îmbrăcată de gală, mă duc la un club, pentru pura plăcere fizică de a păși pe ringul de dans și a simți cum muzica îmi ia trupul în stăpânire. Lângă ieșirea de incendiu e un furnizor de droguri care-mi dă două pastile la prețul uneia, pentru că-i zi lucrătoare.

Pe la trei, corpul mi-e obosit, însă mintea zbârnâie în continuare. Atunci mă gândesc la barul Harley, cel cu motociclete atârnând din tavan. Și la Brian, barmanul australian cu cârpa de vase prinsă în talia blugilor, care iese din tură la trei.

Ce-i sigur e că atunci când ajung acolo tocmai închide. Nu-i nevoie să flirtez prea mult ca să mă ducă la el acasă.

Dar, cine știe de ce, în noaptea asta toată chestia cu sexul cu un partener nou nu produce vraja obișnuită. În loc să mă facă să mă simt periculoasă și îndrăzneață, în noaptea asta pare doar fără rost.

Pentru că, oricât mi-ar spune Brian că sunt frumoasă sau uimitoare sau înspăimântătoare sau sărită de pe fix, persoana de la care vreau cu adevărat să aud aceste lucruri nu-i acolo.

35

Mă întorc în apartament puțin înainte de prânz. Mă ustură ochii, iar gura mea parcă ar fi chestia aia în care sunt aranjate florile în florării. Intru și încremenesc, nesigură de ceea ce văd.

Peste noapte, locul a fost transformat. Pereții sunt zugrăviți într-un crem delicat. Capetele de animale și recuzita de prin prăvăliile second-hand au dispărut. Acum am parte de mobilier suedez, canapele moderne, chilimuri turcești viu colorate. Chitara și amplificatorul au pierit; din difuzoare scumpe susură muzică clasică. În loc de postere rock, pe pereți se înșiră reproduceri în rame de lemn albite. Pe o măsuță de cafea din sticlă e un teanc de cărți de pictură despre Georgia O'Keeffe și Toulouse-Lautrec.

Și, ca și cum un vrăjitor și-ar fi fluturat bagheta, șarpele s-a prefăcut într-o pisică cu pete negre și galbene care mă privește leneș de pe canapea.

— O cheamă Augusta, mă informează Kathryn, care mă găsește mângâind pisica pe urechi când iese din cealaltă cameră.

— Zău?

— Ce, crezi că pisica are nevoie de un nume fals? Sigur că o cheamă Augusta. Unde ai fost?

— Am avut nevoie de o pauză. Arăt spre noul decor. Cărui lucru i se datorează toate astea?

Se uită la mine cu buzele strânse. O clipă cred că e pe cale să mă facă cu ou și cu oțet, însă nu spune decât:

— Pe viitor, ai grijă să iei cu tine colierul, te rog. Trebuie să putem verifica dacă ești bine.

— Microfonul n-ar fi fost potrivit noaptea trecută, crede-mă. Nu, în afară de cazul în care ai fi vrut ca detectivul Durban să aibă un atac de cord.

Îmi ignoră vorbele.

— Ca răspuns la întrebarea ta, am chibzuit la ceva ce ai spus despre *Vénus Noire* și *Vénus Blanche.* Poate că trebuie să fii mai mult o Venus albă – frumusețea pură, elegantă despre care poate visa că o pângărește.

— Oho, zic. Asta-i ditamai schimbarea de personaj. Trebuie să mă gândesc bine…

— Păi, nu te gândi prea mult. Patrick are două bilete pentru seara asta la teatrul Booth.

— La *Hedda Gabier?* exclam surprinsă.

E un spectacol pe care-mi doream cu disperare să-l văd. Biletele sunt la fel de greu de găsit precum dinții la găini.

Confirmă printr-o înclinare a capului.

— Vine să te ia la șapte – e un mesaj pe robot. Până atunci, încearcă să te odihnești un pic. Zău așa, Claire, arăți ca naiba.

36

Spune că-i place apartamentul meu. E întocmai genul de loc în care și-ar fi închipuit că locuiesc. Fără pretenții, dar de un gust impecabil.

Găsesc o scuză mirosului slab de vopsea, spunând că tocmai am zugrăvit.

Luăm un taxi până la teatru, unde trecem de panourile cu NU MAI AVEM BILETE și o coadă pentru biletele returnate și mă întreb cum o fi reușit să găsească locuri. Dar, desigur, e bogat. Stella venea dintr-o familie bogată de multe generații. Și, de vreme ce nu divorțaseră când a murit ea, Patrick a moștenit-o până la ultimul cent.

A fost unul dintre primele lucruri care au stârnit bănuielile polițiștilor, mi-a spus Frank. Ceea ce e lipsit de logică, dacă stai să te gândești. Nu e vina lui Patrick că nevastă-sa era bogată. Și lucrurile de care îl suspectează Kathryn n-au nimic de-a face cu banii.

Din nou, nu mă pot opri să mă gândesc la obsesia lui Kathryn față de Patrick. Într-o piesă de teatru, necesitatea de a-l doborî ar fi fost firul ei conducător – termenul folosit de Stanislavski pentru nevoia interioară copleșitoare a unui personaj, ceea ce îl face să comită greșeli tragice.

Nu pot decât să sper că, în acest caz, ea o să-și dea seama de greșeală înainte să fie prea târziu.

„Rămâi profesionistă”, îmi spun. „Nu-i decât actorie. Doar un rol.”

Chiar în vreme ce gândesc asta, îmi dau seama că nu mai este adevărat. Dacă o fi fost vreodată.

Patrick iubește teatrul. Asta sare în ochi chiar înainte să ne așezăm pe locurile noastre. Pare că învie, soarbe cu nesaț tot ce e în jur, interesul celorlalți spectatori, zumzetul nerăbdării.

Întotdeauna a fost atras de iluzie, de ideea că un lucru poate reprezenta altceva, îmi explică.

— Visul meu e ca într-o zi să pot scrie o piesă despre Baudelaire și cele două Venus, îmi spune pe când așteptăm să înceapă. Pare o temă perfectă pentru teatru. Nu un teatru ca acesta, firește – ar trebui să fie într-un loc în care se fac experimente, în care lumea e pregătită să trateze un material cu adevărat provocator.

— Cum ai face-o?

Se gândește.

— Probabil că aș structura-o în jurul procesului lui Baudelaire – când volumul *Florile răului* a fost interzis din cauza obscenității. Îmi place o piesă bună având ca subiect un proces.

— Și mie.

— Zău? Mă privește dintr-o parte. Cel mai bun film despre un proces?

— Floare la ureche. Și nu e *12 oameni furioși,* chiar dacă e regizat de Sidney Lumet. E…

— *Verdictul,* completează el. Scenariul e scris de David Mamet.

Încuviințez.

— Însă genul meu preferat e filmul polițist. În special cele care se desfășoară la New York. De exemplu, *Laura,* cu Gene Tierney în rolul principal…

— Cred că l-am văzut de o sută de ori. Îți amintești secvența în care…

În timp ce așteptăm să se stingă lumina, vorbind despre filme și piese care ne plac amândurora, îmi dau seama că această seară este, probabil, una dintre cele mai plăcute întâlniri pe care le-am avut vreodată. Câtă vreme nu mă gândesc la microfon și la cei care ascultă, desigur.

Și nu mă gândesc. Sau, cel puțin, personajul meu n-o face. Personajul meu se distrează de minune.

Prima parte a piesei este chiar mai bună decât sperasem. Mă regăsesc în Hedda, o femeie care face tot soiul de chestii aparent nebunești din

pricină că e plictisită de viața de zi cu zi, intră tot mai adânc în belele până ce își pierde controlul. Jocul actorilor e atât de bun, încât la pauză nici măcar nu vreau să vorbesc. Vreau să rămân în bula lumii lui Ibsen până ce începe partea a doua.

Sesizându-mi starea de spirit, Patrick murmură:

— O să aduc ceva de băut pentru amândoi. Nu-i nevoie să stăm de vorbă.

Imediat ce pleacă, aud în spatele meu o voce rostind cu venin:

— Păi sigur, jocul ăla exagerat prinde întotdeauna la *cei din public.* Habar n-au de nimic, dragii de ei. O, *salut,* Claire.

Încerc să mă furișez de acolo, dar e prea târziu. Un actor – un oarecare Raoul. Unul dintre prietenii lui Jess.

— Scumpo. Nu-i așa că-i *groaznic?*

Îmi întinde obrazul să-l sărut.

— Mie-mi place, zic cu voce slabă.

În clipa aceea, Patrick se întoarce cu două pahare de plastic cu vin. Le pune jos și se uită întrebător la Raoul și la prietenii lui, așteptând să fie prezentat.

— Da? Poate că atunci când n-ai lucrat o vreme e mai greu să judeci, ricanează Raoul.

— El e Raoul, îi spun fără tragere de inimă lui Patrick. A jucat de curând rolul unui șoarece cântăreț într-un musical.

— O veveriță cântăreață, de fapt, mă corectează Raoul. Își mijește ochii. Zău, Claire, ce-i cu accentul acesta *extraordinar?* Te dai băștinașă în speranța c-o să capeți de lucru?

— Am auzit că a doua parte e mai bună, zic, sperând să-i abat atenția.

Însă Raoul, odată pornit, n-are de gând să se lase păgubaș.

— Că tot vorbim de accente, m-am văzut mai devreme cu tipul ăla dur și delicios de la barul Harley. Presupun că se cuvin felicitări…? „Văleu, ce m-am mai distrat cu Claire azi-noapte. Dacă ne-

am fi tras-o ceva mai tare, m-aș fi pomenit circumcis.”

A prins perfect accentul australian al lui Brian. Prietenii săi râd, lingușitori. Și Patrick chicotește.

Face un pas în față și-l prinde pe Raoul de umeri, ca și cum l-ar felicita pentru istețimea glumei. Apoi, brusc, îi atrage un cap în nas. Raoul se dezumflă ca o marionetă și cade grămadă. În spatele nostru, o femeie își trage brusc răsuflarea, șocată.

Raoul, în genunchi, își apleacă încet capul până pe covor. Din nas i se preling sânge și mucus.

— Vrei să vezi partea a doua? mă întreabă calm Patrick. Sau ai prefera să plecăm?

37

— Nu-i un tip prea agreabil, îmi spune când ajungem afară.

E o ploicică de vară, dar Patrick pare să nu observe.

— Actorii pot să fie așa de răutăcioși, aprob eu tremurând.

Pornim spre vest.

— Apropo, ce voia să zică? mă întreabă, privind în jur după un taxi.

— Care parte?

— Că nu lucrezi.

— A… Ridic din umeri. Am avut ideea asta tâmpită că aș putea încerca să devin actriță. Raoul și prietenii lui m-au făcut să-mi dau seama ce ambiție prostească era.

— Cred că e o idee excelentă. Ai nevoie de ceva care să dea o direcție vieții tale. Și ai fi bună la asta. Ar trebui să verifici cursul de teatru de la Columbia. Fac și pregătire particulară.

Apare un taxi, iar Patrick îl oprește cu un gest. „East Harlem", îi spune șoferului în timp ce-mi deschide portiera.

— Nu-mi pot permite pregătire, zic după ce ne-am așezat și taxiul reintră în trafic.

— Te împrumut eu.

— Patrick, nu vorbi prostii.

— Care sunt prostiile? Îmi permit. Și apoi o să scriu piesa, iar tu poți avea rolul principal.

— Nu știi nimic despre mine, îi spun, simțind cum mă cuprinde furia. Nu știi nimic despre *noi.* Aș putea să dispar, pur și simplu, cu banii tăi – aș putea fi o escroacă. Se mai întâmplă.

— Tu, o escroacă? Pare amuzat. Cred că știu tot ce trebuie să știu despre tine, Claire. Încredere, îți amintești?

— Mă mai gândesc la cursuri, mormăi în cele din urmă. Dar nu-ți pot lua banii.

Călătorim în tăcere.

— Ce a zis despre tipul ăla australian… dau să mă justific după o vreme.

— Nu-mi datorezi nicio explicație, Claire. Până ce te hotărăști că vrei să fii cu mine, e treaba ta cu cine te culci.

— Patrick, *vreau* să-ți explic.

Și vreau, chiar vreau. Am această nevoie aproape irezistibilă să-i spun totul.

Deoarece sunt sigură că atunci când o să afle că toate astea nu-s decât o tâmpenie de operațiune sub acoperire, o să se simtă de-a dreptul trădat. Că o să mă urască. Și e important pentru mine ca Patrick să nu mă urască.

Deschid gura să spun ceva care să împiedice asta. O aluzie, sau avertisment, sau promisiune…

Apoi mă gândesc la Frank și Kathryn, care ne urmăresc într-o dubă fără însemne. Ascultând. Bazându-se pe mine.

Îmi calc pe inimă și mă târăsc înapoi la scenariu.

— Cred că ți-am spus că am pierdut pe cineva apropiat.

— Da. Profesorul tău. Fairbank.

— Nu ți-am spus cum a murit.

— Așteptam să fii pregătită să vorbești despre asta.

— Pe lângă faptul că-mi era profesor, era însurat. Uitându-mă pe fereastra taxiului la ceața umedă a străzilor care se preling pe lângă noi, adaug: Când a ieșit la iveală ceea ce era între noi, a fost concediat. Soția l-a părăsit și, desigur, n-avea nicio șansă să mai fie angajat în învățământ. A sfârșit… Respir adânc, apoi murmur: Ar fi trebuit să fie un pact de sinucidere. Dar eu n-am avut curajul să merg până la capăt. Și de atunci încoace n-am reușit sa găsesc acel curaj.

Acum vin lacrimile, mi se rostogolesc pe obraji. Nu sunt cu totul false. Sunt lacrimi de rușine față de minciunile pe care le îndrug. Și față de prostul gust al acestei povești stupide.

Șoferul frânează brusc, apasă pe claxon și smucește mașina, trecând pe altă bandă. Patrick îmi înconjură umerii cu brațul ca să nu cad de pe banchetă. E plăcut.

„Aș putea să-l iubesc pe tipul ăsta”, îmi dau seama acum. „În loc de asta, îl mint.”

— De aceea am renunțat la facultate și am venit la New York, îi spun. De atunci încoace mă simt ca un om care stă în picioare pe o trambulină înaltă. Prea speriat ca să sară, prea jenat ca să coboare.

„Patrick, aș putea să te iubesc.”

— Ticălosul, spune încet Patrick. *Ticălosul* egocentrist, laș, dezgustător. Că te-a sedus – e destul de rău. Că te-a făcut să-i accepți fanteziile sexuale jalnice – asta-mi face sângele să clocotească, deși zici că ți-a plăcut. Dar să-ți mai și pună în cârcă povara vinovăției lui – asta arată că pur și simplu n-avea coloană vertebrală.

Mă uit la el uimită.

— Chiar?

— Cine e în stare să facă așa ceva? Dacă n-ar fi deja mort, l-aș omorî cu mâinile mele.

Zâmbește și-mi mângâie obrazul. Dar îmi vine în minte imaginea lui Raoul, mototolit pe covor, și nu mă îndoiesc că o spune din suflet.

Când ajungem la blocul meu coboară și el. Pentru o clipă cred că o să dea drumul taxiului și-mi sare inima din piept. Dar apoi se apleacă și-i spune șoferului:

— Doar un minut.

— Așadar, nu te inviți singur la mine, observ sfioasă pe când mă conduce până la ușă.

Mă cercetează un moment. Stropii de ploaie îi sclipesc în păr.

— Ți-am spus vreodată cum s-a sfârșit relația dintre Baudelaire și Venus cea albă?

Clatin din cap.

— Știu că s-a culcat cu ea. Și că n-a mers.

Patrick încuviințează.

— El i-a spus că preferă să și-o amintească în chip de zeiță, nu de femeie.

Râd.

— Trebuie să-ți spun că nu prea sunt zeiță. Poate un pic opusul.

— Ce vreau să spun este că sexul poate fi o piatră de încercare pentru orice relație. Așa cum spunea Flaubert, prieten cu Baudelaire, n-ar trebui să ne atingem idolii, ca să nu ne rămână pe mâini poleiala. Întinde mâna și-mi dă după ureche o șuviță de păr, apoi murmură: Așa că, dacă nu mă invit singur la tine, Claire, nu-i pentru că n-aș vrea s-o fac. Atâta doar că o să aștept să fiu invitat.

Face o pauză. Când nu spun nimic, zâmbește.

— Deocamdată, deci, o să mă mulțumesc cu asta.

Se lipește de mine și mă sărută.

Dacă am fi într-un film, mă gândesc, ăsta ar fi punctul culminant, momentul în care aparatul de filmat se trage deoparte și începe post-genericul. Îndrăgostiții, sărutându-se, în noaptea newyorkeză. Ploaia face ca totul să fie strălucitor și nou și cinematografic: luminile orașului, taxiul galben care așteaptă, muzica siropoasă care răzbate din cabina taxiului. Femeia cu trupul mulat pe cel al bărbatului, răspunzându-i cu tot mai multă înflăcărare la sărut. „Te doresc.”

38

— Uite care-i treaba, când lucram pentru Henry puteam în vreo cinci minute să determin orice bărbat să facă ori să spună orice voiam, le zic celor doi. Și totuși, Patrick încă n-a spus *absolut nimic* care să-l incrimineze.

— Claire are dreptate, mă aprobă Frank.

E a doua zi dimineața și discutăm ce să facem mai departe, Frank pare obosit. Tensiunea supravegherii își arată efectul. Doar Kathryn e la fel de plină de energie neastâmpărată, ca întotdeauna, un terier care abia așteaptă să ucidă vânatul.

Ridică din umeri.

— N-am spus niciodată c-o să fie cât ai bate din palme. Sau floare la ureche.

— Dar ai spus c-o să obținem *ceva,* îi amintesc. Și că, dacă nu, punem capăt operațiunii.

— Nu speram c-o să iasă după numai câteva întâlniri. În cazul în care punem capăt în momentul ăsta, n-o să știm dacă nu cumva un strop de răbdare n-ar fi dus la succes. Se uită la Frank. Lucrez la aceste crime de șapte ani, Frank. Uciderea a cel puțin opt femei. N-am de gând s-o las baltă acum doar pentru că *actrița* și-a pierdut curajul.

Felul în care rostește „actrița” e doldora de dispreț.

— Nu-i vorba de pierdut curajul, i-o întorc. Doar că nu știu ce mai încercăm să dovedim. Sau unde am mai putea merge cu asta.

— Mă gândesc eu la ceva.

— O să trebuiască să mă culc cu el, nu-i așa? zic.

Amândoi reacționează în același timp.

FRANK DURBAN

În niciun caz!

KATHRYN LATHAM
Categoric nu.

EU
Ăsta a fost indiciul pe care mi l-a dat – când spunea că Baudelaire s-a culcat cu Venus cea albă. A zis că a fost ca o piatră de încercare. Voia probabil să spună că atunci o să se arate adevăratul Patrick Fogler.

KATHRYN
Nu așa interpretez eu.

FRANK
Înseamnă să treci peste o linie roșie. De la capcana psihologică la capcana cu miere.

EU
Însă atunci am cunoaște *adevărul.* Dacă e sau nu un ucigaș sau… sau doar un tip de treabă care-și jelește nevasta.

Kathryn se holbează la mine.

KATHRYN
Dumnezeule! Crezi că-i nevinovat, nu-i așa? De fapt, crezi fiecare cuvințel pe care-l rostește! Claire, în calitate de superioară a ta…

EU
Superioară? Adică eu sunt inferioară, cum ar veni?

KATHRYN
Ca *superioară* a ta în această operațiune, clipa în care observ că începi

să-ți crezi propriile replici e clipa în care opresc totul. Cât despre ideea să te culci cu el – să-ți iasă din cap.

O vreme ne fulgerăm cu privirile, fiecare provocând-o pe cealaltă să clipească. Apoi:

EU
Te bag în mă-ta.

Mă duc în dormitor și trântesc ușa după mine.

FRANK
Temperament de vedetă. Poate că ar trebui să vorbesc cu ea.

KATHRYN
Pe *tine* te joacă pe degete, nu?

SCENĂ INTERIOR.
APARTAMENT – DORMITOR – CONTINUU

Ascult prin ușa închisă.

VOCEA LUI FRANK
Ce vrea să însemne asta?

VOCEA LUI KATHRYN
Zău așa, Frank. Știe exact cum să manipuleze bărbați ca tine. A făcut asta toată viața.

Mă duc la oglindă. Personajul meu se uită drept la mine, fără să clipească. Atinge colierul cu microfon. Mi-o închipui smulgându-l cu un gest extravagant, violent. Răsucindu-se și azvârlindu-l spre perete, unde se sfărâmă. Zbierând că noi l-am înțeles cu totul greșit pe Patrick. Că nu-i ucigaș mai mult decât e Frank. Ca scenă, ar fi minunată. Ar fi satisfăcătoare. Atât de *potrivită.* Dar n-o joc.

39

Seara umblu pe străzile din New York, cugetând.

Îmi amintesc că a trebuit să joc o scenă de dragoste în *Zbucium.* Regizorul ne-a spus cum s-o facem, am repetat complet îmbrăcați, a fost redusă echipa, ca să ne fie cât mai ușor. Ironia era că Laurence și cu mine făceam deja dragoste pe atunci.

Mi-ar fi plăcut s-o fac pe bune în film, ca provocare, însă Laurence n-a vrut. Chiar și așa, după filmarea acelei scene au apărut zvonurile despre incredibila atracție dintre noi pe ecran. Atunci a început să se teamă. De fapt – îmi dau seama acum – poate că n-a fost o coincidență că soția și copiii s-au înființat puțin după aceea. Poate că a fost doar modalitatea lui lașă de a ieși din relația noastră. Avusese de gând să se distreze departe de casă. Și s-a pomenit că adolescenta britanică pe care a ales-o se agață de el cu toată puterea.

Totuși, nu mă deranjase să mă dezbrac în fața aparatului de filmat. Ba dimpotrivă. În comparație cu Dan Day-Lewis, care a trăit într-un scaun cu rotile ca să joace rolul unui paraplegic, era un fleac. Dar era o dovadă că-mi asum obligațiile, că voi da rolului totul.

Din același motiv, nu mă las convinsă de obiecțiile lui Kathryn la ideea să mă culc acum cu Patrick. Știa de la început că sunt atrasă de el și a folosit asta fără scrupule pentru operațiunea ei. Nu poate să aranjeze lucrurile așa cum a făcut-o și apoi să behăie că nu trebuie să se ajungă la sex.

Nu, principalul motiv pentru care șovăi este altul: am impresia îngrozitoare că dacă mă culc *într-adevăr* cu el, asta îi va adânci sentimentele față de mine. Că o să-l prind și mai bine, fără să vreau, în plasa întinsă de dr. Latham.

Asta și gândul că prima noastră noapte împreună nu trebuie să fie împărtășită cu Frank, Kathryn și o duzină de mici videocamere.

Dar răsună mai multe voci în capul meu și nu sunt toate de acord.

KATHRYN LATHAM

Asta faci tu, Claire. Pierzi din vedere diferența dintre scenariu și realitate. De aceea ai nevoie să-ți spun *eu* ce să faci.

MARCIE

Ai ales să te comporți neprofesionist, ceea ce ți-a aruncat în aer cariera. Și acum iată-te din nou, făcând aceeași greșeală prostească – îndrăgostindu-te de partenerul de pe ecran. Nu te mai reprezint.

FRANK DURBAN

Îți amintești ce a zis Kathryn, Claire? E ca dezamorsarea unei bombe. Dacă atingi firul care nu trebuie – *buum!*

Însă până și echipele de dezamorsare a bombelor, atunci când se află în fața unui pachet suspect, nu se ostenesc întotdeauna să-și facă de lucru cu firele, îmi spun. Uneori acționează din prima și-l aruncă în aer. Adesea, cele mai bune soluții sunt cele mai directe.

Există totuși un lucru în privința căruia Kathryn are dreptate, fără îndoială: sunt prea implicată, și într-un fel la care nu mă așteptam. Privind înapoi, nici măcar nu pot spune când mi-au devenit atât de confuze loialitățile.

Dar, dacă ies din toată povestea, îl pierd pe Patrick, iar acesta e un lucru care nu trebuie să se întâmple.

40

SCENĂ INTERIOR. BAR DE LA SUBSOL – SEARA

Sunt cu Patrick în același bar luminat de lumânări în care am fost în prima seară. Sun tem la a doua sticlă de vin.

EU

Și Stella?

PATRICK

Am iubit-o. La urma urmei, am fost căsătoriți patru ani. Dar acum… Nu sunt trist din cauză că a murit. Nu-i frumos să spun asta, nu? Dar e adevărat. Pentru că, dacă n-ar fi murit, n-aș fi aici cu tine.

EU

Nu te întrebi vreodată cine a omorât-o?

PATRICK

Tot timpul. Dar polițiștii sunt atât de incompetenți. Mă îndoiesc că voi afla vreodată.

Scoate un pachet – o cutie subțire, pătrată – și-l pune pe masă.

PATRICK

Deschide-l.

Mă supun. Înăuntru e un colier – o spirală superbă, complicată, din argint.

EU

E frumos.

Îmi dă prin cap ceva.

EU
A fost al ei?

PATRICK
L-a purtat de câteva ori. Dar acum e al tău. Pune-ți-l.

EU
Dar… Dumnezeule mare, Patrick! Trebuie să valoreze o avere.

PATRICK
De aceea vreau să ți-l dau. Nu te deranjează să-l scoți pe cel pe care-l porți tot timpul?

EU
Ăsta?

Ating oroarea poleită a lui Frank.

EU
Sincer, nu-mi pasă dacă nu-l mai văd niciodată.

Dar apoi șovăi. Oare scoaterea microfonului nu înseamnă că nu vor mai putea să ne audă? Sau e destul de sensibil ca să prindă și din poșetă ceea ce spunem? Patrick îmi interpretează greșit ezitarea.

PATRICK
Vreau să ți-l dau, Claire.

Iau o hotărâre.

EU
Vrei să mă ajuți?

Îmi aplec capul în față, dezgolindu-mi gâtul. În vreme ce el schimbă colierele, mai iau o hotărâre.

EU
Putem merge în apartamentul *tău?* În seara asta, vreau să zic?

PATRICK
De ce? Al tău nu-i prea departe.

SCENĂ INTERIOR. DUBA DE SUPRAVEGHERE – SEARA

Strâmbându-se, Frank umblă pe la butoane ca să prindă sunetul din microfon, înăbușit de când am pus medalionul în poșetă.

VOCEA MEA
(abia auzit)
Nu mă simt bine în al meu.

FRANK DURBAN
(în șoaptă)
La dracu'!

Îmi este ușor să-mi imaginez scena. Și descopăr că nu-mi pasă deloc.

SCENĂ INTERIOR. APARTAMENTUL LUI PATRICK – SEARA

Patrick locuiește într-un apartament frumos, modern, cu vedere spre catedrala din Morningside Heights, plin de covoare turcești, cărți și obiecte de artă europeană. Mă plimb, uitându-mă în jur, în vreme ce el prepară băuturile.

Știu că ar fi trebuit să discut mai mult despre asta cu Frank și Kathryn. Dar n-am chef. Vreau s-o

fac acum, pe loc: să săvârșesc fapta, să sar înainte să privesc. *Nu gândi. Acționează.*

Patrick se răsucește – și vede că mi-am descheiat bluza. Mi-am scos sutienul.

PATRICK

Am crezut că nu ești pregătită pentru asta.

EU

Așa am crezut și eu.

Mă apropii de el.

EU

(în șoaptă)

Fă orice vrei cu mine, Patrick.

PATRICK

(*chibzuind)*

O, da, o să fac.

Își strecoară mâna în bluza mea, alunecă în sus să-mi cuprindă sânul, apoi trage blând de sfârc, făcându-mă să trag brusc aer în piept. Trage mai tare, așa că sunt silită să merg cu el în vreme ce intră cu spatele în dormitor.

SCENĂ INTERIOR. APARTAMENTUL LUI PATRICK, DORMITOR – CONTINUU

PATRICK

Asta-i ceea ce vreau, Claire.

Mă sărută blând.

SCENĂ INTERIOR. APARTAMENTUL LUI PATRICK, DORMITOR – UN PIC MAI TÂRZIU

Facem dragoste pe pat. Cu pasiune, aprig – dar tandru, fără nicio urmă de violență.

41

— A fost un lucru incredibil de prostesc. Ca să nu mai zic riscant, tună și fulgeră Kathryn înainte să fi reușit măcar să deschid cu totul ușa apartamentului.

Chipul lui Frank e cenușiu de oboseală. E clar că m-au așteptat toată noaptea.

— Bună dimineața, răspund eu politicos. „Cum ai dormit, Claire?" *Foarte* bine, mulțumesc. Oricum, a fost în ordine, nu? Ceea ce e încă o dovadă că ați interpretat complet greșit această situație.

— Ce, crezi că un sociopat nu poate să mimeze sexul cuminte? N-ai ascultat nicio vorbă din câte ți-am spus?

— *Sociopat?* Chiar așa? Pentru că nimic din ce a făcut sau a zis aseară…

— Că doar n-o să mărturisească în vreme ce-ți îndesi fofoloanca în gura lui, se rățoiește ea.

N-o las să scape cu așa ceva.

— Simt pe acolo o notă de invidie, dr. Latham?

— Doamnelor, intervine Frank disperat. Vă rog.

Kathryn răsuflă adânc.

— Corect. Acum s-a întâmplat. Întrebarea e cum facem să salvăm ceva din tot dezastrul ăsta.

— Ce propui? întreabă el.

Ea se gândește un pic.

— Data viitoare trebuie să-l convingi să-ți facă rău, îmi spune. Mărturisește-i cât de mult o dorești *tu. Asta* ar trebui să-i pună la încercare autocontrolul.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu…

— Și atunci *aș fi* invidioasă. Sincer, mi-ar plăcea să te snopesc eu însămi în bătaie.

— Când ai devenit atât de paranoică? o întreb, cu vocea din ce în ce mai ridicată. Atât de neîncrezătoare?

Oftează demonstrativ.

— Of, Claire. Maturizează-te. Nu mai ești adolescenta aceea care se războia cu părinții adoptivi. Chestia asta e *reală.*

— Patrick nu-i ucigașul, insist. Nu vezi? *Tu* ești cea cu obsesia. *Tu* ești cea care nu vede mai departe de lungul nasului. Tu ești cea care încearcă mereu să învârtă faptele ca să se potrivească cu teoria ta complet stupidă. Toată aiureala aia cu crimele bazate pe poezii – e așa de trasă de păr, e ridicolă. Cât despre tâmpenia cu așa-zisa deviantă sexuală, e ca și cum ai trăi în alt secol. Oamenii experimentează uneori, împacă-te cu asta. Patrick este, de fapt, unul dintre cei mai blânzi, mai atenți bărbați cu care m-am culcat vreodată.

— Ei bine, n-oi avea eu experiența ta bogată, ripostează dr. Latham. Dar *chiar* am studiat ucigașii în serie. De când se știu se prefac că sunt normali. Excelează în simulare – e ceea ce fac, în fiecare zi. Cei mai mulți dintre cei pe care i-am întâlnit sunt actori mai buni decât o să fii tu vreodată.

— Te bag în *mă-ta,* izbucnesc furioasă, repezindu-mă la ea.

Frank ridică ușor o mână să mă împiedice, mormăind:

— Poate că ai sărit peste cal, Kathryn.

Nu-l bagă în seamă, ochii ei albaștri mă sfredelesc, provocându-mă s-o atac din nou.

— Acum o să fac un duș, îi informez cu răceală. Aș vrea să plecați amândoi.

Mă răsucesc pe călcâie și intru în baie fără să arunc vreo privire în urmă.

42

În seara următoare, când sunt iarăși cu Patrick și ne dezbrăcăm unul pe altul, mă pomenesc că-i scot cureaua pantalonilor și i-o întind.

— Poți să mă lovești, dacă vrei, spun nesigură.

Ia cureaua, o îndoaie în mâini, verificându-i suplețea.

— Și dacă *nu* vreau? E acceptabil pentru tine?

— Firește.

— Atunci aleg asta.

Azvârle cureaua.

— Patrick…

— Da?

— Să zicem că ți-aș spune că n-am fost niciodată atrasă cu adevărat de toate chestiile despre care am vorbit. Că încercam doar să… Nu știu, să te șochez, cam așa ceva?

Zâmbește.

— Ți-aș răspunde simplu: îți mulțumesc că acum ești sinceră cu mine. *Chiar* încercai să mă șochezi?

— Cam așa ceva. Să te impresionez, poate.

— Claire Wright, ești adorabilă, știai?

— Crezi în soartă, Patrick?

— Ce fel de soartă?

— Genul acela de soartă care spune că orice ar fi făcut fiecare dintre noi ca să ajungă în acest punct n-are importanță. A fost, pur și simplu, ceva care trebuia să se întâmple. Acum suntem aici. Pentru că ne-a fost sortit.

Clatină din cap, zâmbind în continuare.

— Nu cred în felul ăsta de soartă, nu. E doar coincidență. Căreia, desigur, îi voi fi recunoscător veșnic pentru că ne-a făcut să ne întâlnim.

Mai târziu, suntem culcați pe podea, îmbrățișați, împărțind vinul printre hainele împrăștiate.

— Claire… E ceva ce trebuie să-ți spun, murmură el. Ceva important… Știi, mai deunăzi, când vorbeam despre Stella?

Fără să vreau, îngheț. Apoi reintră în joc toate acele exerciții de centrare și relaxare.

— Da? zic, cât de nonșalant sunt capabilă.

Îmi atinge sfârcul, curios, îl strânge ușurel, îl răsucește într-o parte și în cealaltă, ca și cum ar fi un radio pe care trebuie să-l potrivească pe lungimea de undă exactă, greu de găsit, de care are nevoie.

— Dacă moartea Stellei m-a învățat ceva, este să urăsc secretele.

„O, nu!”

— Ai un secret, Patrick?

Cuvintele i le adresez lui, dar și microfonului din poșeta aflată la câteva zeci de centimetri.

— Da. Doar unul. Ceva ce trebuie să mărturisesc.

Felul în care o spune, atât de solemn și ezitant, îmi arată că e ceva de mare importanță, care contează cu adevărat. Ba chiar pare neliniștit. Și Patrick nu-i niciodată neliniștit.

„Să fi avut Kathryn dreptate, la urma urmei? Am înțeles eu greșit toate astea?”

Aștept, așa cum am fost învățată. *Tăcerea e cea mai bună interogare.* Inima îmi bubuie în coaste. Probabil că o simte în vârfurile degetelor.

— Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, îmi spune în cele din urmă.

43

— Azi o să ne ocupăm de două dintre cele mai importante unelte din repertoriul actorului, memoria senzorială și memoria afectivă. De-a lungul anilor, în special memoria afectivă a dobândit o anumită aură mistică în meseria noastră. Dar în realitate înseamnă doar să cauți în trecut, să-ți amintești o emoție, un eveniment, și să le reînvii, ca să le poți aduce veridicitatea în rolul pe care-l joci acum. O să vă dau un exemplu al motivului pentru care avem nevoie să facem asta.

Paul îl alege pe Leon, un tip înalt și subțire din Vestul Mijlociu, și-i cere să joace rolul cuiva care și-a pierdut portofelul. Ne uităm toți la Leon – nu este unul dintre cei mai talentați studenți din grup – cum își pipăie buzunarele, apoi pare îngrijorat, apoi e din ce în ce mai agitat, până ce aproape că-și smulge părul.

— Bine, zice Paul la sfârșit. Acum hai să încercăm altceva. Leon, când ți-ai pus haina în cuier, mai devreme, chiar ți-am luat portofelul și l-am ascuns undeva în această încăpere. Și n-am de gând să ți-l înapoiez. Trebuie să-l găsești.

Leon clipește.

— Am în portofel cardul de metrou.

— Știu. Și vreo optzeci de dolari. Și o poză a iubitei. Și cardurile de credit. Ai face bine să te apuci să cauți.

— La dracu', face Leon, căruia nu-i vine să creadă.

Evident iritat, se duce la mesele din cealaltă parte a camerei și începe să scormonească prin gențile noastre, răsturnând conținutul pe podea înainte să treacă la următoarea. Gâtul îi e acoperit de o roșeață aprigă, furioasă.

Treptat, dându-și seama că n-o să-l găsească într-un loc care sare în ochi, căutarea devine mai

metodică. Din când în când se răsucește și se uită urât la Paul.

— Bine, spune Paul. E destul. Bagă mâna în buzunar și scoate portofelul lui Leon. Uite-l.

— Ce mama dracului… începe Leon.

Paul nu-l bagă în seamă.

— Nu trebuie să vă spun care din cele două spectacole a fost mai real. Dar de ce? În primul rând, desigur, pentru că numai atunci când imaginația crede cu adevărat că situația e reală trăirea le este transmisă spectatorilor. Dar e mai mult decât atât. Cu toții am simțit, a doua oară, că Leon are un *obiectiv,* un scop concret și, prin urmare, o emoție legată de el. Știa că, dacă nu-și găsește portofelul, va trebui să meargă pe jos până acasă. Și i-ați simțit cu toții supărarea că l-am manipulat doar ca să ilustrez o idee la curs.

Câțiva râd.

— Te bag în mă-ta, mârâie Leon.

Urmează o tăcere primejdioasă. Paul se întoarce spre el.

— Ce ai spus?

Acum și fața lui Leon e roșie ca focul.

— Te bag în mă-ta. Și bag în mă-ta afurisitele tale de jocuri care îmbârligă *mintea.* Pentru tine totul e doar o demonstrație de putere. Ai preferații tăi și le spui că sunt minunați. Ca *ea.* Împunge cu degetul spre mine. Noi, ceilalți, am putea la fel de bine să nu fim aici.

— Te-aș lăuda și pe tine dacă ți-ai da un pic silința, spune Paul calm. Dar nu-ți dai. Pentru tine nu-i decât un curs oarecare, nu-i așa? O notă pe care contezi ca să-ți iei licența.

— O să am o slujbă mai bună decât a ta, oricum, ricanează Leon. Dacă ești așa dat naibii, cum de nu ești celebru? E așa cum se spune. Cei care nu pot să facă ceva îi învață pe alții. Își înșfacă haina. Te bag în mă-ta. Am plecat.

După ce a ieșit, Paul spune:

— Bine. O clasă ca asta n-are nevoie de nulități. Josh, vrei să ne arăți cum îți cauți cheile?

Mai târziu, Paul ne spune că trebuie să ne relaxăm, apoi să ne amintim o situație în care a existat un stimul senzorial puternic.

Începe cu lucruri ușoare. O situație în care am mâncat ceva delicios. Și o situație în care ceva ne-a stricat stomacul.

Închid ochii și îmi amintesc un mic dejun pe care l-am mâncat acum vreo două luni. Fusesem plecată toată noaptea, nu mâncasem nimic toată ziua și, cu toate că nu-mi puteam permite, mirosul de șuncă prăjită m-a atras într-un restaurant din apropiere. Mă văd șezând în separeu, tapițeria de piele e caldă sub coapsele mele, am în mână o cană groasă, albă, cu cafea aburindă, iar chelnerița pune pe masă o farfurie cu ouă ochiuri, moi, și bucățele de șuncă crocantă…

Îmi lasă gura apă. Ăsta-i scopul, ne-a spus Paul. Când trupul îți spune că-i real, chiar este.

Și apoi îmi amintesc că am cumpărat într-o seară niște scoici la preț redus și am uitat să le pun în frigider. Le-am mâncat a doua zi, oricum, și am știut după câteva secunde că n-ar fi trebuit. Fără să vreau, stomacul îmi urcă în gât.

— Bine, spune Paul după câteva minute. Acum hai să adăugăm o emoție. Începem cu fericirea.

Asta e ușor, firește. Nu trebuie decât să mă gândesc la noaptea trecută, și pe față mi se întinde un zâmbet uriaș.

„Patrick, și eu. Și eu simt la fel.”

Îmi dau seama că asta am căutat mereu din copilărie încoace. Iubirea necondiționată. Acceptarea deplină.

Într-o relație care nu poate să aibă niciun viitor. N-o să mă gândesc la asta. N-o să mă gândesc.

„Concentrează-te pe fericire.”

— Bine, Claire, zice Paul trecând pe lângă mine. E foarte bine.

După curs, Paul mă trage deoparte.

— Legat de ce-a zis Leon mai devreme… s-ar putea să fie ceva adevărat. *Chiar* văd în tine un talent indiscutabil, Claire.

Dau să-i mulțumesc, bâlbâindu-mă, dar ridică o mână.

— Văd însă și ceva ce-am mai văzut la unii studenți – tendința de *a se baza* pe acest talent. Actorii cu adevărat buni știu când să renunțe la tehnică. Există un motiv pentru care vorbim despre intrarea în contact cu propriile sentimente – cei mai buni actori au în miezul lor ceva solid și liniștit. Un fel de *integritate.* Un miez gol, care își schimbă forma. Înțelegi ce vreau să spun?

Fac semn cu capul că da.

— Memoria afectivă te poate ajuta în această privință, dacă-i permiți. Dacă o lași să te ducă acolo unde se află cu adevărat sentimentele tale. Pentru unii, acelea sunt locuri destul de întunecate, Claire. Dar tot trebuie să ajungi acolo.

Privirea pe care mi-o aruncă e aproape compătimitoare.

44

— Trebuie să ștergem totul cu buretele și s-o luăm de la capăt, spune Kathryn Latham.

Toți trei ne-am săturat până peste cap unii de alții, de faptul că suntem siliți să petrecem atâtea ore nesfârșite împreună. Ca o piesă care a fost jucată prea mult timp, a avut prea multe matinee; una dintre acele cărți polițiste răsuflate care se tot vând, an după an. Am ajuns să-l plac pe Frank, dar aș dori să-i țină piept mai mult lui Kathryn. Pe Kathryn n-o am deloc la inimă. Dorința de a-l prinde pe Patrick e așa de copleșitoare, că șterge toate celelalte aspecte ale personalității sale.

— Trebuie să ne fie clar ce vrem să se întâmple și cum avem de gând să controlăm evenimentele ca să ajungem la acest rezultat, continuă ea. Aproape că am sperat într-o mărturisire făcută într-un moment intim, dar se pare că momentul a trecut.

— Ce propui, Kathryn? întreabă Frank.

Fără să-i mai ascult, mă uit la razele soarelui răsfrânte într-o sticlă de Evian de pe masă. Cercul de lumină de pe tavan devine oval, apoi un opt, apoi se îngrașă la loc într-un cerc.

„Mă iubește mă iubește mă iubește mă iubește…”

— Claire? Ești de acord cu propunerea lui Kathryn?

Îmi silesc atenția să revină la ei.

— De acord cu ce?

Kathryn oftează.

— După cum știi, am avut îndoieli în privința căii pe care am pornit. Totuși, din moment ce am ajuns aici, trebuie să vedem cum putem folosi cel mai bine această relație evident intensă care se dezvoltă.

— În ce fel?

— Cred că trebuie să schimbăm povestea. Dacă Patrick e un ucigaș, este parțial pentru că se simte trădat de femei. Propun să-l trădezi.

— Adică să mă prindă cu altcineva? zic, nevenindu-mi să cred.

— De ce nu? Dacă e așa de topit după tine cum pare, o să fie furios. La un om obișnuit, furia poate fi exprimată verbal. Dacă e un ucigaș, poate că o să devină violent.

— Dumnezeule, Kathryn. E o strategie foarte riscantă, spune Frank.

Ea ridică din umeri.

— Ai o propunere mai bună?

— N-o s-o fac, spun fără șovăială.

— Tu ești *actrița,* îmi atrage atenția Kathryn. Nu scrii scenariul.

— Dacă-i facem asta lui Patrick… încep, apoi mă opresc.

„O să mă urască", vreau să spun. „N-o să mai aibă niciodată încredere în mine."

Dar, desigur, tocmai pe asta se bazează și propunerea lui Kathryn.

Am găsit, în fine, un bărbat căruia nu vreau să-i fac necazuri. Și uite-mă pe cale să-l distrug.

Aud în cap vocea lui Paul. *Există un motiv pentru care vorbim despre intrarea în contact cu propriile sentimente – cei mai buni actori au în miezul lor ceva solid și liniștit. Un fel de integritate…*

Pun pe masă paharul cu apă și mă ridic.

— Am terminat, spun liniștită.

— Ce? se încruntă Frank.

— Nu mai fac asta.

— Of, zău așa, pufnește Kathryn. Claire, nu mai face pe nebuna și așază-te.

— Vorbesc serios. S-a terminat. Îmi pare rău.

Kathryn se uită la Frank.

— Domnule detectiv?

Îmi dau seama că au discutat această eventualitate, au făcut planuri; că acum Frank

trebuie să intervină și să mă oprească.

Dar n-o face. Spune greoi:

— Ei bine, Claire, presupun că e alegerea ta.

— Spune-i, Frank, insistă Kathryn. Dacă nu, îi spun eu.

— Ce să-mi spună?

— Dacă te retragi, o să fii urcată într-un avion spre Marea Britanie.

Mă uit țintă la ea.

— Ai semnat contractul, adaugă.

— N-am *citit* contractul. Nu mi-ai lăsat timp.

Kathryn ridică din umeri.

— Nu puteam risca să renunți înainte de sfârșit, zice Frank, cu ton de scuză.

— Încă nu putem, adaugă Kathryn. Nu s-a terminat până nu spun eu că s-a terminat.

Privirea pe care mi-o aruncă nu conține mai multă grijă sau compasiune decât dacă aș fi un cobai.

— Și acum, ce-ar fi să ne întoarcem la lucru?

45

— Ești tăcută în seara asta, Claire. Patrick se înapoiază în pat cu o sticlă de vin și două pahare. E totul în ordine? adaugă.

— Sigur. Mă ridic în capul oaselor și fac eforturi să zâmbesc. Sunt doar un pic… gânditoare, asta-i tot.

Îmi zâmbește și el.

— Atunci spune-mi la ce te gândești.

Oftez.

— Măcar de-aș putea.

În minte reiau disputa înflăcărată pe care am avut-o cu Kathryn și Frank după ce am descoperit ce s-ar întâmpla dacă m-aș retrage din operațiune. Am strigat, am implorat, chiar am plâns; degeaba.

Sunt prinsă în capcană. Doar o marionetă, un zombi. Rostesc ca un papagal vorbele lor, fac mișcările lor.

Cum naiba s-a ajuns aici?

Mi-am dat seama că dr. Latham n-are de gând să se oprească înainte de a obține o probă împotriva lui Patrick. Oricât de firavă, oricât de ambiguă, se va repezi la o afirmație sau la un gest de-al lui, apoi va folosi asta ca să-l arunce în închisoare.

Chiar dacă nu-i decât furia ușor de înțeles a unui orfan care e trădat de femeia pe care o iubește. Femeia despre care credea că-l iubește și ea necondiționat.

— Am crezut că o să avem încredere să ne spunem cele mai rele lucruri care ne trec prin cap, zice blând Patrick. Crede-mă, Claire, nimic din ce ai putea să-mi spui acum n-ar schimba ceea ce simt pentru tine.

„Așteaptă până afli ce a plănuit pentru tine Kathryn”, mă gândesc.

Dar apoi îmi vine în minte: „Ce-ar fi să-i spun? Ce-ar fi să ies din rol? Ce-ar fi să-i spun lui Patrick totul?”

Dacă e ca noi doi să avem șansa unui viitor, va trebui să știe la un moment dat adevărul despre mine. Însă, după ce va ști, operațiunea s-a terminat. O să fiu deportată.

În afară de cazul în care – și acum mintea îmi galopează – îi spun fără ca Frank și Kathryn să afle. Dacă îi spun lui Patrick în secret. Și împreună continuăm să-i păcălim pe Frank și Kathryn, până ce-și pierd interesul față de el.

„În loc să-l prind în capcană, aș putea să fiu cea care-l salvează."

— De ce zâmbești, Claire?

— Nu uita ideea asta, zic, sărind din pat. Nu uita ideea asta și nu pleca. E ceva ce trebuie să-ți spun – ceva cu adevărat șocant. Ceva… Mă opresc, conștientă de enormitatea lucrului pe care sunt pe cale să-l fac. Ceva care probabil o să te lase cu gura căscată. Mă duc să fac un duș rapid. Apoi vorbim.

— Abia aștept, spune Patrick.

Pare amuzat.

Mă duc în baie, oprindu-mă doar cât să iau un halat. Iau colierul cu microfonul de unde era ascuns, în buzunarul blugilor mei, îl îndes în coșul cu rufe de spălat al lui Patrick și îngrămădesc peste el prosoape.

„Scuze, Kathryn. Dar n-ar fi trebuit să încerci să-mi forțezi mâna."

Răsuflu și mă concentrez, mă echilibrez, parcurg rapid în minte scena următoare. Cum ar trebui să stau, ce ar trebui să spun. Și tonul meu. Serios? Încântat? De scuză? Înlăcrimat? Nu: calm, hotărăsc. La urma urmei, o să aibă multe de asimilat. Și nu am decât o șansă s-o fac. Nu există a doua, nu se trag duble.

Doar pentru o clipă, îmi trece prin minte că s-ar putea ca Patrick să se supere pe mine. Îmi amintesc izbucnirea de furie de la teatru, fața însângerată a lui Raoul.

Dar de data asta va fi altfel. *Crede-mă, Claire, nimic din ce ai putea să-mi spui acum n-ar schimba ceea ce simt pentru tine.* Trebuie să-l cred.

Sunt speriată – îngrozită –, dar și fericită. Știu că există riscul ca asta să-mi explodeze în față. Dar există și posibilitatea, oricât de firavă, ca el să înțeleagă sub ce presiune am fost și să mă ierte. Și acea posibilitate firavă e tot ce-mi trebuie ca să mă simt ametită de bucurie.

În sfârșit, o să ne putem iubi fără toată această înșelăciune.

Dau drumul la apă și întind mâna după gelul de duș. Flaconul îmi alunecă din degetele ude și se rostogolește sub chiuvetă. Mă las pe vine ca să-l scot.

Și atunci îl văd – un cablu, subțire ca un fir de fidea, lipit de porțelan, în spate.

Îl ating. E lipicios. Râcâi cu unghia sub el și îl trag ușurel afară. Duce în sus, în jurul robinetelor, și printr-o găurică. Îl urmăresc până în locul în care dispare în spatele oglinzii.

Mă uit o vreme la chipul meu reflectat și nu-mi vine să cred.

Apoi trag oglinda afară din perete și o răsucesc. Lipit de partea de jos, unde a fost răzuită în argint o mică deschizătură, este un cip. O videocameră minusculă.

N-am nicio îndoială, pentru că este de exact același tip ca acelea instalate în apartamentul meu.

Ce înseamnă asta? Nu pot să-mi dau seama. Frank mi-a spus întotdeauna că motivul pentru care trebuie să port tot timpul colierul este că nu-și asumă riscul de a monta vreun dispozitiv în apartamentul lui Patrick. Și atunci, cum a ajuns camera aici?

Cu răsuflarea tăiată, urmăresc cablul în partea opusă, până la podea, trăgându-l de la perete. Firul se înalță dintr-un spațiu între dale, ca o funie de ancorare de pe o plajă, ieșind din nisip.

Îl urmez până la un dulap, unde intră într-o cutie de distribuție. Culcușită acolo ca un păianjen mare și negru, cu picioarele din multe fire care merg în direcții diferite.

Nu numai o videocameră. Zeci, în tot apartamentul. Și cabluri peste tot. Atâtea, că nu-i chip ca Patrick să nu știe de ele.

Smulg cutia de distribuție din ascunzătoare.

Crede-mă, Claire, nimic din ce ai putea să-mi spui acum n-ar schimba ceea ce simt pentru tine.

— Oh, ticălosule, zic tare.

O spun cu accentul meu real, britanic. Pentru că tocmai mi-am dat seama ce înseamnă asta. De ce n-are rost să mă mai prefac.

Patrick știe că aceste cabluri sunt aici.

Nu el e suspectul.

Eu sunt.

46

O serie de modificări și secvențe retrospective mi se rostogolesc prin creier.

FRANK
Davies, vii să vorbim afară?

SCENĂ INTERIOR. SEDIUL POLIȚIEI – CORIDOR – CONTINUU

Cei doi detectivi discută pe coridor, cu vocile scăzute.

DETECTIVUL DAVIES

Ori spune adevărul, ori merită un Oscar.

FRANK
Deci, cum rămâne?

DETECTIVUL DAVIES
Soțul?

FRANK
Sau posibilitatea ca ea să fie chiar atât de iscusită.

DETECTIVUL DAVIES
Hai s-o cercetăm mai bine pe Claire Wright, ce zici?

Ceea ce, probabil, au făcut. Și, din nefericire:

DETECTIVUL DAVIES
Are un alibi parțial, însă tipul cu care s-a dus acasă în noaptea aceea era beat și nu-și amintește la ce oră a plecat ea. Ar

fi putut foarte bine să se întoarcă la hotelul Stellei.

Scena care se derulează acum în mintea detectivului Durban s-a schimbat.

SCENĂ INTERIOR. HOTELUL LEXINGTON – NOAPTEA

Bat la ușa Stellei Fogler.

EU
Doamna Fogler? Stella? Sunt Claire… Am un lucru care-i aparține lui Patrick.

Niciun răspuns la început. Apoi Stella deschide ușa, cu un pahar în mână. Se clatină.

STELLA
A, tu ești. Fata care n-a izbutit să-mi agațe bărbatul. Ce poftești?

EU
N-ar trebui să vorbim aici, afară.

Apoi o serie de coincidențe nefericite.

SCENĂ INTERIOR. SALĂ DE INTEROGATORIU DIN SEDIUL POLIȚIEI – ZIUA

HENRY
Așadar, după spusele acestui avocat, Rick, Claire a intrat un pic prea adânc în rol. În valoare de o mie de dolari, mai exact.

Urmat de coincidența numărul doi.

SCENĂ INTERIOR. BIROU DIN SEDIUL POLIȚIEI – ZIUA

DETECTIVUL DAVIES

Producătorul susține că ea l-a atacat, a scos un pistol… apoi i-a cerut bani ca să nu-i trimită nevestei lui caseta video. Și asta a fost în aceeași seară în care s-a dus să îndeplinească misiunea pentru Stella. Ar fi putut să aibă la ea pistolul tot timpul, să-l fi folosit ca s-o amenințe pe Stella… Și apoi ceva a mers prost și a urmat o încăierare.

FRANK

Dumnezeule… Vreo dovadă că omul spune adevărul?

DETECTIVUL DAVIES

Doar o înregistrare cu ea ieșind din birou. Semnează de plecare de parcă n-ar avea nicio afurisită de grijă pe lume. Dar se vede pistolul ițindu-se din poșetă.

SCENĂ INTERIOR. BIROU DIN SEDIUL POLIȚIEI – ZIUA

FRANK

Dar, dacă Claire e implicată în moartea Stellei Fogler, cum se explică rănile post- mortem de pe trupul Stelei?

DETECTIVUL DAVIES

Avea cartea de poezie. Poate că de acolo i-a venit ideea. Și-a dat seama că, dacă aranjează așa scena crimei, va distrage atenția de la jaf.

FRANK

Până la reziduul din prezervativ?

DETECTIVUL DAVIES

Fetele care obișnuiesc să facă sex cu cine se nimerește au adesea prezervative la ele. Ar fi putut să vâre unul în rana de pe coapsa Stellei, sperând ca tipii noștri de la laborator să observe și noi să ne repezim la concluzia că făptașul e bărbat. Așa cum, de fapt, am și făcut.

FRANK

Doar un sociopat ar putea să gândească așa, la rece, după ce tocmai a omorât pe cineva în bătaie.

DETECTIVUL DAVIES

Sau cineva care e obișnuit să funcționeze sub presiune. Pe scenă, de exemplu.

FRANK

Bine, e suspectă.

Și apoi, după multe săptămâni:

SCENĂ INTERIOR. BIROUL LUI KATHRYN LATHAM – ZIUA

FRANK

Așadar, n-avem aproape nimic… în afară de această actriță, Claire Wright.

KATHRYN

Interesant. Mă întreb… Ce-ar fi s-o lăsăm să creadă că am eliminat-o de pe listă, ca pretext s-o aducem în anchetă și s-o supunem unor teste psihologice?

FRANK

Asta e legal?

KATHRYN

Este, dacă o facem să semneze formularele de consimțământ. Putem să-i spunem că mă ajută să fac profilul ucigașului. O să-i placă asta, cred – ideea că a reușit să se infiltreze în anchetă.

FRANK

În ce moment îi spunem că e suspectă?

KATHRYN

Dacă nu se elimină singură, poate niciodată. O să ticluim o poveste melodramatică despre Patrick și poezii – ceva care să-i stimuleze spiritul teatral.

Wechsler. Minnesota Multiphasic Personality Inventory. Hare Psychopathy Checklist…

Chiar și în acel moment mi s-a părut ciudat că trebuie să mă supună la teste pentru psihopatie.

M-au ademenit cu momeala pe care știau că o voi înghiți. Mai întâi videocamera, înregistrându-mă. Punându-mă în spectacol. Și apoi apelul la vanitatea mea…

SCENĂ INTERIOR. SALĂ DE OBSERVARE – ZIUA

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

Sigur, avem femei-polițist care ar face-o. Nu vreau să-mi vorbesc de rău colegele, dar le-ai văzut? Cred că Claire ar avea mai multe șanse să treacă de sistemul lui de apărare.

VOCEA LUI KATHRYN LATHAM

Data trecută n-a izbutit.

VOCEA DETECTIVULUI DURBAN

I-a dat cartea. Ai spus tu însăți – pentru el, asta înseamnă intimitate.

Așteptând să vadă dacă dau buzna în cameră și cer să fac parte din operațiunea lor. Să se infiltreze în anchetă.

KATHRYN

Foarte bine, Claire. E o tâmpenie freudiană, desigur. Dar sunt impresionată de felul în care mi-ai preluat sugestia și ai brodat pe tema ei. Iar lacrimile sunt un detaliu minunat.

Ceea ce înseamnă: *S-ar putea să fii chiar ucigașul nostru, la urma urmei.*

47

Dau năvală în dormitor, cu cutia de distribuție încă în mână, și o arunc pe pat.

— Ce-i asta? întreb.

Patrick pare surprins.

— Ce…

— Știi deja cea mai mare parte din ce aveam de gând să-ți spun, nu-i așa? Știi al naibii de multe, de fapt.

Se uită la mine clipind.

— Ce mama dracului ți-au spus? zbier.

— Mi-au spus că s-ar putea ca tu să-mi fi omorât nevasta, murmură el într-un târziu. Au venit la mine după ce m-am întors din Europa și m-au informat că ești suspectă. Asta părea să explice multe dintre afirmațiile tale, felul în care te-ai purtat… Și când mi-au spus că ai fost în apartamentul Stellei în seara aceea, și că aveai un pistol…

— Nu pricepi? izbucnesc. Am avut întotdeauna încredere în tine. Nu în ei – în tine. Și tu – ticălos blestemat, trădător… Dau în el, însă pumnii îmi ricoșează din trupul lui dur, suplu. M-am îndrăgostit de tine, urlu, și-mi dau seama că, în ciuda împrejurărilor, îmi face bine să rostesc în sfârșit acele vorbe cu glas tare. Mi-au spus să n-o fac, dar am fost prea al naibii de toantă. Patrick, nu pricepi? Te iubesc.

De-abia când mă reped la fața lui îmi imobilizează brațele.

— Dumnezeule mare, Claire, liniștește-te…

Apoi ușa e izbită de perete, și Frank Durban mă trage de lângă el. Mă las trasă. Acum nu mai are importanță, oricum. Nimic nu mai are importanță.

— Claire Wright, te arestez ca suspectă de asasinarea Stellei Fogler… începe el.

Îl îmbrâncesc scoțând un țipăt de furie. Se împleticește, mă strecor pe sub brațul lui,

antrenamentul pentru luptele pe scenă dovedindu-se în sfârșit util, și fug. Habar n-am unde mă duc. Nu știu decât că întreaga mea lume, realitatea mea, tocmai s-a întors cu susul în jos.

— Rahat, îl aud pe Frank, care se repede pe urmele mele. Rahat. Și, în aparatul de emisie-recepție: Cerem sprijin de urgență.

48

În cele din urmă, mă duc la Jess. N-am mai văzut nici urmă de polițiști de când i-am tras clapa lui Frank și nu-mi vine în minte alt loc.

Dar Jess nu-i acasă și n-am cheile la mine. Cumpăr o sticlă de votcă și mă pun pe așteptat, însă ea nu apare. Imagini mi se învârtejesc prin minte la nesfârșit.

RICK

Dacă-mi este îngăduit s-o spun, Claire, nu pari să fii de soiul ăsta.

EU

Înainte de a descoperi că există feluri mai interesante de a plăti chiria.

PRODUCĂTORUL

Nu-i exact pentru acel rol, Claire. În acest moment caut actori pentru o serie de proiecte.

FRANK

Cea mai mare parte a muncii noastre a fost concentrată pe o persoană.

KATHRYN

Suspectul ar fi încurajat să-și dezvăluie diferite aspecte ale personalității, care ar putea să fie comparate apoi cu profilul pe care i l-am făcut ucigașului.

EU

E-o vastă piramidă, un larg mausoleu
Cu morți mai mulți într-însul ca-n gropnița comună…

KATHRYN

Ia să vedem ce ne spune testul Wechsler.

PATRICK

Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine.

PATRICK

Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine.

PATRICK

Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine.

Dau pe gât cea mai mare parte din sticlă înainte să-mi dau seama că Jess trebuie să fie plecată din oraș. Dacă stau să mă gândesc, n-am unde să mă duc, în afară de apartamentul în care m-au instalat Frank și Kathryn, apartamentul plin de videocamere și microfoane și minciuni.

Nici acolo nu-i nimeni. Dar știu că mă vor găsi, până la urmă. Distrug totul, trag cablurile din ascunzișuri, smulg videocamerele din spatele oglinzilor, sfărâm mobilierul modern și fac bucăți albumele Georgiei O'Keeffe. Hotărâtă, ridic piciorul deasupra măsuței de cafea din sticlă și izbesc cât pot de tare. Prima dată o împâclește un păienjeniș de crăpături. A doua oară obțin o explozie satisfăcătoare de cioburi.

Și apoi – nimic. Doar disperarea oarbă, mută. „O să fiu arestată", îmi zic. Gata cu Patrick. Gata cu cursurile de actorie.

E iarăși ca la *Zbucium.* Ba nu, mai rău. Mă las moale pe jos, în mijlocul harababurii, sleită de puteri.

În cel mai bun caz, o să fiu deportată. Înapoi în Anglia. Visul meu – a doua șansă – s-a sfârșit.

Ridic un ciob.

„Aș vrea să-i arăt lui că nu jucam doar un rol.”

Ating cu ciobul încheietura mâinii. „Salut, prieten vechi.”

Înțepătura e amuzantă. Zice: „Ai avut dreptate. Nu ei, tu. Ai fost strălucitoare. Ai fost *reală”*.

Trag ciobul peste încheietură, la fel de ușor cum ai desface o punguță cu alune. În răstimpul unei bătăi de inimă, nimic. Apoi sângele apare nerăbdător, țâșnind și pulsând. Euforia și groaza se ciocnesc în creierul meu.

„Poate că acum își vor da seama ce-au făcut.”

Și dacă nu, cui îi pasă?

Dracu’ să-i ia.

Trag din nou vârful ascuțit peste braț, ca un violonist care prelungește o notă.

Reverența mea de final. „Mulțumesc și noapte bună.”

Spectacolul s-a terminat, oameni buni. A fost grozav cât a fost.

O ultimă tăietură cu ciobul. Vederea mi se întunecă, e ca un tunel care se repede spre mine, ca un spot a cărui lumină scade, și capul mi se prăbușește în piept.

E semnalul pentru lăsarea cortinei. Semnalul pentru aplauze.

Semnalul pentru uitare.

Fondu.

49

SCENĂ INTERIOR. APARTAMENTUL LUI CLAIRE – NOAPTEA

Pisica își croiește drum printre cioburi, miorlăind jalnic.

Se aude un trosnet când cineva de afară izbește cu piciorul în ușă. Tăblia se zguduie și zbârnâie sub forța loviturii. La a cincea izbitură sare din țâțâni.

Frank Durban dă năvală înăuntru.

FRANK
Dumnezeule!

Claire zace, inconștientă, într-o baltă de sânge. El dă fuga…

FRANK
Claire! Claire, trezește-te! La naiba!

Scoate stația de emisie-recepție și răsucește precipitat butonul.

50

— Nu era mortal, zice nepăsătoare Kathryn. Nu și-a tăiat decât o încheietură. Un gest melodramatic tipic.

— Ar fi murit dacă n-o găsea nimeni, îi replică tăios Frank. Încă e la urgență. Se răsucește spre Patrick Fogler. O să trimitem pe cineva să ia videocamerele rămase.

Patrick se uită în jur, în apartamentul său.

— Toate? Vreți să ziceți – asta-i tot? S-a terminat? O să fie pusă sub acuzare?

Frank clatină din cap.

— Fără o mărturisire, nu există nimic care să justifice inculparea. Îmi pare rău, Patrick.

— Dar va fi evaluată într-o instituție psihiatrică de maximă securitate, adaugă Kathryn. Probabil că vor reuși s-o țină acolo până când cei de la Imigrări aranjează deportarea ei în Marea Britanie.

Patrick încuviințează din cap.

— Și ce credeți? Sincer? *Chiar* a omorât-o pe Stella?

Urmează o tăcere lungă.

— Sincer, cred că n-o să aflăm, recunoaște Kathryn. Și nu sunt sigură că am fi aflat vreodată, indiferent câtă vreme am fi supravegheat-o. Cred că pentru Claire Wright realitatea este orice vrea ea să fie.

51

Greenridge. Un centru de îngrijire psihiatrică la vreo treizeci de kilometri spre nord. În cele zece luni pe care le-am petrecut în America abia dacă am ieșit din Manhattan. Nimic din experiența mea în această țară nu m-a pregătit pentru mizeria instituțiilor ei sanitare din sistemul public.

Salonul în care mă aflu are încuietori electronice. În teorie, suntem ținuți în siguranță în vreme ce suntem evaluați. În practică, suntem prizonieri. A fost un soi de audiere la tribunal, dar s-a considerat că nu sunt în stare să particip și avocatul meu desemnat din oficiu pur și simplu a completat un formular care spunea că sunt periculoasă pentru mine însămi și poate pentru alții. Ceea ce era de așteptat, se pare. Un pacient, un negru mătăhălos căruia infirmierii îi zic Cap pătrat, e prins cu cătușe de pat zi și noapte. Ceilalți sunt mobili, s-ar putea zice, deși își târșâie picioarele pe coridoarele cu podeaua lustruită ca și cum ar fi împiedicați de lanțuri invizibile, bolborosind într-un dialect urban pe care nu-l înțeleg. Toți par în permanență amețiți de medicamentele luate, oricare or fi ele.

E caniculă, iar ferestrele nu se deschid. Pacienții bărbați umblă cu pieptul gol, și până și cei din personal nu poartă nimic pe sub halate. Noaptea, bărbații și femeile sunt despărțiți doar de un coridor. În prima mea noapte acolo am auzit țipetele unei femei atacate. Personalul l-a tras pe individ de acolo, însă peste două ore era înapoi în despărțitura ei.

Psihiatrul care răspunde de mine este dr. Andrew Banner. E tânăr, cu pielea nesănătoasă a celor care muncesc prea mult. Prima dată când mă consultă, petrece mult timp ciocănindu-mi punctele de reflex.

— Suferi de vreun stres sau traumă în plan fizic? vrea să știe.

— V-am spus deja ce s-a întâmplat. Nu știu de ce, îmi clănțănesc dinții. Abia pot să îngaim: A fost o operațiune a poliției – lucram cu poliția. M-au dus în apartamentul acesta plin de videocamere. Dar nu mi-au spus că mai erau videocamere și altundeva. Pentru că, în realitate, pe mine mă supravegheau.

Mă opresc, dându-mi seama cât de agitată îmi sună vocea.

— N-a fost un accident de mașină? Sau un jaf?

Banner se uită în ochii mei cu o mică lanternă.

— Nu.

Strâng din dinți ca să-i opresc din clănțănit.

— Vreo afecțiune pe bază nervoasă? Epilepsie? Atacuri de hipoglicemie? Accese de nebunie? Depresie, gânduri violente?

— Nu. Îmi privesc brațul, care acum e bandajat. În afară de asta, vreau să zic.

— Ți se întâmplă să auzi voci despre care nu ești sigură că există cu adevărat?

— Nu prea.

Stinge lanterna.

— Nu *prea?*

— Uneori îmi închipui că sunt într-un fel de film. Mă privesc jucând.

Își notează.

— Ai luat cumva în ultimele douăsprezece luni medicamente care nu ți-au fost prescrise?

— Doar Ecstasy. Dar nu foarte des.

— Aha.

Altă însemnare.

— Haideți să vă explic, spun, pentru a cincea oară, mi se pare. Avea de-a face cu uciderea Stellei Fogler, care s-a petrecut în februarie. Poliția a folosit un truc ca să mă ducă la o psihiatră, așa încât ea să-mi poată administra toate testele alea.

— Ce teste?

Încerc să-mi amintesc, însă medicamentele pe care mi le-au dat îmi încețoșează memoria.

— În cea mai mare parte am vorbit. Despre faptul că am avut părinți adoptivi. Cred că asta trebuie să fi făcut, cumva, parte din profilul alcătuit de ea. Toată dinamica de tip Tăticul Urs – Mămica Ursoaică – Bucle Aurii pe care au stabilit-o.

Își notează și asta.

— Mă credeți?

Îmi aud disperarea din voce.

— Desigur.

— Zău? Mă simt ușurată. *Mulțumesc.* Pentru o clipă mi-a sunat aiurea până și mie.

Încă scriind, spune:

— Am avut de curând un pacient care credea că-i crește un copac în burtă. Își amintea că a mâncat un cotor de măr și și-a zis că sâmburii trebuie să fi încolțit în el. Avea niște crampe cumplite. După ce i-am dat medicamente, n-a mai avut crampe. Vezi tu, s-a convins că medicamentele erau otravă, iar copacul murise.

— Dar tot era nebun, zic, fără să înțeleg.

— Acesta este un cuvânt pe care nu ne prea place să-l folosim aici, Claire. Cu toții locuim în propria noastră realitate. Dr. Banner își aruncă ochii spre laptop. Cam ca o rețea de computere. Diferitele aparate din rețea funcționează cu softuri diferite. Uneori apar mici defecțiuni. Probleme de compatibilitate, cum s-ar zice. Atunci trebuie să fie rezolvate de tehnicieni. Pricepi ce spun?

— Nu prea.

— Hai să mă exprim altfel. Există în sistemul tău unele dezechilibre chimice care trebuie să fie reglate.

— Ce vreți să spuneți cu *reglate?*

Reiese că se referă la doze de atac de pimozide, Proverin și Iclymitol, medicamente care, mă asigură, au puține efecte secundare, dar pot constata că-mi amorțesc procesele gândirii,

învăluindu-mi mintea într-un sirop lipicios de chimicale. Mă fac să-mi fie foame tot timpul. Îmi petrec zilele în camera cu televizorul, așteptând letargic să vină infirmierele cu încă o tavă cu mâncare cu mulți carbohidrați. La o consultație fac greșeala să-i spun doctorului Banner că teama de ceilalți pacienți îmi perturbă somnul, așa că pe lângă toate celelalte medicamente mi se dau somnifere. La fel ca toate medicamentele de aici, după ce au fost prescrise nu sunt opționale. Infirmierele stau lângă tine ca să se asigure că le-ai înghițit. Ca în *Tinerețe furată,* numai că fără Whoopi Goldberg.

Pare ironic faptul că dr. Banner e așa de obsedat de medicație, de vreme ce e limpede că tocmai abuzul de medicamente e ceea ce a prăjit creierul celor mai mulți dintre pacienții săi. Își compară rețetele cu competența unor experți în arta culinară – „Ai căpătat metamfetamină? Super, omule, mie tipul nu mi-a dat decât doua afurisite de antidepresante și o rețetă pentru niște Susie-Q[21]" – și povestesc oricui are chef să-i asculte despre realitatea superioară pe care au trăit-o cu PCP și cocaină. Nu mă simt în siguranță scufundându-mă în fiecare noapte într-o comă indusă de medicamente, în special pentru că, fără îndoială, cei cu ochii mai ageri dintre ei știu exact ce mi s-a dat. Însă n-am de ales.

După vreo săptămână, dr. Banner îmi prezintă cu emfază diagnosticul. Sufăr de un *acces de halucinații paranoice.* Când protestez că toate acestea s-au întâmplat cu adevărat, că operațiunea poliției era la fel de reală ca acest spital, dr. Banner îmi înlătură obiecțiile cu o fluturare a mâinii. Faptele nu sunt importante, susține el. Ceea ce contează este reacția mea la ele. Am trăit o *disociere* – o separare interioară între părți ale personalității mele. Există un element de *psihoză,* incapacitatea de a separa percepția de realitate. În opinia lui, acestea sunt simptome legate de o

tulburare de personalitate histrionică, apariția lor fiind declanșată de un *stres intens.*

Pentru toate astea, tratamentul este clar: doze mărite ale acelorași medicamente.

Încetul cu încetul, ca urmare fie a medicamentelor, fie, pur și simplu, a trecerii timpului, agitația mea scade. Nu mai sar cât colo, speriată, la orice zgomot și nu mă mai trezesc cu o tresărire, având în gură voma indusă de panică. Torentul frânturilor de imagini din capul meu devine un pârâiaș. Bucla filmului încetinește, apoi trepidează și se oprește.

Și numai rareori mă mai văd, fugitiv, ca actriță, umblând cu pași mari prin filmul vieții mele.

E nevoie de mai mult timp pentru ca durerea din inimă, durerea gândului la Patrick Fogler, să scadă. Îmi dau seama acum ce prostie am făcut îngăduindu-mi să mă îndrăgostesc de el. Mă îndrăgosteam abia a doua oară în viața mea, și obiectul iubirii mele nu era real.

Dar asta nu înseamnă că ceea ce simt nu e real.

E taina mea prețioasă, acea părticică din mine pe care nu le-o mărturisesc doctorului Banner sau echipei sale de terapeuți. Mă tem că, dacă le spun, vor găsi o cale s-o facă să dispară. Și nu am nimic altceva de care să mă agăț. Singura parte a lui Patrick care mi-a rămas.

Cât despre Frank și Kathryn, nu-i urăsc. Nu simt nimic pentru ei. Nici măcar atunci când credeam că ea și cu mine suntem de aceeași parte, știam că pentru Kathryn n-am fost niciodată mai mult decât o piesă de șah. Niciodată n-am plăcut-o și n-am avut încredere în ea, și acum știu că acel instinct a fost corect.

> *Urâtul, rod al tristei, nepăsătoarei firi,*
> *Ia-nfățișarea unei cumplite nemuriri.*
> [22]

La început aștept temătoare să vină peste mine cei de la poliție sau de la Imigrări. Însă, pe măsură ce se scurg săptămânile, îmi dau seama că există și altă posibilitate. Sistemul m-a lepădat aici, pur și simplu, și a uitat de mine. Până ce doctorul Banner hotărăște că sunt vindecată, de ce și-ar dori cineva să plec?

PARTEA A TREIA

52

— Cred că mi-e mai bine acum, zic, nesigură. Zău, mă simt bine.

Privirea pe care mi-o aruncă doctorul Banner e aproape compătimitoare.

— Din păcate, una dintre caracteristicile tulburărilor de personalitate din grupul B este faptul că persoana afectată are o imagine despre sine distorsionată. Adesea, prețuiește în mod eronat tocmai acele calități care-i deranjează pe ceilalți și îi subminează relațiile personale.

Mă încrunt.

— Vreți să spuneți că n-o să-mi fie mai bine până ce nu-mi admit boala? E la fel ca în *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* nu-i așa?

— Spun că propria apreciere că te simți bine s-ar putea să nu fie la fel de demnă de încredere ca aprecierea mea și a echipei mele medicale.

— Cum rămâne cu dr. Latham? Ce spune *ea?*

— N-am reușit să dau de dr. Latham *a ta,* Claire.

Acel „a ta” mă face să-i arunc o privire tăioasă.

— Credeți că am inventat-o?

— N-am spus asta. Și, în orice caz, faptele…

— Nu sunt importante, știu. Dar ea este psihiatru. Și m-a pus să fac toate acele teste. Sunt informații pe care ar trebui să le aveți.

— Dacă există, răspunde cu băgare de seamă Banner, cu siguranță ne-ar fi de folos. Însă te asigur că nu există nicio Kathryn Latham înscrisă în Consiliul American al Psihologilor Criminaliști. Am verificat.

— Vă pot duce la biroul ei…

— Asta nu-i cu putință, Claire.

— De ce nu? N-ar dura decât vreo două ore. Și după aceea poate că o să mă credeți, îi spun disperată. Am impresia că Banner mă place: probabil că sunt singura dintre pacienții săi cu care

poate să aibă o discuție rațională, și am observat că am parte de mult mai multe consultații decât drogații cu creierul prăjit. Poate că m-aș crede eu însămi, reiau peste câteva clipe. În loc să-mi fac griji că tot rahatul ăla a fost doar în capul meu.

Izbucnesc în plâns, și asta mă face să mă simt umilită.

Banner mă privește cercetător.

— Bine, zice în cele din urmă. Dacă tu chiar crezi că ar fi de folos, Claire, o să organizez transportul.

Plecăm a doua zi cu microbuzul centrului. Dr. Banner, eu și un infirmier musculos, pe nume Anton, care evident e acolo doar pentru cazul în care aș încerca să evadez. Când ajungem la Union City, intru în panică, deoarece nu găsesc imobilul.

— E pe aici, pe undeva, zic, repezindu-mă dintr-o parte în alta a microbuzului. Sunt sigură.

Doctorul Banner notează tot ce spun, așa că după o vreme mă silesc să tac și-mi pun mâinile sub coapse, ca să nu le mai flutur. Apoi dăm colțul și, spre ușurarea mea, iată – șirul familiar de parcări pe jumătate goale și clădiri industriale joase, urâte.

— Acolo! exclam, arătând cu degetul. Vedeți, v-am spus eu. Opriți, vă rog.

Ieșim cu toții. Clădirea arată pe jumătate părăginită.

— Nicio grijă, întotdeauna a arătat așa, îi liniștesc eu.

Mă duc la ușa din față și trag de ea. Nu se deschide. Mă uit înăuntru. Nu-i nimeni la recepție. Doar o pancartă pe care scrie că această clădire vacantă e supravegheată de o firmă de securitate cu câini. Și pancarta unui agent imobiliar.

— Nu-i nimeni aici, Claire, spune doctorul Banner, dând glas evidenței.

— Așteptați, zic eu disperată. Haideți să vă arăt apartamentul. Cel în care au filmat totul. E la doi

pași, peste râu.

Însă, chiar dinainte să ajungem acolo, am ghicit ce vom găsi.

Ușa e deschisă de o femeie cu accent sud-african. A închiriat locuința prin Airbnb, zice. Avea recomandări foarte bune.

La fel și apartamentul de dedesubt, cel în care stătuse Frank Durban.

Dr. Banner se ferește să-mi prindă privirea, dar observ că Anton stă foarte aproape.

— Pot să vă folosesc telefonul? îi spun agitată doctorului Banner.

— Pe cine vrei să suni, Claire?

— Pe Frank – detectivul Durban. El poate să vă spună unde este dr. Latham.

Banner șovăie.

— O să-l sun eu în numele tău. Și apoi trebuie să ne întoarcem.

Scoate telefonul, tastează un număr și cere numărul NYPD.

Aștept cât timp i se face legătura. Spune de câteva ori că vrea să vorbească cu detectivul Frank Durban. În cele din urmă închide telefonul, cu fața lipsită de expresie.

— Ei bine? Ce-a zis?

Îmi simt inima în gât.

— Detectivul Durban a fost în concediu medical în ultimele trei luni.

— Dar nu poate fi adevărat, îngaim neajutorată. Mă urmărea peste tot. Mă păzea. Aveam chiar și o parolă pentru urgențe, ce Dumnezeu…

— Care era cuvântul acela, Claire?

— Era Cay… Cam… îmi scutur capul, frustrată. Nu-mi pot aminti.

Izbucnesc din nou în plâns.

— Anton, spune cu blândețe doctorul Banner. Vrei, te rog, s-o însoțești pe Claire la microbuz? E vremea să ne întoarcem la Greenridge.

53

Dr. Banner vrea să fac terapie de grup. Pare cumva fără rost – cum ar putea dialogul cu o adunătură de drogați instabili mintal să facă să dispară tot ce s-a petrecut? Însă, în cele din urmă, accept să fac o încercare, mai degrabă ca să mă ridic în ochii lui.

Suntem opt în grupul care se adună la cantină într-un moment liniștit, între mese. Una dintre asistentele de la psihiatrie, Orla, joacă rolul de moderator.

— Mai întâi, să-i spunem bine ai venit lui Claire, zice ea cu voce joasă, calmă. Bună, Claire, și felicitări că ai făcut acest pas important.

Se aud aplauze anemice.

— Bine, continuă Orla, răsucindu-se spre tânărul de lângă ea. Ethan, vrei să ne spui la ce te-ai gândit săptămâna asta?

Ethan se apucă să bată câmpii, ceva despre vinovăția pe care o simte pentru că a furat bani de la sora lui ca să-și cumpere droguri. Ascult doar cu o ureche. Tocmai mi-am dat seama de ce-mi amintește această ședință.

Oameni adunați în cerc în jurul profesorului, prezentându-și pe rând spectacolul.

Și aplauze.

După exemplul lui Ethan, tema ședinței devine „Lucruri îngrozitoare pe care le-am făcut”. O femeie și-a înjunghiat soțul, crezând că e diavolul. Alta a încercat să se arunce pe fereastră în fața copiilor săi.

În sfârșit, e rândul meu.

— Claire, zice Orla întorcându-se spre mine. E vreun lucru la care cugeți și care te supără?

— Păi, a fost acea perioadă în care n-aveam bani de chirie și poliția mă împiedica să lucrez. Așa că am umblat prin hoteluri din Manhattan și m-am prefăcut că sunt prostituată.

— Bine, spune Orla după o clipă. Îți mulțumesc că ne-ai împărtășit asta. Acum, Anna…

— Oho, intervine un bărbat pe nume Michael, așezat la dreapta mea. Stai așa. Cum mergea treaba asta? Îi spuneai unui tip, la nimereală, că ești târfă?

Se uită toți la mine.

Așa că le spun.

SCENĂ INTERIOR.
BARUL HOTELULUI ROOSEVELT –
SEARA

REBECCA

Cât ai plătit cel mai mult pentru o femeie, Alan?

ALAN

Patru sute de dolari.

REBECCA

Vreau dublu.

ALAN

Vorbești serios?

REBECCA

Ba bine că nu. Mă distrez – și de aceea merit opt sute de dolari. Dar, dacă te-ai răzgândit…

ALAN

Nu, așteaptă. Opt sute… e în ordine.

REBECCA

Trebuie să-mi dai jumătate înainte.

ALAN

(*scoțându-și portofelul)*

Te-ai gândit la toate, nu, Rebecca?

Firește. Urcăm separat – întâi tu. Nu te uita în ochii recepționerului.

— Nu aveam de gând să mă culc de-a binelea cu ei, spun în încheiere. Însă mă obișnuisem, oricum, să fac lucruri de soiul ăsta de când lucram ca momeală profesionistă la o firmă de avocați. Singura deosebire era că, în loc să mă plătească nevasta, acum mă plătea direct soțul. Și își păstra jumătate din bani, precum și căsnicia. Era o situație din care toată lumea avea de câștigat.

Fascinația grupului e vizibilă. Am folosit pentru vocea lui Alan Însuratul tonul plat din New England – era din N'Hampshah, unde vânatu' era al dracu' de bun –, în vreme ce Rebecca Parașuta avea o urmă de accent fierbinte, răgușit, din Sud, unde „ceva drăguț" era „cevha dhrăguus".

Urmează o tăcere lungă. Într-un final, Orla pare să se trezească.

— Trecem mai departe. Anna, ai ceva de împărtășit?

54

— Cred că terapia de grup a demonstrat că încă nu ți-ai revenit, zice doctorul Banner. Așa cum bănuisem că ar putea fi cazul.

Îmi dau seama prea târziu că am intrat în altă capcană.

— Cât de mult o să mă ții aici?

— Până ce n-o să mai fii un pericol pentru alții sau pentru tine, Claire.

— Când o să fie asta?

— Faci progrese. Dar, chiar dacă medicamentele pot să amelioreze simptomele directe, s-ar putea să nu aibă efect asupra problemelor de la bază.

— Și atunci cum o să știți când sunt în stare destul de bună ca să plec? Ce anume căutați?

— Vrei să zici, care sunt comportamentele care-mi vor spune că ți-e mai bine?

Încuviințez.

— Dacă ți le dezvălui, nu mă îndoiesc că le vei mima la perfecție, îmi spune el cu un zâmbet slab. Prin urmare, hai să zicem așa, Claire: voi ști că ești pe drumul vindecării atunci când n-o să te mai prefaci că ești.

55

Nu ni se permite accesul la internet, însă există în biroul administratorului un computer vechi conectat la web. Am văzut infirmierele uitându-se pe Facebook când nu sunt prin preajmă doctorii.

Pacienții pot cere să facă munci simple, să-și ocupe timpul cu ceva. M-am oferit să fac sortarea pentru reciclare, ceea ce-mi dă acces la birou. Mă învârt pe acolo, plimbând hârtii dintr-o parte în alta, destul timp ca să văd un infirmier tastându-și parola. Apoi, în toiul nopții, mă strecor înăuntru și mă loghez.

Caut „tulburarea de personalitate histrionică". Apare o listă de linkuri, în cea mai mare parte site-uri legate de psihologie.

Aflu că tulburarea de personalitate histrionică face parte din tulburările psihiatrice din grupa B. Printre caracteristici se numără nevoia constantă de aprobare, impulsivitatea, o nevoie persistentă de a seduce, un comportament sexual riscant, volatilitatea, tendința de manipulare, căutarea senzațiilor tari, teama de a fi părăsit, înclinația de a găsi o semnificație în relații în care ea nu există cu adevărat și tendința de a distorsiona, a nega sau a interpreta greșit realitatea. Optzeci la sută dintre persoanele diagnosticate cu TPH sunt femei. Se observă la ele o probabilitate disproporționată de a încerca să se sinucidă sau să-și producă vătămări.

Mai aflu și că originea lui „histrionic" este în termenul acum discreditat „isterie", care, la rândul lui, provine din cuvântul grecesc însemnând „uter". La începutul secolului al XX-lea isteria era tratată cu vibratoare, deoarece se constatase că persoanele care sufereau de ea – și care erau, inevitabil, de sex feminin – păreau mai puțin agitate după un orgasm. Cu o generație mai înainte, erau pur și simplu închise.

Cu alte cuvinte, poate că nu sunt nebună. Poate că sunt doar genul de femeie care, de-a lungul istoriei, nu le-a plăcut prea mult doctorilor.

Mă gândesc la ceea ce a spus Kathryn Latham când am văzut-o prima dată. *Ei bine, e nesigură pe sine, impulsivă, fragilă, nu-și poate stăpâni emoțiile, nu suportă respingerea și, cu toate că încearcă din răsputeri s-o ascundă, tânjește după aprobare așa cum drogatul tânjește după o doză. Ce pot să zic, Frank? E actriță.*

Și îmi amintesc cum m-am simțit când a spus asta. Cât de mândră. Știuse exact cum să mă ia.

Însă, pe drept ori pe nedrept, acum mă aflu aici și trebuie să găsesc o cale de ieșire. Trebuie să devin un cetățean model, fără niciun semn de TPH, trebuie să fiu însăși imaginea sănătății mintale. Când mă uit din nou la listă, îmi dau seama că, în esență, tot ce am de făcut este să nu mai flirtez cu Andrew Banner și să-l conving că sunt la fel de normală și de plictisitoare ca el. Atunci, poate, o să mă lase să plec.

56

— Faci progrese, admite Banner la următoarea mea consultație.

— Asta înseamnă că o să fiu externată?

— N-aș vrea să schimb medicația atât de repede, Claire. Și această combinație de medicamente cere supraveghere strictă. La audierea următoare voi recomanda să mai stai un pic la noi.

Cu toate că sunt dezamăgită, ciulesc urechile. Nici măcar nu știam că voi avea parte de o audiere.

— Păi, cum credeți că-i mai bine, domnule doctor, îi spun pe un ton blajin.

În noaptea aceea mă întorc la computer și caut procedura de internare fără consimțământ într-o unitate psihiatrică. Reiese că, după șaizeci de zile, spitalul trebuie să ceară unui tribunal reînnoirea autorizației de internare. Conform site-ului pe care l-am găsit: *Trebuie să fiți înștiințat când se face această solicitare și aveți dreptul de a obiecta și de a fi reprezentat de Serviciul Juridic pentru Igiena Mintală sau de propriul avocat.*

Pentru o clipă mă văd reprezentându-mă singură, mă ridic în picioare în fața judecătorului și țin acea cuvântare măreață, spectaculoasă, care va schimba totul. Sunt demnă, politicoasă, dar arzând de o fervoare înghețată, hotărâtă. La fel ca Charlotte Rampling în *Verdictul.*

EU

Suntem aici astăzi ca să apărăm nu o persoană, onorată instanță, ci un *principiu.* Principiul dreptății firești.

Apoi dau deoparte gândul. Dacă e ceva care poate să arate că tulburarea de care sufăr nu s-a ameliorat, asta este.

E o situație fără ieșire. Dacă pare să-mi fie mai bine, probabil că e datorită medicamentelor, prin urmare trebuie să stau aici. Dacă nu pare să-mi fie mai bine, am nevoie de mai multe medicamente, prin urmare trebuie să stau aici. Îmi vine să urlu de atâta nedreptate.

În loc de asta, mă holbez la ecran, încercând cu disperare să găsesc o cale de ocolire. Trebuie să fie cineva care poate garanta pentru mine. Cineva care poate să-i descrie judecătorului presiunea insuportabilă la care am fost supusă. Care poate să jure că, deși s-ar putea să am acea tulburare de personalitate diagnosticată de doctorul Banner – pentru că, hai să recunoaștem, care actor n-o are? –, nu asta m-a dat peste cap, ci tertipurile psihologice ale lui Kathryn Latham.

Și apoi îmi dau seama.

Există cineva. Nu se așteaptă să-l caut. Dar n-am nimic de pierdut. Și adresa lui de e-mail mi-e încă întipărită în minte. La fel ca toate celelalte amănunte legate de el.

Sau numai ceea ce simt pentru el mă face să cred că ar fi bine să-l caut?

La dracu'. „Nu gândi."

E-mailul e blocat aici, dar pot să accesez de la computer serverul centrului. Îmi închipui că mulți oameni ar deschide un e-mail care pare să vină de la un spital psihiatric. Pentru orice eventualitate, scriu la „subiect": URGENT PATRICK TE ROG CITEȘTE – NU E SPAM!

> Dragă Patrick,
>
> Te rog să nu ștergi mesajul. Oricum, nu înainte de a-l citi.
>
> Sunt închisă într-un centru psihiatric undeva, la nord de New York. Nu vor să-mi dea drumul – doctorul meu, un tip pe nume Banner, e convins că sunt nebună, în parte din cauză că am făcut greșeala să-i spun de dr. Latham și tot restul, și în

parte din cauză că în ziua aceea, după ce am plecat de la tine, am făcut niște alegeri greșite.

Nu pot decât să-mi închipui ce au spus despre mine ca să te convingă să te implici în planul lui Kathryn. (Au inventat niște chestii groaznice și despre tine, apropo, dar asta-i altă poveste.) Te rog să crezi că aproape nimic n-a fost adevărat.

Așadar, de ce îți scriu tocmai ție? Deoarece sunt convinsă în continuare că – în ciuda tuturor minciunilor și prefăcătoriei – tu și cu mine am avut o legătură, o legătură adevărată. Doctorul Banner ar zice că gândesc așa doar din cauză că sunt smintită, înclinată să distorsionez, să neg sau să interpretez greșit realitatea. Dar să nu uităm că sunt actriță. Și știu că există unele lucruri pe care nimeni nu le poate mima.

În curând va fi o audiere pentru a stabili cât timp trebuie să stau aici. Doctorul vrea să mă mai țină. Dacă are câștig de cauză, nu cred că mai pot suporta mult timp. Celelalte două persoane care ar putea să depună mărturie pentru ce s-a întâmplat cu adevărat, Kathryn Latham și detectivul Durban, au dispărut. Patrick, dacă ai putea să scrii ceva – orice – în care să arăți că nu sunt atât de nebună cât cred ei că sunt, mi-ar fi cu adevărat de ajutor. De fapt, ar putea să fie singura mea șansă.

Vechea ta adversară/iubită/suflet-pereche.

Claire

Îmi ia mult timp să scriu – de când am venit aici n-am mai făcut ceva care să-mi ceară atâta efort mental. Pun trei sărutări după numele meu, apoi le șterg. Mă simt epuizată. Când încerc să citesc mesajul, cuvintele se zvârcolesc și dansează pe ecran.

Ei bine, îmi zic, ori merge, ori nu. Dau clic pe „Trimite” și imediat mă cuprinde teama c-o să pară că sunt dornică de afecțiune și că mă văicăresc.

Când mă deconectez, mă pocnește altă spaimă. Patrick n-o să șteargă mesajul. Pare mult mai probabil să-l trimită înapoi la spital. Doctorul Banner, la rândul său, îl va folosi la audiere. O să apară ca încă o confirmare a diagnosticului pus de el.

Revăd în minte ceea ce tocmai am scris și îngheț. „Nu cred că mai pot suporta mult timp.” E ca și cum aș zice că aș putea încerca să-mi fac rău. Comentariile despre Banner – „Doctorul vrea să mă mai țină” – ar putea fi interpretate ca paranoice. Și ceea ce spun despre Patrick și presupusa noastră legătură e tipică pentru TPH: găsesc semnificație în *relații în care ea nu există cu adevărat*

Un val de greață se prăbușește peste mine când îmi dau seama că, departe de a îmbunătăți lucrurile, probabil că le-am înrăutățit zdravăn.

57

Patrick nu răspunde. E vacanță, așa că poate nu-și verifică mesajele de pe adresa de e-mail a universității.

E mai ușor să cred asta decât să gândesc că doar s-a uitat la mesaj și a apăsat pe „Șterge”.

Mă întorc la computer și caut modalități de luptă în cursul audierilor pe tema internării. Răspunsul este că nu există, în afară de cazul în care ai bani. De obicei, judecătorul ține partea doctorilor din spitalele psihiatrice. Singura cale de a dovedi netemeinicia dovezilor aduse de ei este să angajezi un psihiatru particular care să ofere a doua opinie. Însă, chiar dacă mi-aș permite așa ceva, cum s-o fac de aici, cu creierul încleiat de medicamentele doctorului Banner?

Îmi dă prin cap să caut pe Google numele lui Banner. Apare pagina cu personalul centrului. De acolo aflu că Andrew Banner, doctor în medicină, are „un interes special față de tulburările de personalitate din grupul B, printre care se numără tulburarea de personalitate borderline, tulburarea de personalitate histrionică și tulburarea de personalitate narcisistă, și a fost coautor al multor articole pe această temă”.

Ticălosul, îmi zic. Uite de ce-i așa dornic să mă țină aici. Mă studiază.

Sau asta e doar o altă manifestare a paranoiei?

Mai fac o căutare pentru „Kathryn Latham, psiholog criminalist”. Nu sunt surprinsă când nu apare nimic. Probabil că folosea un nume fals. Ca să poată nega totul, bănuiesc. Încă o minciună pe care a spus-o.

Mă gândesc o clipă, apoi tastez URL-ul pentru Mausoleul.com. Dintre multele lucruri care mă nedumeresc încă în privința operațiunii lui Kathryn, unul este motivul pentru care a insistat să vizitez acel site anume. Nu pot decât să presupun

că îmi urmărea cumva interacțiunile cu ceilalți utilizatori. Dar de ce? Spera să mă las dusă de val și să dezvălui vreo informație vitală? Sau site-ul are altă semnificație, pe care n-am prins-o?

Mausoleul. Lăcașul morților. Un nume ciudat pentru un site BDSM, dacă stai să te gândești.

Tastez „Mausoleul + Baudelaire". Apare un fragment de poezie.

E-o vastă piramidă, un larg mausoleu
Cu morți mai mulți într-însul ca-n gropnița comună…

Firește. Poezia pe care am citit-o cu voce tare împreună cu Patrick atunci când ne-am întâlnit prima oară. Pare că a fost în altă viață.

Trecând iar la Mausoleul, introduc vechiul meu nume de logare, aleg „Forumuri" și tastez:

E cineva interesat de Baudelaire?

Tăcerea e asurzitoare. În jurul meu se desfășoară conversații despre diferite tipuri de bice, ilustrate cu fotografii.

— Claire?

Cineva din personalul turei de noapte, o asistentă, se uită la mine cu mirare.

— Ce faci?

Încerc în grabă să închid fereastra, însă mă mișc prea încet. A văzut.

— Ce-i asta? mă mustră ea, apoi îmi ia mouse-ul și se uită. Ceea ce faci încalcă regulile, Claire. Și poate fi dăunător pentru boala ta. Va trebui să-l informez pe domnul doctor Banner.

58

Stau în camera cu televizorul, citind, sau încercând s-o fac. Mai e aici doar Cap pătrat, căruia i s-au scos cătușele acum două săptămâni. Însă pare destul de prietenos, și presupun că dacă e liber să umble prin spațiile comune nu-i mai periculos decât ceilalți pacienți.

De când am fost surprinsă la computerul infirmierilor mi-a fost crescută doza medicamentelor. Am renunțat la încercările de a ieși de aici. De-abia dacă pot să-mi țin ochii deschiși.

Am găsit o cutie cu cărți hărtănite prin care scormonesc, căutând ceva pe potriva minții mele încleiate. În cea mai mare parte sunt westernuri și povești cu luptători de kung fu. Și două romane de dragoste în care povestea se desfășoară în spital, lucru care în alte împrejurări ar fi putut să-mi pară ironic.

Cap pătrat ridică privirea.

— Hei, Claire. Ce-ai găsit?

Mă uit fără entuziasm la romanul pe care l-am luat.

— *Îngrijire periculoasă.* Dar tu?

Se uită la coperta cărții cu benzi desenate și mormăie:

— *Judecătorul Dredd*[23].

— Facem schimb când terminăm?

Cap pătrat se uită cu dispreț.

— Nu citesc vro carte în care nu-i poze.

Mă așez și deschid la prima pagină. Cuvintele se zvârcolesc ca niște viermi. După o vreme, o las din mână și mă uit la televizor.

Cincizeci și opt la sută dintre telespectatori cred că femeia ar trebui să-i mai dea o șansă soțului ei fustangiu.

— Claire, ai un vizitator.

Probabil am ațipit. Când aud vocea infirmierului, ridic privirea încețoșată. Alături, Cap pătrat a lăsat din mâini *Judecătorul Dredd* și se holbează tâmp la televizor.

În cadrul ușii, privindu-mă, cu oroarea întipărită pe chip, e Patrick.

59

Ne ducem într-una dintre sălile pentru vizitatori. Patrick pare încă șocat. Îmi dau seama cum trebuie să arăt. Pe lângă kilogramele pe care le-am pus pe mine, am pielea plină de coșuri, ca reacție la medicamente. Părul mi-e unsuros și atârnă în lațe.

— Dumnezeule mare! Dumnezeule mare, Claire, arăți groaznic.

— Da' chiar că știi cum să vrăjești o fată.

Crezusem că o să țopăi de bucurie la vederea lui, însă acum, că e aici, nu prea știu ce simt.

Când trag spre mine un scaun, mă împleticesc. Cireașa de pe tort e că medicamentele mi-au afectat echilibrul.

— Îmi pare foarte rău… Claire, îmi pare foarte rău.

Presupun că nu se referă la remarca despre înfățișarea mea. Aș vrea să-i spun că nimic din toate astea nu-i din vina lui, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Dacă asta îți aduce vreo mângâiere, adaugă, m-au mințit și pe mine. Dr. Latham și detectivul Durban. Acum îmi dau seama.

Clatin din cap.

— Nu-i cine știe ce mângâiere, nu.

— Însă asta ar putea fi. Am dat în judecată departamentul de poliție din New York. Ceea ce au făcut a fost de o iresponsabilitate crasă. Iată de ce sunt aici – cel puțin în parte. Vreau să adaug numele tău în plângere.

Nu-s în stare să fac față la toate astea.

— De ce?

— Motivația ta e și mai puternică decât a mea – dacă n-ar fi fost operațiunea lor sub acoperire, n-ai fi încercat să te sinucizi. N-ai fi ajuns aici. Tocmai am vorbit cu doctorul tău. E un cretin. Ai nevoie de ajutorul potrivit. O să mă asigur că-l primești.

Iar poliția din New York va plăti. Începem cu un apel împotriva internării tale.

— Patrick… Tu mă… Ideea pare imposibil, minunat de greșită, și în același timp perfectă, așa încât scot un hohot de râs. Mă salvezi?

— Și ce dacă o fac? Mă examinează un moment. Stingherită de felul în care arăt, îmi feresc capul. Apoi zice brusc: Ai spus în e-mail că este o legătură între noi. Însă atunci, înainte, ai mers mult mai departe, îți amintești?

Ceva licărește prin ceață.

EU

M-am îndrăgostit de tine! Mi-au spus să n-o fac, dar am fost prea al naibii de toantă. Patrick, nu pricepi? Te iubesc.

Cu toate medicamentele, îmi amintesc ce bine a fost să spun, în sfârșit, acele vorbe cu glas tare.

Închid strâns ochii.

— Da. Îmi amintesc.

— A fost adevărat? Sau doar ceva ce ți-au cerut ei să zici?

— Nu știu, mărturisesc. Atunci am crezut că-i adevărat. Atât de adevărat, că durea. Însă asta-s eu, Patrick. Actorii o fac tot timpul. Se îndrăgostesc de cel alături de care joacă. I se spune „scenamor”. Aur calp. Se pare că eu fac asta mai des decât alții.

— Înțeleg. Privește în jur, la decorul mohorât, bej. În orice caz, prioritatea absolută e să te scot din iadul ăsta. Poți să stai la mine până te hotărăști ce vrei să faci. După aceea, vei fi pe picioarele tale.

Încerc să protestez, dar îmi taie vorba.

— Ai nevoie de îngrijire. Și apoi, mai am un motiv. Am scris, în sfârșit, piesa. Aș vrea s-o citești.

— Patrick, nu-s în stare să citesc nici măcar o carte cu benzi desenate!

— Atunci trebuie să-ți schimbăm medicația. O să vorbesc cu doctorii. Și cu avocatul meu, despre externare.

60

După două săptămâni plec de la Greenridge. Patrick consideră de la sine înțeles faptul că voi sta la el, și n-am puterea să mă împotrivesc. Îmi dă un dormitor nefolosit, îmi pregătește băi pline cu uleiuri pariziene cu miros dulce, mă înfășoară în prosoape uriașe, moi, și-mi gătește mâncăruri din produse organice de la Westside Market și Cinderella. Blocul în care stă are o sală de sport și încep să fac exerciții, pierzând încetul cu încetul kilogramele puse în spital, în vreme ce mă feresc de oglinzile de pe pereți, care reflectă o mie de Claire Wright dolofane.

Nu mă pot împiedica să-mi amintesc cuvintele lui Kathryn Latham. *Dacă el este ucigașul, va fi atras de vulnerabilitatea ei așa cum un rechin e atras de mirosul sângelui.*

Însă Kathryn se înșela, gândesc cu hotărâre. Ca să nu mai zic că era mincinoasă.

În fiecare zi vine un psihiatru particular, iar Patrick, plin de tact, iese din apartament ca să ne lase singuri. La primele ședințe doctorul Felix a luat probe de sânge ca să verifice urmele medicamentelor date de Banner, dar în cea mai mare parte a timpului nu facem decât să vorbim despre cele întâmplate. Când descriu rolul lui Kathryn în operațiune, se albește la față de furie. Din câte știe el despre psihologia criminalistă, îmi spune, operațiunea sub acoperire pe care a organizat-o ea este aproape cu siguranță ilegală. Ceva asemănător a fost încercat cândva în Marea Britanie, cu o polițistă sub acoperire folosită ca momeală. Până la urmă, polițista a avut o cădere psihică, judecătorul a respins probele, fiind compromise, iar psihologul a fost acuzat de comportament neprofesional.

— Zău așa, Claire, ai scăpat ușor. Oricine s-ar alege cu perturbarea identității sub acest fel de

presiune, ca să nu mai vorbim de un civil neantrenat.

Ajungem să vorbim tot mai mult și despre trecutul meu, despre demonii de care am vrut să scap venind în America, dar care, cumva, au intrat prin contrabandă, în bagajele mele. Dr. Felix propune strategii de înfruntare a lor, zone în care aș putea să-mi rescriu tiparele de gândire cu ajutorul unei tehnici numite Terapie comportamentală dialectică. Avem cu toții scenarii de viață, îmi spune, narațiuni pe care ni le construim în copilărie și care, dacă nu le examinăm, ne modelează cursul existenței. Genul său de terapie se bazează pe scoaterea la lumină a acestor narațiuni și rescrierea lor.

— Există o teorie conform căreia tulburările din Grupul B ar putea să rezulte dintr-o nepotrivire între emoțiile trăite de un copil și cele validate de persoana care-l are în îngrijire prin faptul că este receptivă la ele. Dacă nevoile emoționale ți-au fost ignorate sau chiar respinse de către părinții adoptivi, rezultatul ar putea să fie acel tip de comportament pe care l-a evidențiat doctorul Banner.

Mă gândesc la avertismentul lui Paul. *Pentru unii, acelea sunt locuri destul de întunecate, Claire. Dar tot trebuie să ajungi acolo.*

În seara dinaintea externării, doctorul Banner a venit să mă vadă. Credeam că e furios că am găsit o cale să ies de sub autoritatea sa, însă, dacă era așa, o ascundea foarte bine.

— Nu sunt cu totul surprins că ne părăsești, Claire. Cei mai mulți psihiatri ar susține că, dacă o persoană funcționează bine, chiar este bine. Și e clar că tu funcționezi destul de bine.

M-am încordat în așteptarea lui „însă”.

— Motivul pentru care am altă părere este că m-am specializat în aceste tulburări anume. Și văd ceea ce majoritatea specialiștilor nu văd, adică

faptul că joci un rol. Pretinzi că ești cineva care nu ești.

M-am aplecat în față și am vorbit foarte încet, așa încât a trebuit să-și întindă gâtul ca să audă.

— Aveți dreptate, i-am spus. Sunt la fel de nebună ca întotdeauna. Dar așa era și tipul ăla, cu mărul care-i creștea din burtă.

La o săptămână după ce m-am mutat la el, Patrick mă duce cu feribotul pe Liberty Island. N-am vânat atracțiile turistice când am venit la New York, așa că pentru mine totul e nou.

Stăm lângă doamna goală pe dinăuntru, privind cum luminile din Manhattan dansează pe apa de un negru argintat.

— Claire, spune el în cele din urmă, cât din persoana de care m-am îndrăgostit era real?

— Kathryn era foarte deșteaptă. Era acolo destul din mine ca să pară plauzibil. Ridic privirea spre el. Te previn, s-ar putea ca adevărata Claire să nu-ți placă la fel de mult. În primul rând, sunt mult mai teatrală. Kathryn a folosit în ce mă privește cuvintele „dorește cu disperare aprobarea”. Mă răzgândesc cât ai clipi în privința lucrurilor care mă pasionează, îmi place să fiu în centrul atenției și câteodată pot fi stridentă. A, și rareori sunt blajină, nu sunt o victimă și niciodată, absolut niciodată supusă. Claire pe care ai văzut-o *tu* fusese domolită de Kathryn pentru a fi acceptată de bărbați.

— Sună fascinant, șoptește el. Uitându-se la focurile de artificii care scânteiază pe cer peste Battery Park, adaugă: Îmi asum riscul.

Oftez.

— Mai sunt și ușor de dus de nas. Chiar și atunci când eram sigură că n-ai făcut-o, m-a convins că, pur și simplu, credeam în rolul meu.

— N-am omorât-o pe Stella, Claire.

— Știu. Cred că am știut tot timpul. Mă răsucesc să-i contemplu profilul. Nici eu n-am

omorât-o.

Aprobă din cap.

— Mă supun unui test la detectorul de minciuni, dacă vrei.

Patrick zâmbește.

— N-o să fie nevoie.

Tăcem amândoi.

— Am știut că n-ai făcut-o când ne-am dus la teatru. După ce actorul ăla a venit la noi.

— Raoul, zic. Raoul, șoarecele cântăreț. Cel pe care l-ai lovit cu capul.

— Am intrat în panică, mărturisește el cu un zâmbet subțire. Am crezut că o să arunce-n aer toată treaba. Dar s-a purtat atât de josnic cu tine… Mi-a picat bine ce am făcut. Și apoi în taxi, când erai necăjită… A doua zi le-am spus că sunt sigur că ești nevinovată.

— În privința asta am fost cu un pas înaintea ta. Le spuneam asta despre *tine* de o veșnicie. Biata Kathryn. E de mirare că n-a renunțat la toată operațiunea.

Chiar în vreme ce spun asta, ceva îmi pâlpâie la marginea minții. „Da, de ce n-a făcut-o? De ce a continuat operațiunea, când trebuie să fi știut că e sortită eșecului? Ceva legat de acel site, poate?”

— A, și sunt și eu orfană, adaug. Asta a fost unul dintre cele mai grele lucruri, să nu ți-o pot spune.

Patrick dă din cap încet, rumegând implicațiile.

— Cu toate astea, cred că am știut tot timpul. Am simțit că suntem asemănători, într-un fel în care alți oameni nu sunt. Luându-mă de mană, continuă. Te-am întrebat asta în spital, Claire, și nu mi-ai răspuns cu adevărat. Dar cred că acum te simți mai bine, așa că te întreb din nou. Există vreo șansă s-o luăm de la capăt? 1 Sau prăpastia e prea mare?

Mă uit la liniile elegante de fier ale podului Brooklyn. Și dintr-odată, ca prin minune, totul pare posibil.

— Unele poduri pot să treacă peste prăpăstii foarte mari, îi spun.

61

În noaptea aceea facem dragoste pentru prima oară după ce m-am externat. Sau, așa cum am căzut de acord să considerăm, pentru prima oară, punct. El și eu, dezgoliți unul în fața celuilalt în toate sensurile. Fără costumul înșelăciunilor noastre.

Îmi sărută cicatricele, cele trei cicatrice subțiri, roșii, de pe antebrațul stâng. Se vor estompa cu timpul, a spus asistenta de la Greenridge. Sper că nu. Nu mă rușinez cu ele.

Apoi el mă pătrunde cu nesfârșită blândețe, ținându-mi ceafa în căușul unei mâini, ca să se uite în ochii mei.

Gândul că sunt privită cu atâta atenție mă sperie și încerc să mă ascund de el, să alung criza. Mă gândesc la toate acele momente în care m-am culcat cu străini, pretinzând că sunt altcineva. Uneori mimând plăcerea, alteori doar prefăcându-mă față de mine că o mimez. Dar întotdeauna, întotdeauna dând un spectacol.

Îmi dau seama că de asta îmi era așa de frică. Să fiu văzută așa cum sunt în realitate.

Senzația că sunt atât de vulnerabilă nu face decât să intensifice totul. Când vine orgasmul, mă copleșește ca un val, mă învârtejește și mă dă de-a dura, și sunt pierdută, o naufragiată care scâncește, se jeluiește, cuvinte incoerente îmi sunt smulse din gâtlej, picioarele mi se zbat, spatele mi se arcuiește, toți mușchii îmi zvâcnesc incontrolabil.

— Deci, așa arăți când o faci cu adevărat, șoptește el.

62

Trec câteva zile până să mă simt destul de bine ca să iau în mână piesa lui Patrick. Chiar și așa, la început cuvintele nu stau cuminți pe pagină. Însă, dat fiind că el a scris-o, perseverez. Treptat, ajung să pot citi câte două pagini una după alta, apoi trei, apoi scene întregi.

Inima mea dezgolită începe în vara lui 1857, în apartamentul părăginit pe care Baudelaire îl împarte cu amanta sa, Jeanne Duval. Ea se plânge de sărăcia lor. El spusese întotdeauna că publicarea volumului *Florile răului* avea să-l îmbogățească. În loc de asta, cartea a fost confiscată, iar el a fost dat în judecată pentru obscenitate. Dacă o să fie găsit vinovat, o să primească amendă sau o să fie trimis la închisoare.

Jeanne îi dă de ales. Să vândă bijuteriile pe care i le-a cumpărat el din avans, sau să se prostitueze pe stradă, așa cum mai trebuise s-o facă de atâtea ori?

În sufletul lui Baudelaire se dă o luptă. Știe că trebuie să sacrifice bijuteriile, dar nu suportă ideea ca ea să le vândă înainte să le mai poarte o ultimă dată pentru el. Jeanne dispare în dormitor și se întoarce goală, purtând doar bijuteriile. În acest punct, dialogul se transformă în versuri:

Iubita era goală, și după-a mea dorință
Asupra ei păstrase sonorele podoabe…[24]

Răsfoind mai departe, văd că întreaga piesă urmează această structură: scene din viață, intercalate cu poeziile lui Baudelaire. O provocare pentru regizor, dar una interesantă.

După ce fac dragoste, Jeanne se duce să vândă bijuteriile, iar Baudelaire e vizitat de prietenul său Flaubert. Flaubert – care și el a fost judecat de curând pentru obscenitate, pentru *Doamna Bovary,*

dar a fost achitat – îi spune lui Baudelaire că de această dată autoritățile sunt hotărâte să obțină o condamnare. Îl avertizează că are nevoie urgentă să găsească personaje influente care să tragă sforile în favoarea lui.

Baudelaire ajunsese la aceeași concluzie demoralizantă. Nu există decât o persoană la care se poate gândi: Apollonie Sabatier, Venus cea albă – femeia căreia îi trimisese, anonim, unele dintre cele mai violente și crude poezii din *Florile răului.*

Scena următoare se desfășoară acasă la Apollonie. E prima dată când cei doi vorbesc după publicarea cărții; de când ea a descoperit că admiratorul necunoscut care i-a trimis acele versuri ciudate, sălbatice, era scriitorul fără un ban în buzunar care-i frecventa salonul. Scena este electrizantă. Ea vrea să știe de ce. El refuză să explice. Când ea îl întreabă dacă asta se petrece cu adevărat în capul lui – dacă chiar are acele sentimente violente față de ea –, Baudelaire îi răspunde că trebuie să întrebe poeziile, nu pe el.

A făcut asta, zice ea. Și, cunoscându-l așa cum îl cunoaște, preferă să creadă că brutalitatea poeziilor nu e decât un instrument literar, pentru efect senzorial, nu imagini dintr-o minte cu adevărat depravată.

Însă replicile ei sunt scrise în așa fel, încât e posibil ca ea să încerce să se convingă pe sine.

La sfârșitul scenei, Apollonie spune că o să încerce să-l ajute, dar în schimb, după proces, are de gând să-i ceară o favoare pe care el trebuie să i-o acorde, indiferent ce este. Baudelaire presupune că va fi pus să jure că n-o s-o mai vadă și nici n-o să-i mai scrie vreodată, dar n-are de ales. E de acord să plătească prețul cerut de ea.

În acest moment mă opresc ca să reflectez la ceea ce tocmai am citit. Scena cu Jeanne Duval a fost bună, dar cam simplistă. Scena cu Apollonie a fost cu totul altceva. Personajul ei este foarte

puternic, este complex și conflictual, atras și totodată dezgustat de întunecimea pe care o percepe în inima poetului.

Întocmai cum am fost eu fascinată de ceea ce am perceput în Patrick, îmi zic.

Actul al doilea al piesei este ocupat de proces. În apărarea sa, Baudelaire vorbește elocvent despre artă, care nu are pe ordinea de zi morala. Însă atunci când e întrebat de procuror cum s-ar simți dacă cineva ar fi inspirat de unul dintre versurile sale să săvârșească o faptă rea, șovăie. Afirmă că poeziile or arăta ele imoralitate, dar nu o ridică în slăvi. Procurorul citește câteva pasaje care, e limpede, tocmai asta fac, și repetă întrebarea. *Cum te-ai simți dacă cineva ar fi inspirat de unul dintre versurile tale să săvârșească o faptă rea?* Baudelaire insistă că avem cu toții gânduri rele: el n-a făcut decât să le dea glas. Dar e clar că ideea de a inspira adepți nu-i displace.

Procesul durează mai puțin de o zi. Șase dintre cele mai dure poezii rămân cenzurate și Baudelaire e amendat cu suma enormă de trei sute de franci.

Se întoarce la Apollonie. Prea târziu i-a dat prin cap că, atunci când a intervenit în favoarea lui, a aranjat, de asemenea, ca poeziile cele mai violente despre ea să rămână interzise.

Ea nu respinge acuzația. Dar îi amintește de jurământ.

„Foarte bine”, zice el, cu inima grea. „Ce anume vrei?”

Apollonie îi spune că vrea să se culce cu el.

Este singura cale de a descoperi care sunt cu adevărat sentimentele lui față de ea; fie că e vorba de sălbăticie sau tandrețe, acela e *adevăratul* Charles Baudelaire.

„Pe care speri să-l găsești?” întreabă el încetișor.

Și vedem că în Apollonie se dă o luptă; că, la un anumit nivel, speră că el e cu adevărat diavolul pe

care-l înfățișează poeziile lui. Fusese iubită de bărbați sentimentali, sfioși. Nu mai fusese adorată de un bărbat care vrea în același timp să o venereze și să o profaneze.

Cu toate acestea, susține ea, știe că el e în adâncul inimii un om bun.

Se duc în pat. În momentul culminant se stinge lumina. A doua zi el îi trimite de acum faimoasa scrisoare de respingere.

63

Piesa e bună. Ca un adevărat dramaturg, Patrick a echilibrat argumentele. Departe de a ridica în slăvi decadența, piesa o înfățișează ca pe un fel de narcisism, manifestarea demnității personale a unui artist care caută cu orice preț originalitatea.

Totuși, în cea mai mare parte, este o poveste despre un bărbat și o femeie care încearcă să-și ghicească unul altuia motivația. Să-și dea seama ce se petrece cu adevărat în mintea celuilalt.

Nu-i greu de văzut de unde s-a inspirat Patrick. E povestea *noastră:* povestea unei operațiuni polițienești, transpusă în Parisul secolului al XIX-lea.

Și totuși, e o poveste nerezolvată. Oare Apollonie se culcă cu Baudelaire din motivele pe care le-a expus? Ori s-a îndrăgostit de el? Speră măcar ca realitatea trupului său gol să izbutească, cumva, să scurgă veninul obsesiei lui violente față de ea? Dacă da, se poate să fi dat roade. După acea noapte el nu i-a mai scris poezii sadice. Ba chiar a rupt relația cu *Vénus Noire* și s-a dus să locuiască la țară, împreună cu mama sa, văduvă. Scena finală îl arată cum culege o floare din grădina mamei lui și și-o pune la butonieră.

Cât despre Baudelaire, piesa nu răspunde cu totul la prima întrebare pe care i-a adresat-o Apollonie: „Așa simți cu adevărat sau doar încerci să șochezi? *Ce aș vedea cu adevărat, dacă aș putea să privesc în inima ta?”*

Toate rolurile sunt bune. Însă al lui Apollonie ar fi cel mai interesant de jucat.

64

— Piesa ta, îi spun lui Patrick când se întoarce. O ador. E provocatoare, dar cu multe fațete. Chiar nuanțată.

— Așadar, o s-o faci? mă întreabă el nerăbdător.

— Să fac ce?

— S-o joci pe Apollonie, firește.

Starea mea de spirit se prăbușește la podea.

— Patrick, nu pot, îi spun abătută. Nu ți-au zis Frank și Kathryn? N-am voie să lucrez aici. Așa m-au prins în lat cu schema lor stupidă.

— N-ai auzit de programul de schimb Equity? Un rol pentru un actor britanic aici în schimbul unui rol pentru un actor american în Marea Britanie?

— Da, dar asta o pot face doar producătorii…

— Eu sunt producătorul.

— Despre ce vorbești?

— O s-o pun eu însumi în scenă. Pe Broadway.

— *Broadway?*

— Broadway nr. 2960, mai exact. Îmi pare rău că e așa de departe de Times Square, dar atât îmi stă în puteri. Când e limpede că încă n-am priceput, adaugă: La universitate e un teatru. Îl închiriez. Nu mă amăgesc singur că o să-mi recuperez cheltuielile, dar cui îi pasă? E o distribuție mică, și criticii vor veni. Și nu există nimic altceva ce aș prefera să fac cu banii Stellei.

— Patrick… protestez slab.

— Spune doar că o faci.

— Nu vezi? Acum simt că mă înfurii. Îmi oferi lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Un rol mare într-o piesă nouă, cu premiera în unul dintre cele mai importante centre teatrale din lume. Dar nu pot. Pe lângă toate celelalte, nu sunt în formă.

— O să găsim un regizor grozav, zice el simplu. Și parteneri grozavi, desigur. Buzunarele mele sunt

doldora, Claire, și fără tine în distribuție piesa nu poate fi pusă în scenă.

— Nu pot să accept.

— Nu ai nicio obligație, adaugă el, ca și cum n-aș fi spus nimic. Sper că asta se înțelege de la sine.

Închid ochii strâns. Știu că ar trebui să spun „nu”. Dar altă parte din mine gândește: „De ce nu?” Simt deja că-mi revine energia. Kilogramele puse pe mine încep să se topească. Pielea mi se vindecă. Și, în ciuda a ceea ce tocmai am spus, știu că sunt mai mult decât capabilă să joc acest rol.

Asta ar putea să fie ocazia pentru care am venit în America. Nu mă așteptam să mi se ofere în acest fel, dar o mare ocazie e o mare ocazie.

Și mai e ceva. Dacă această piesă e povestea noastră, punerea ei în scenă împreună ar putea fi o șansă să ne rescriem relația. Pentru ca adevăratul Patrick și eu cea adevărată să ne dezgolim inimile unul față de altul. Și de această dată voi fi pe teren propriu. Meseria mea firească. Scena.

65

Mă întorc la Jess să-mi iau lucrurile. O aud cum trage brusc aer în piept când îmi spun numele la interfon, și până să ajung în apartament a ieșit în hol și se holbează la mine cu gura căscată.

— Doamne sfinte, Claire! Ce naiba s-a întâmplat?

— Lucrurile s-au… încurcat.

— Au trecut *trei luni.* Cei de la universitate m-au căutat ca să întrebe de ce ai renunțat la cursuri. A trebuit să le spun că n-am nici cea mai mică idee. A venit și agenta ta.

— Marcie a venit aici?

Jess confirmă.

— Își făcea griji din pricina ta. Zicea că ai, după cum s-a exprimat ea, un *istoric* de sărit de pe șine.

— E cam mult spus, mormăi. Totuși, drăguț din partea ei că îi pasă. Pot să intru?

— Presupun că da, zice Jess stingherită.

— Bănuiesc că-ți datorez o grămadă de bani pe chiria restantă, spun în vreme ce o urmez în casă. Poate că ar trebui să facem un aranjament.

Privirea mi se îndreaptă automat spre ușa camerei mele. O cămașă bărbătească, în folia de la curățătorie, e agățată de clanță.

— Claire, îmi pare foarte rău, oftează ea. A trebuit s-o închiriez. Tata a ținut morțiș.

— Aha. Păi, sigur, îmi dau seama de ce a trebuit s-o faci, zic, deși pe jumătate sperasem să nu fie așa. Unde sunt lucrurile mele?

— În depozit. Cât pe ce să i le dau fratelui tău.

— *Fratele* meu? Acum e rândul meu să mă holbez la ea. N-am niciun frate.

— Fratele adoptiv, John. A venit aici acum câteva zile cu logodnica, te căuta – a luat adresa de la universitate. Spera să te vadă cât e la New York. Nu stau în oraș decât o săptămână.

— A, acel frate. N-are rost să încerc să-i explic lui Jess că, atunci când ești adoptat, „frații” nu sunt decât alți oameni cu care se nimerește să-ți împarți pentru scurt timp viața. Totuși, John a fost unul dintre cei mai buni. Cum era logodnica?

— Părea drăguță. Foarte cu picioarele pe pământ. Oricum, i-am luat numărul de telefon. Șovăie, apoi rostește dintr-o suflare: Uite ce-i, i-am spus de bani. Nu știam ce să fac – vreau să zic, i-am dat tatei ce i se datora, dar am găsit restul când am făcut curățenie în camera ta și nu eram sigură…

— Oh, am zis. Mi-ai găsit banii.

Încuviințează.

— N-am știut ce să cred.

— Poate ai crezut că i-am furat de la Stella Fogler, spun, știind că asta gândește în realitate. Banii care lipseau când a fost omorâtă.

— Nu, zice ea.

Ceea ce înseamnă „da”.

— Am lucrat ca nebuna ca să câștig chiria pentru tatăl tău. O mie o sută de dolari într-o lună, dacă-ți mai amintești.

— Nu puteai să lucrezi. Asta mi-ai spus.

— Ți-am spus că poliția m-a avertizat să nu mai lucrez cu Henry. Așa că am câștigat banii pe cont propriu.

— Nu pricep. Apoi începe să înțeleagă. Oh! Vai de mine, Claire. *Vai de mine!* De ce n-ai spus nimic? Tata ar fi înțeles…

— Da, cum să nu, zic cu amărăciune. Tatăl tău a înțeles prea bine. Tatăl tău a înțeles *perfect.*

— Ce vrei să spui? mă întreabă cu voce firavă.

— A venit pe aici de câteva ori când erai la repetiții. Să verifice panoul de siguranțe, să repare chiuveta pe care se presupune că am înfundat-o cu lucrurile noastre muierești, chestii de-astea. Așa că m-am gândit să profit de ocazie ca să vorbesc cu el. Să mai câștig un pic de timp, poate. S-a dovedit că e *cu adevărat* înțelegător.

— Hei. Jess se uită fix la mine. *Hei.* Dacă asta înseamnă ce cred că înseamnă, eu nu…

Încuviințez din cap.

— O reducere specială pentru serviciile prestate. Plătibilă în rate, firește. Am zis nu, dacă are vreo importanță. Pentru că ar fi fost cam ciudat chiar și pentru mine să mi-o trag cu tatăl colegei de apartament. Poate că de aceea a fost așa de grăbit să-mi scoată lucrurile de aici.

— Of, Doamne, Claire. Nu mi-am dat seama…

I-a pierit tot sângele din obraji.

— De ce să-ți fi dat seama? Nu era greșeala ta.

Jess izbucnește în plâns.

— Ar fi trebuit să spui ceva.

— Speram să nu dau peste cap dinamica familiei tale. Pe care acum se pare că am aruncat-o în aer în mod spectaculos. Oftez. Pune-o în seama terapiei. Uneori cred că adevărul e supraestimat. Dar țineau morțiș la el în spital.

Se duce la frigider și scoate, cu mâinile tremurând, o sticlă de vin.

— Cred că ar fi o idee bună s-o desfacem.

După aceea, desigur, vrea să știe tot ce s-a întâmplat de când am plecat din apartamentul ei, într-o dimineață, cu Frank Durban și o valiză. Ascultă și nu-i vine să creadă când îi povestesc despre operațiunea sub acoperire, căderea psihică, Greenridge. Însă partea în care îi spun că acum trăiesc cu Patrick și o să joc în piesa lui o aruncă într-o tăcere uluită.

— Așadar, trag concluzia, se pare că am aterizat în picioare. Sunt îndrăgostită, am de lucru și încă sunt în buna și bătrâna noastră Americă. Am reușit un hat-trick.

Își regăsește glasul.

— Ești îndrăgostită. De un bărbat care se poate s-o fi omorât pe ultima femeie care a încercat să-l părăsească.

— Asta n-a fost decât aiureala lui Kathryn.

— Am văzut conferința de presă, îmi amintește ea cu glas ascuțit. Amândouă am văzut-o. Tipul era *suspect.*

— Știu ce fac.

— Zice femeia a cărei singură experiență în dragoste a fost cu un fustangiu însurat, la o filmare. Zice femeia care tocmai a scăpat dintr-o unitate psihiatrică. Dumnezeule, Claire! Erai mai în siguranță când culegeai străini de prin baruri. Se uită la mine lung, șocată. Sau asta este? În taină, îți *place* că s-ar putea să te culci cu un psihopat?

— Patrick n-a omorât-o pe Stella.

— Și atunci cine? vrea ea să știe.

N-am un răspuns la asta, firește.

66

— Cred că e grozavă. Pusă în scenă cum trebuie, ar putea fi spectaculoasă. Însă e un spectacol care ridică o întrebare gravă: ce răspundere avem, ca artiști, față de efectul operei noastre asupra lumii reale?

Patrick a stabilit o întâlnire cu Aidan Keating, un tânăr regizor în vogă, faimos pentru că-și asumă subiecte riscante. Anul trecut a câștigat un Tony pentru montarea piesei *Rinocerii,* a lui Ionesco. Încerc din răsputeri să nu cad pe spate în fața vedetei.

— Cu o intrigă atât de restrânsă, totuși, distribuția e cu adevărat esențială, adaugă Aidan.

Ochii îi fulgeră spre mine de sub părul blond cârlionțat.

Știu ce gândește. *Dacă îl las pe autor să-și bage în distribuție iubita*, o *să apară ca un proiect frivol.*

Patrick spune liniștit:

— Desigur. Iată de ce m-am gândit imediat la Claire în rolul lui Apollonie. A studiat la Actors Studio.

— Merg la cursurile Actors Studio de la Pace, mormăi. Nu sunt absolventă…

— Știu, mă întrerupe Aidan. Nu mi-o lua în nume de rău, Claire, dar ca să facem din piesa asta un succes de casă avem nevoie de actori care să atragă lumea. În prezent chiar există tendința ca starurile de film și televiziune să facă o pauză ca să joace teatru. Aceasta ar putea să fie un vehicul atrăgător.

— Sigur. Înțeleg, murmur eu încercând să-mi ascund dezamăgirea. Trebuie procedat așa cum e cel mai bine pentru piesă.

— Rolul lui Claire e bătut în cuie, rostește Patrick cu răceală. Am crezut că am arătat asta limpede. Ai libertatea să alegi restul distribuției și

bugetul ca să atragi nume mari, dacă îți trebuie, însă dacă nu poți să-mi accepți condițiile nu ești omul potrivit.

Cei doi bărbați se înfruntă din priviri o vreme. Cu toate că niciunul nu-și mișcă vreun mușchi, amândoi par să fie din ce în ce mai amenințători – o ajustare subtilă, subconștientă a limbajului corporal și a respirației.

Aidan spune provocator:

— Și cum rămâne cu textul? Mi-am făcut însemnări, mai ales despre a doua parte. Am oroare de finalul gen Hollywood. Unele dintre dialoguri scârțâie. Jeanne, mai ales, coboară în clișeu ori de câte ori se despoaie. Nicio actriță care se respectă n-o să vrea rolul ăsta așa cum e acum.

— Ca autor, o să fac toate schimbările pe care le sugerezi, zice Patrick.

— Vreau în contract o clauză de asigurare. N-am chef să mă dai afară pentru că nu ești de acord cu regia.

— Asta nu se prea obișnuiește.

— Acestea nu sunt împrejurări obișnuite. Dacă îmi dai controlul deplin, un text pe care să pot lucra și un buget potrivit, o să văd proba dată de Claire. E tot ce pot promite.

— Întâi dă Claire proba, zice tăios Patrick. Dacă îți place ceea ce vezi, batem palma.

67

N-am chef să-i văd pe fratele meu adoptiv și pe logodnica lui, însă pe la jumătatea sticlei Jess a început să mă piseze cu el și, după ce mi-a scăpat porumbelul despre tatăl ei, nu voiam să pară că nu mă sinchisesc de propria familie, cu toate că nu mă sinchisesc. Așa că am promis să iau legătura cu ei.

În plus, mă simțeam un pic vinovată pentru toată chestia cu tatăl. De fapt, se prea poate să fi fost la fel de mult greșeala mea ca a lui. Adică, mă gândisem că, dacă-l făceam pe tip să se dea la mine și apoi îl respingeam, putea fi o pârghie folositoare în negocierea ulterioară a chiriei. N-avusesem de gând să-i spun lui Jess nimic din toate astea, firește. Numai că m-am înfuriat auzind că a insistat ca ea să-mi scoată lucrurile din cameră. Într-o clipă cuvintele mi-au fulgerat în minte și în clipa următoare îmi țâșneau pe gură.

Se pare că am devenit o persoană mai impulsivă de la Greenridge încoace. Și una mai furioasă, de asemenea. Ba chiar *volatilă* și *manipulatoare,* ca să citez lista de simptome a doctorului Banner.

Sau poate că asta are de-a face doar cu faptul că Jess are un tată. Cineva care să-i cumpere un apartament, să-și facă griji pentru siguranța ei, s-o corcolească.

Oricum, Jess fiind Jess, m-a pus să-i trimit pe loc un SMS lui John, și acum iată-mă așteptându-i pe el și pe logodnică într-un restaurant din apropiere de Times Square. Lângă mine e Patrick. Nu i-am cerut să vină, dar a zis că vrea să cunoască puținele rude pe care le am. Și mi-am dat seama că, în ce mă privește, voiam să mă împăunez cu el. Să vadă John că nu-i singurul care a avut succes în dragoste.

— Claire!

Au venit. Sar de pe scaun și-l îmbrățișez pe John cu un pic prea mult entuziasm, apoi dau mâna cu

iubita lui, pe care o prezintă ca pe „Alice a noastră”. Îl prezint pe Patrick, care-i felicită pentru logodnă. John o strânge de umăr pe Alice, mândru. Ea pare cumsecade, hotărâsc. Înțeleg de ce Jess a folosit expresia „cu picioarele pe pământ”. E îmbrăcată pentru o drumeție pe coclauri – ghete solide, blugi, hanorac North Face, borsetă –, în vreme ce John are rucsac și pantaloni scurți și largi, în ciuda faptului că e aproape sfârșitul lui septembrie. Îmi amintesc că întotdeauna purta pantaloni scurți, chiar și pe ninsoare. Imediat îmi pare rău că m-am dichisit așa. Patrick mi-a spus să împrumut orice haine de-ale Stellei vreau până ce le pot recupera pe ale mele din depozit, dar toate sunt un pic prea elegante pentru mine.

— Ei, mă bucur să te văd, zice John așezându-se.

Nu și-a pierdut accentul de Yorkshire, deși spune că de trei ani lucrează la Londra.

— Tu vorbești ca o yankee, remarcă el. În amestec cu un strop de engleză distinsă.

— Cei mai mulți dintre șoferii de taxi de aici mă cred australiancă.

— Ce ziceam eu – *taxi!* Asta arată cât de americană ești. Și cât de distinsă. Pe la noi i se zice autobuz.

Zâmbește cu gura până la urechi la propria glumă.

Patrick încearcă s-o atragă pe Alice în conversație, dar nu prea are succes. La început am impresia că e doar tăcută, însă apoi o văd cum se uită la John și îmi dau seama că se abține, așteptând ca el să spună ceva.

În cele din urmă, o spune.

— Alice a fost cea care a zis că ar trebui să încerc să-ți dau de urmă, Claire. A ajuns să-i cunoască bine pe Julie și Ross de la logodna noastră încoace, așa că acum face parte din familie.

Încerc să-mi dau seama cine-i Ross. Apoi îmi amintesc că Julie, mama noastră adoptivă, s-a recăsătorit.

— Noi ceilalți – copiii adoptați ai lui Julie – avem un grup pe WhatsApp. Mă rog, sunt unii care au rămas pe dinafară, ca tine, însă opt dintre noi ținem legătura, plus copiii ei naturali, firește. Peste vreo două luni o să împlinească șaizeci de ani, așa că organizăm o întâlnire. E o femeie remarcabilă și vrem să facem ceva special pentru ea. O să fie și presa și tot tacâmul. Poate c-ai vrea să vii acasă pentru asta.

Mă holbez la el. Chiar dacă aș *putea* să merg acasă – dacă mi-aș permite avionul, dacă aș fi sigură că mi se va permite să intru iar în Statele Unite –, gândul că aș merge de bunăvoie să petrec timp cu femeia aia și cu ceilalți frați adoptivi e, zău așa, o aiureală.

John îmi vede expresia și o interpretează greșit.

— Nu-ți poartă ranchiună, Claire.

— *Ea* nu-mi poartă *mie* ranchiună? repet, nevenindu-mi să cred. După ce mi-a făcut soțul ei?

John îi aruncă o privire lui Patrick, ca și când n-ar fi sigur că ar trebui să dezvăluie mai mult. Dar a spus întotdeauna ce gândea, chiar și în adolescență.

— Vreau să zic că nu-ți poartă ranchiună pentru că ai mințit în privința asta. După cum îi place să repete, copiii aflați în îngrijire se dau în spectacol. Mai ales când au fost înainte într-un loc rău. Ea dă vina pe serviciile sociale, că au dat crezare spuselor unui copil în plasament, nu soțului ei.

— Deci, și tu crezi că am mințit, spun cu amărăciune. Așa cum a făcut ea mereu.

Alături de mine, Patrick a încremenit. Recunoscând semnalul de avertizare, îi pun o mână pe braț. Mă *descurc cu asta.*

— Când ai făcut acea plângere despre Gary, zice John de-a dreptul, ai inventat o grămadă de lucruri care nu s-au întâmplat. Știi asta, Claire. Totul făcea

parte din campania ta ca să fii primită la școala de teatru.

Ochii mei aruncă flăcări.

— Chiar nu-ți amintești cum era? Cum eram expediați în fiecare vară în alt centru de plasament, astfel încât Julie și Gary să poată merge în concediu cu copiii lor „ca familie”? Cum ne spuneau să nu ne lăsăm lucrurile în living, ca să nu le uităm când plecam?

— Trebuia să existe limite, spune John. Cel puțin ne-au primit la ei.

— O, sigur, zic cu amărăciune. Cu amenințarea nerostită că, dacă nu ne purtăm cum trebuie, o să fim dați afară.

Îmi amintesc că te deprinzi cu acea senzație, până ce ajunge să fie aproape parte din tine. Oricât de primitori păreau oamenii, mai devreme sau mai târziu dispăreau, ori îți dădeau vestea că trebuia să pleci de acolo. Înăuntrul tău așteptai mereu să sune sirenele invizibile și să demareze procedurile oficiale de despărțire.

John oftează.

— Deci, nu vii la petrecerea lui Julie, Claire?

— Nici cu cai sălbatici nu mă poate târî nimeni acolo.

— Oho, face el clătinând din cap. Te-ai schimbat. Ai fost întotdeauna un pic exagerată, dar în esență erai o persoană cumsecade. Ce s-a întâmplat, Claire?

Sfidătoare, îl cuprind cu brațul pe Patrick.

— Da, *chiar* m-am schimbat. Am o nouă viață. Îmi merge bine aici. În ce mă privește, nimic din toate celelalte nu s-a întâmplat vreodată.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la asta, spun în timp ce ne îndepărtăm.

— Îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să asist, îmi răspunde Patrick.

Mă uit la el să văd dacă glumește, dar e serios.

— E limpede că am avut experiențe foarte diferite în copilărie, adaugă peste câteva clipe. Dar avem asta în comun: oricât de greu ne-a fost, cel puțin putem să alegem. Ne putem alege familia, locul de baștină, originile… Putem fi oricine vrem să fim. Și, cu toate că ar putea să ne fie mai greu să-i acordăm cuiva încredere, atunci când o facem, e absolută.

— Așa e. E unul dintre motivele pentru care am venit la New York. E orașul în care fiecare e de altundeva, nu? În care oamenii se reinventează. Și e sigur că am ales să nu mai fac parte din acea familie.

Patrick îmi strânge mâna așezată pe brațul său. Nu spune nimic, dar știu ce gândește.

Acum mă ai pe mine.

68

Proba pentru Aidan o dau într-un mic studio din Chelsea. Stă, cu fața împietrită, la o masă alături de o directoare de casting pe care n-o cunosc și pe care o prezintă simplu, Mo. Nu stăm la taifas, doar un politicos „Ce ne prezinți, Claire?” și îndemnul: „Începe când ești gata”.

Mă străduiesc să ignor faptul că-mi vine să vărs de emoție; trag aer în piept, mă concentrez și încep. Am pregătit Epilogul lui Jenny din piesa lui Leslye Headiand *Assistance.* E un monolog strident, agresiv, care are un pic din toate – beție, dans, patos, comedie –, așa că-mi închipui că ar fi o bună prezentare a talentelor mele.

Când termin, e o lungă tăcere înainte ca Aidan să spună:

— Mulțumesc.

Îmi înfrânez nevoia disperată de a-l potopi cu întrebări – „Cum ți s-a părut? Cum ți s-a părut cu adevărat? Să repet? Mai repede? Mai încet? Mai trist? Mai amuzant? Ce cauți? Îți plac?”

Îmi revin în minte vorbele lui Kathryn Latham. *Cu toate că încearcă din răsputeri s-o ascundă, tânjește după aprobare așa cum drogatul tânjește după o doză.* Cu o senzație de prăbușire, îmi dau seama că lipsa de încredere în mine tocmai m-a făcut să dau o probă care țipa *Uită-te la mine!*

Ceea ce am făcut adineauri n-a fost să joc. A fost să mă dau în spectacol.

— Aș vrea să mai prezint ceva, vă rog, spun liniștită.

Aidan îi aruncă o privire lui Mo, care ridică din umeri, ca și cum ar zice: „Treacă de la noi, tot suntem aici”.

— Bine, zice, cu un oftat sonor. Ce ai vrea să prezinți, Claire?

Îmi scormonesc memoria după un text care ar putea să fie relevant pentru piesa *lui,* pentru rolul

pe care încerc să-l obțin.

Și intuiția îmi spune ce să fac.

Ai citit frumos…

În loc de un monolog, recit o poezie. Poezia pe care am citit-o împreună cu Patrick când ne-am cunoscut. Cu vocea scăzută, folosind la maximum ritmul.

EU

Am amintiri mai multe decât un milenar…

Pe la jumătate observ că Mo întoarce capul spre Aidan. Fața lui nu trădează nimic. Însă, încurajată de gestul ei, mă încred în instinct și rostesc ultimele versuri atât de încet, încât aproape că nu se aud.

EU

Ești un granit pe care vagi spaime-l înconjoară,

În fundul unei tulburi Sahare adormit!

Un sfinx bătrân, de lumea năucă ocolit,

Uitat de mult pe hartă și care nu tresare

Cântând decât la raza apusului de soare.

Aidan se încruntă.

— Ei bine, au fost multe chestii pe care nu le-am putut suferi, mai ales prima parte. Dar cred că pot să lucrez cu tine.

Se ridică, îmi strânge mâna scurt, profesional, și pleacă. Dar nu înainte să-i văd privirea.

E furios.

Îmi dau seama că spera să fiu groaznică. Asta i-ar fi dat ieșirea de care avea nevoie. Însă așa, trebuie să lucreze cu o actriță pe care n-a ales-o el.

69

— Așadar, spune Marcie, întinzând mâna după țigara electronică. New Yorkul vorbește numai despre asta. Mă rog, cel puțin colțișorul egocentric care e interesat de teatrul nonconformist.

— E o chestie foarte palpitantă, zic eu cu modestie.

— E o chestie foarte egoistă, iată ce e. Marcie suflă peste capul meu un fuior de fum. Dar schimbă totul în ceea ce te privește. Dacă un regizor precum Aidan Keating vede ceva la tine, toată lumea o să se ia după el. Sunt scene de nud?

— Câteva.

— Bine. Criticii vor vorbi despre asta, iar plebea o să dea năvală. Au fost lansate cariere și cu mai puțin. Împunge cu vârful țigării spre mine. Să nu ratezi ocazia, Claire. În meseria asta, a doua șansă apare, poate, o dată în viață. A treia, niciodată.

— O să încerc să nu ratez. Dar, chiar dacă va fi un succes, n-o să am în continuare problema vizei de rezident?

Chibzuiește.

— În mod realist, da. Putem argumenta acum că există un precedent ca să intri în programul de schimb, dar cei mai mulți dintre producători nu-și vor da osteneala pentru cineva care nu e un nume celebru. Se uită la mine cu viclenie. Cât de serios e acest Patrick?

— Foarte serios.

— Serios ca în „se aud clopote de nuntă”?

Clipesc surprinsă. Nerăbdătoare, Marcie continuă:

— Da, foarte bine, dar să nu-mi spui că nu te-ai gândit la asta. Un cetățean american bogat pune în scenă o piesă doar ca să-și vadă actrița preferată în rolul principal. Mărită-te cu el și o să capeți viză de rezident, plus un card de credit auriu.

— Ultima lui căsnicie nu s-a sfârșit prea bine.

— *Acea* controversă n-o să dăuneze nici ea piesei, apropo.

— Ce controversă?

— Se spune că unul dintre voi probabil că i-a făcut de petrecanie nevestei. Ceea ce, bineînțeles, e o prostie. Le explic tuturor că tendința ta distructivă este, în general, îndreptată împotriva propriei persoane.

— Foarte mulțumesc, bombăn.

Îmi înlătură vorbele gesticulând cu țigara,

— Convingerea generală este că ați făcut-o împreună.

— E absurd.

— Dacă asta-i face să cumpere bilete, cui îi pasă? Se uită la mine gânditoare. Ai auzit pe cine au în vedere pentru celelalte roluri?

Clatin din cap.

— Patrick nu știe. Aidan a ținut să aibă controlul artistic deplin.

— Se aude că o vrea pe Nyasha Neary în rolul lui Jeanne Duval.

Vestea mă impresionează. Nyasha, cu părinții din Zimbabwe și Irlanda, a fost nominalizată anul trecut la o droaie de premii pentru rolul dintr-un film de televiziune despre sclavie, o chestie de-a dreptul înfiorătoare. Are ochi enormi, care își pot schimba expresia de la afecțiune la dispreț nimicitor fără să clipească, și pomeți atât de ascuțiți, că o fac să arate ca Nefertiti. E una dintre cele mai frumoase femei de pe pământ.

— Și Baudelaire?

— Se vorbește de Laurence Pisano.

Mă uit la ea, amuțită. Laurence, actorul de care m-am îndrăgostit la prima mea filmare. Bărbatul pentru care am crezut că vreau să mor.

Și îmi dau seama pe dată ce încearcă să facă Aidan. Probabil că a auzit poveștile despre mine și Laurence. La naiba, probabil că Marcie i le-a spus ea însăși. Nu putea să-mi refuze rolul fără să piardă banii lui Patrick. Dar, aducându-l pe

Laurence, speră să mă silească să plec. Atunci va putea să ridice din umeri, zicând: „Ei bine, a fost alegerea ei”.

— Și la cine s-au gândit pentru Apollonie? Adică, după ce mă vor fi silit să plec.

Marcie ridică din umeri.

— O să aleagă el. Dacă pleci.

— N-am de gând să plec.

Ochii lui Marcie scânteiază.

— Exact asta le-am spus, Claire.

70

În mijlocul acestui vârtej suntem noi, eu și Patrick. Mă întorc în fiecare zi în apartamentul lui liniștit cu vedere spre catedrală. Ajungem să ne cunoaștem unul pe altul în cel mai bun mod posibil: lucrând împreună la o piesă.

— Acum, că ai trăit o vreme cu ea, cum ai putea s-o descrii pe Claire cea reală? întreb într-o seară, în timp ce el pregătește cina.

Patrick are o obsesie amuzantă în privința gătitului. Jess și cu mine credeam că respectăm o rețetă dacă aveam mai mult de jumătate din ingredientele din cine știe ce listă găsită pe net, însă Patrick le privește cu dispreț până și pe Julia Child și Elizabeth David[25]. În seara asta e limpede că nu se poate hotărî pe care dintre volumele franțuzești vechi, Escoffier sau Carême, să-l consulte. Are o colecție de cuțite pe care n-are voie să le atingă nimeni, făcute din oțel de Damasc, ascuțite ca niște brice și forjate ca niște mici săbii de samurai, și acum toacă niște căței de usturoi de parcă ar provoca o fisiune atomică.

Dar, trebuie să recunosc, un bărbat puternic arată sexy cu șorțul de bucătărie.

Patrick se gândește o clipă.

— Schimbătoare. Complicată. Stridentă. Și nemăsurat de fascinantă. Tocmai când cred că am apucat ceva din tine, îmi dau seama că nu-i așa.

— Poate că asta-i din pricină că n-am nimic care să fie apucat. Sau, recunosc, din pricină că încă mai încerc să te impresionez. Nu mă pot împiedica să-mi fac griji că, atunci când o să mă cunoști mai bine, o să fii dezamăgit.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

— Nu sunt întotdeauna amabilă, Patrick. Sau blândă. Ai văzut asta cu John și Alice.

— Să fii amabil tot timpul, asta-i pentru papă-lapte. Îmi dă o lingură ca să gust sosul. Mai trebuie

piper?

— Dar tu *ești* amabil.

Înghit sosul și confirm că e delicios.

Patrick clatină din cap zâmbind.

— Numai cu tine.

În timp ce mâncăm, discutăm despre modificările pe care le-a cerut Aidan. Unele se abat de la detaliile clar cunoscute din viața lui Baudelaire, și la acestea Patrick se împotrivește; în toate celelalte privințe, își respectă promisiunea de a-i da lui Aidan controlul deplin. În ultima versiune, de exemplu, când Jeanne descoperă că Baudelaire a vizitat-o pe Apollonie, are o criză de gelozie. Furioasă, îi spune că are de gând să se ducă în fața unei statui nud celebre pentru care a pozat Apollonie și să scuipe pe ea. Dar când ajunge acolo e fascinată de frumusețea celeilalte femei. Statuia învie, și cele două fac dragoste. De-abia mai târziu descoperim că scena este în mintea lui Baudelaire, o reimaginare a uneia dintre poeziile sale interzise despre lesbianism.

— Nu te deranjează? vrea să știe Patrick.

Ridic din umeri.

— La fel ca tine, sunt în mâinile lui Aidan. Dar tu? O să-ți fie greu să mă vezi așa pe scenă?

— Nu sunt un tip gelos, Claire. O să fiu, pur și simplu, mândru de tine. Foarte mândru.

Conștientă că voi juca aceste scene cu o femeie mult mai frumoasă decât mine, reduc mâncarea franțuzească și dublez eforturile la aparatele din sala de sport. Când asta devine o povară, încep să fac jogging prin parcurile din zonă. Morningside, unde iarba e presărată cu grupuri de studenți, și Riverside, cu priveliștea spectaculoasă peste Hudson. Vechea senzație de „Oho, asta-i ca într-un film” e înlocuită acum cu o recunoaștere uimită că „Oho, asta-i pe bune!”

Serios ca în „se aud clopote de nuntă”? Să nu-mi spui că nu te-ai gândit la asta, îmi zisese Marcie cu cinism. Și, desigur, m-am gândit și mă gândesc. Cine n-ar face-o? Dar încerc să iau fiecare zi așa cum vine, să dau relației noastre timp să răsufle.

Dr. Felix vine acum doar o dată pe săptămână. Treptat, ședințele noastre de terapie se ocupă mai puțin de operațiunea sub acoperire a poliției și mai mult de relația mea cu Patrick.

— Întotdeauna i-am părăsit pe oamenii din viața mea, îi spun. Sau i-am silit să mă părăsească. Asta e deja cea mai lungă relație pe care am avut-o.

— Și aștepți să vină cineva să-ți spună că e vremea să pleci? Să… Își consultă notele. „Să sune sirenele invizibile și să demareze procedurile oficiale de despărțire”?

I-am spus de întâlnirea cu John și Alice. Doctorul Felix a făcut atâtea însemnări în acea ședință, că abia reușea să țină pasul.

Mă strâmb la gândul că trebuie să fi sunat atât de melodramatic.

— Sigur că nu. Mă rog, poate că un pic. Presupun că încă mă simt ca o impostoare. Ca și cum aș juca un rol.

— Ceea ce unii ar putea să considere ironic, șoptește el.

— Lucrul amuzant e că doar atunci când joc nu simt asta. Dar să fiu aici, în apartamentul Stellei, ba chiar să port unele dintre hainele ei…

— Da, vorbește-mi despre asta. A fost propunerea lui Patrick sau a ta?

— A lui. Dar nu-i decât o chestie practică. Hainele mele sunt încă într-un depozit și, cumva, cu piesa și toate astea, nu mi-am făcut timp să le iau.

Își mai notează ceva.

— Mă întreb dacă așa te simți cu adevărat când iubești, adaug. Sau dacă încă mai fac lucrul de care

m-a acuzat Kathryn Latham – că intru prea adânc în rol.

— Nu-i prea surprinzător, dat fiind că mulți ani ai fost silită să trăiești atât ca parte a unei familii, cât și separată de ea. Ar putea chiar să fie motivul pentru care ai fost atrasă de actorie, de fapt.

— Ceea ce înseamnă c-o să mă simt întotdeauna așa?

— Nu cred că o poate spune cineva. Poate că să fii îndrăgostită este doar ceva nou și surprinzător pentru tine, Claire. Încearcă, pur și simplu, să te bucuri de asta.

Și totuși, dacă e să fiu sinceră, acum lipsește ceva între mine și Patrick.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, îi spun într-o seară.

Mă gândesc că, pe vremuri, aceste cuvinte ne-ar fi făcut amândurora pulsul s-o ia la galop. Ca să nu mai vorbesc de cel al publicului nostru, privitorii și ascultătorii invizibili cocârjați peste monitoarele lor.

Însă Patrick doar înalță o sprânceană.

— Da?

— Mi-e dor de jocurile noastre. De fapt, era palpitant să nu știu dacă ești sau nu un ucigaș.

Buzele îi tresar.

— Ți-ar plăcea să ucid pe cineva pentru tine?

— Probabil că nu. Dar poate că sunt ca Apollonie din piesa ta – nu vreau să cred că poeziile te reflectă pe tine cel adevărat. Și totuși, în același timp, o parte din mine speră că da. Ceea ce e o nebunie, știu. Nu ești un om mai rău decât era Baudelaire.

Patrick se apleacă și mă sărută pe creștet, apoi murmură:

— Încă nu mă cunoști, Claire. Nu știi tot ce e în mintea mea. Pentru asta e nevoie de mai mult timp.

71

În cele din urmă ajungem la prima zi de repetiții, citirea la masă.

Sunt îngrozită, firește. Îngrozită să-l revăd pe Laurence. Îngrozită că pe lângă Nyasha o să arăt ca naiba, îngrozită că scenograful și șefii celorlalte departamente vor ști că am primit rolul doar datorită lui Patrick.

Patrick pare aproape amuzat de nervozitatea mea. Nu m-a văzut niciodată așa, mă tachinează el, și chiar nu-i cazul. Trebuie doar să-mi amintesc cât de bună sunt.

Noi doi ajungem primii în sala de repetiții. Aidan e următorul și mă întâmpină cu o îmbrățișare care pare sinceră, dar în care, instinctiv, n-am încredere. Cei patru actori cu roluri mai mici, trei dintre ei fiind și dubluri, apar împreună. Laurence vine cu zece minute înainte de ora fixată și zăbovește ostentativ cu echipa de electricieni, glumind, ca să arate că-i un tip popular. Fața lui chipeșă, ca de băiețandru, s-a schimbat foarte puțin, dar descopăr cu ușurare că nu simt nimic pentru el, absolut nimic.

— Laurence, o cunoști pe Claire? îl întreabă Aidan.

Laurence îmi aruncă o privire.

— Da, ne-am întâlnit la *Zbucium.* Vine la mine și mă pupă de complezență pe obraji. Ce mai faci, Claire? Așteptam cu nerăbdare să mai lucrez cu tine.

Fulgeră zâmbetul care cândva îmi topea inima. Și asta-i tot. Niciun semn că am fost amanți. Nicio scuză, nicio vorbă despre ce am făcut eu. Ar fi fost de ajuns un simplu cuvânt de afecțiune sau regret, dar se pare că n-o să am parte nici măcar asta.

Nu *Contează La Filmare, scumpo.*

Nyasha sosește exact la timp. E îmbrăcată ca pentru lucrul la sală, într-un trening cenușiu cu un

tricou purpuriu ițindu-se de sub fermoar și cu o șapcă de baseball neagră peste codițele rasta. Are efectul de a-i atenua frumusețea, dar nimic nu poate să-i umbrească perfecțiunea pometilor ori scânteierea ochilor. E mai mică decât ai crede când o vezi la televizor. Îmi strânge mâna aproape sfios, cu un aer solemn.

Aidan bate din palme, și imediat conversațiile încetează. Începe urându-ne bun-venit în ceea ce este acum, zice el, o familie, o comunitate. Ne compară cu o *troupe,* un cuvânt vechi și nobil însemnând un grup de actori itineranți care se bazează unul pe altul ca să supraviețuiască. Vorbește pe scurt despre spectacol – că ar trebui să aibă potența brută a poeziei lui Baudelaire, că trebuie să înfrunte și să zgândăre un public modern, așa cum *Florile răului* au înfruntat un secol împotmolit în sentimentalismul curentului romantic. Și, în cele din urmă, vorbește despre lectură.

— Astăzi nu-i o reprezentație. Și cu siguranță nu-i o audiție. Concentrați-vă pe claritate, pe dezvăluirea cuvintelor de pe pagină. O să aveți destul timp ca să jucați. Acum suntem doar noi, ca grup, aruncând împreună o primă privire asupra proiectului. Nimeni n-are nevoie să impresioneze pe cineva.

Încuviințăm cu toții. Mă întreb dacă nu cumva ultima observație mi-a fost adresată mie. Nyasha își scoate cascheta de baseball.

Prima mea scenă e mai încolo, așa că la început doar ascult. Curând devine limpede că, în vreme ce Nyasha și-a însușit recomandările lui Aidan și nu face altceva decât să citească cu glas tare cuvintele, Laurence are niște idei proprii. Cea mai evidentă este că citește rolul lui Baudelaire cu accent franțuzesc. Capul lui Patrick se ridică de la prima replică, însă Aidan nu spune nimic preț de câteva pagini.

— E grozav, Laurence, zice el în cele din urmă. Cred că acum trebuie doar să citim simplu, și o să revenim mai târziu să explorăm accentele.

— Bine, spune Laurence. Grozav.

Reia lectura cu exact același accent.

Aidan îl oprește din nou.

— Hai să nu folosim accentul acum.

Laurence se încruntă. Îmi dau seama că deja și-a făcut singur regia în minte și acum o să-i fie greu să renunțe. Când reluăm lectura, izbutește să elimine cele mai multe dintre inflexiunile franțuzești, dar din când în când câte una se strecoară la loc. În timp ce citește, își dă deoparte părul de peste ochi cu un gest nerăbdător. Cândva, acest gest mi se părea incredibil de adorabil. Acum doar mă întreb de ce nu se tunde.

Nyasha stă foarte liniștită, se mișcă puțin, dar vocea îi este nespus de frumoasă. Nu-mi dau seama ce face ca s-o moduleze astfel, însă aș putea s-o ascult ore în șir.

Când ajungem la replicile mele, încerc să-i urmez exemplul și las cuvintele să curgă de la sine. Însă prima mea scenă e cea în care Baudelaire mărturisește că el e autorul poeziilor anonime violente pe care le-am primit în ultimii cinci ani, și las un strop din disprețul pe care-l simt acum față de Laurence să se strecoare în felul în care Apollonie îi vorbește lui Baudelaire.

Îl văd pe Aidan că ridică privirea de pe text cu un aer meditativ, însă nu spune nimic.

În cele din urmă ajungem la capăt și ne aplaudăm între noi. Aidan ne spune că suntem grozavi cu toții. În realitate, mă gândesc, textul este bun.

Îmi dau seama că asta ar putea fi ceva uluitor. Ar putea fi marea mea șansă. Nu-mi vine să cred ce noroc am.

Ne ridicăm să ne dezmorțim. Laurence se duce direct la Aidan – îl aud întrebând dacă pot să

discute niște idei pe care le are. Aidan spune ceva politicos, dar neutru.

Nyasha vine și mă felicită pentru lectură.

— O să fie foarte distractiv, zice cu vocea ei grijulie, serioasă.

Și-a scos bluza de trening. Brațele care răsar din tricou sunt ca niște cabluri negre, subțiri, împletituri de mușchi tari. De aproape, sunt hipnotizată de frumusețea ei ca de pe altă lume.

Mă prinde de încheietura mâinii.

— Am auzit că ești cu Patrick, îmi șoptește. Pare un tip cu adevărat grozav.

Își lasă privirea să treacă de la Patrick la Laurence – care e încă prins într-o discuție aprinsă cu Aidan – și nu mai spune nimic.

Dar e destul. Acum suntem aliate. Și poate chiar prietene.

72

A doua zi după-amiază fac jogging în Morningside Park, gândindu-mă la repetiția de dimineață, când am o senzație cunoscută. E o senzație pe care o are fiecare actor când e pe scenă: impresia că e privit.

Ceea ce e ciudat, pentru că aici trebuie să fie o duzină de perechi de ochi ațintiți asupra mea în orice moment, și de obicei nu simt asta. Scutur capul și-mi văd de drum.

Când mai fac o tură, am din nou acea senzație. Și exact în aceeași parte a parcului. Simt cum mi se ridică firișoarele de păr de pe ceafă.

Mă opresc și ridic privirea. Deasupra mea, pe treptele care coboară dinspre Harlem, observ un tip.

Frank Durban.

Sau, cel puțin, sunt aproape sigură că-i el. E prea departe ca să-l văd clar – e mai degrabă felul în care stă, felul în care stă întotdeauna: cu trupul masiv rezemat de balustradă, cu un umăr aplecat, ca și cum l-ar durea.

Rămân nemișcată mult timp, apoi pornesc în goană spre el, mă strecor cu nesăbuință printre copaci, sar peste lesa unui câine, cât pe ce să mă împiedic. Sunt patru rânduri de trepte care urcă în zigzag panta abruptă și le urc în forță, cu picioarele și plămânii arzând…

Nu-i nimeni acolo. Mă opresc, gâfâind, și mă uit în jur.

Poate că mi s-a năzărit.

Pe tot drumul spre casă mă răsucesc brusc aproape o dată pe minut. Dar nu e nimeni care se lasă într-un genunchi ca să-și lege șiretul, sau se năpustește în cadrul unei uși, sau altul dintre lucrurile pe care le vezi prin filme.

Până să ajung acasă m-am convins singură că într-adevăr mi s-a năzărit. La urma urmei, de ce ar mai fi Frank interesat de mine acum? Dat fiind că e în concediu medical, și Kathryn a dispărut, și Patrick a dat în judecată NYPD…

Mă opresc, împunsă de gândul care tocmai mi-a trecut prin cap.

„Dacă nimic din toate astea nu-i adevărat?”

N-am decât cuvântul lui Patrick că a dat în judecată pe cineva. Concediul medical al lui Frank ar putea să fie povestea de acoperire care să-i explice absența datorată operațiunii. Iar Kathryn… Poate că o fi dispărut, dar e pe acolo, pe undeva. *O simt.* Manipulându-mă. Folosindu-și trucurile.

Cu un val subit de greață, îmi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat. *M-am întors direct în capcana ei.* Când i-am trimis acel e-mail disperat lui Patrick din Greenridge. Mi-o imaginez pe Kathryn cum îl citește, bătându-se ușurel peste buze cu pixul.

KATHRYN

Se pare că operațiunea n-a murit, la urma urmei.

FRANK

Doar nu propui să-l folosim în continuare pe Fogler? Nici vorbă ca acum Claire să mai aibă încredere în el.

KATHRYN

De ce nu? De aici reiese clar că încă e obsedată de el. Ce-ar fi ca Fogler să intre falnic în Greenridge, în chip de cavaler în armură strălucitoare?

FRANK

N-o să meargă. Ea e paranoică și în cele mai bune momente.

KATHRYN

Așa că avem nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Un lucru atât de ispititor, încât să-și asume orice riscuri de dragul lui. Ce dorește Claire Wright mai mult ca orice pe lume?

FRANK

Tu ești psihiatrul.

KATHRYN

Un *public,* Frank.

Piesa.

Cum de l-a cuprins dintr-odată pe Patrick dorința arzătoare s-o scrie? Din dragoste pentru mine? Sau a fost, pur și simplu, cea mai mare, cea mai strălucitoare momeală la care s-a putut gândi Kathryn?

Un rol strălucit, provocator, scris anume pentru mine. Și o ocazie unică, aproape incredibilă: șansa de a juca pe o scenă din New York, alături de o distribuție de profesioniști.

Incredibil… Dar, ca proasta, mi-am îngăduit s-o cred.

Descui ușa și intru.

— Patrick?

Niciun răspuns. Însă acum tăcerea pare altfel. Poate că o fi doar în capul meu, dar e ca și cum locul ăsta m-ar asculta.

Mă duc în baie, mă las pe vine lângă soclul chiuvetei și pipăi în spate ca un polițist care controlează picioarele unui suspect. Căutând cabluri.

Nimic.

Scotocesc febril prin dulapul cu lenjerie. Trag afară toate prosoapele împăturite frumos, le arunc pe podea, dar nici acolo nu-i nimic. Nicio cutie de distribuție ghemuită ca un păianjen răuvoitor, legat

prin pânza sa de o mulțime de odrasle dușmănoase din tot apartamentul.

Dar, îmi dau seama, ei n-ar face greșeala să pună cablurile în locurile în care m-am uitat înainte.

Deșurubez pe rând lămpile. Nimic. Nu găsesc nimic nici în bucătărie. Ori în baia principală. Ori în hol.

Arunc o privire spre telefonul meu, care stă pe măsuța pentru cafea. *Sigur că da.* În zilele astea pot să te asculte prin microfonul smartphone-ului. E la fel de ușor ca descărcarea unei aplicații, și nici măcar nu știi că o fac.

73

Până să ajungă Patrick acasă am făcut ordine. Prosoapele și cearșafurile sunt înapoi în dulap, împăturite frumos, lămpile sunt asamblate la loc și eu sunt pe canapea, învățând replicile.

— Bună, zice, venind să mă sărute. Cum a fost repetiția de azi?

— Destul de bună, îi răspund nonșalant. Aidan a vorbit despre niște inspirații posibile. Am văzut niște înregistrări vechi cu *Ritualul primăverii* al lui Stravinski.

— Cel care a provocat o răzmeriță?

Dau din cap.

— Și am vorbit despre problema dacă arta are sau nu datoria să se autocenzureze. De pildă, dacă e în ordine sau nu să arăți pe scenă o sinucidere, din moment ce asta i-ar putea încuraja pe unii membri ai publicului să imite gestul.

În cele mai multe dintre aceste discuții Laurence și Nyasha s-au situat pe poziții opuse, Nyasha fiind de părere că trebuie cu toții să ne asumăm responsabilitatea acțiunilor noastre, pe când Laurence susținea că nu putem fi considerați răspunzători pentru ce fac alții.

— Sună ca unul dintre primele mele seminare, zice Patrick oftând.

Îl văd că se duce în bucătărie și începe să ia ingrediente de prin dulapuri.

— O mulțime de regizori încep așa. O să trecem apoi la jocuri de încredere.

— Jocuri de încredere, repetă el. Se uită la mine peste umăr, zâmbind. Tu și cu mine am jucat câteva, din câte-mi amintesc.

— Așa e. Toate propuse de Kathryn, presupun?

Încuviințează.

— Azi l-am văzut pe Frank Durban, spun în treacăt.

— Frank? Unde?

Patrick pare uimit.

— În Morningside Park. Mă privea în timp ce alergam.

Patrick se încruntă.

— Nu prea pare posibil.

— Ei bine, eu l-am văzut, fără îndoială.

— Cât de aproape era?

— Destul de aproape, zic, privindu-l cu atenție.

Dacă au vorbit despre asta, probabil că Frank a minimalizat lucrurile.

FRANK

Nu era destul de aproape ca să vadă bine. Spune-i, pur și simplu, că s-a înșelat.

— Ce ciudat, spune Patrick, răsucindu-se spre frigider. Presupun că operațiunea nu-i mai iese din minte. Cu procesul și toate astea.

Scoate niște tarhon și începe să-l toace.

— Chiar așa, cum merge? îl întreb, cu prefăcută nepăsare.

— Lent, ca orice are de-a face cu justiția. Face o pauză, cu cuțitul în mână. Că veni vorba, Claire, avocatul meu vrea ca doctorul Felix să scrie un raport despre sănătatea ta mintală. Ai fi de acord?

— Desigur.

— Evident, trebuie să subliniem cât de multă suferință ți-a produs poliția newyorkeză. Însă probabil că va trebui să minimalizăm orice sugestie de paranoia.

— O, foarte isteț.

— Ce vrei să spui?

— Avocatul tău. E foarte isteț că s-a gândit la asta.

— Păi, de-asta îl plătesc. Patrick se încruntă. E totul în ordine, Claire?

— Știu că încă mai lucrezi pentru poliție, i-o trântesc eu.

— Poftim?

Pare sincer năucit.

— Piesa. Ai scris-o ca momeală. Ca să mă prinzi în cârlig.

Pentru o fracțiune de secundă are o expresie prudentă.

— A fost ideea lui Kathryn, nu-i așa? insist. S-a gândit că aș face orice pentru un astfel de rol. Și trebuie să recunosc că a avut dreptate. Luându-mi telefonul, spun tare: Auzi, Kathryn? Ai avut dreptate.

— Claire, zice Patrick îngrijorat, apoi lasă din mână cuțitul și vine la mine. *Claire.* Ce se întâmplă? Ai spus mai înainte că-ți lipsesc jocurile noastre. Despre asta e vorba – un joc? Inventezi ceva doar ca să ai mai mult dramatism în viața ta? Sau poate chiar crezi absurditatea asta? Pentru că, sincer, mă sperii. Răsuflă adânc. Da, am scris piesa ca momeală – într-un sens, cel puțin. Am scris-o pentru că te voiam pe tine. Înapoi aici, cu mine. Era singurul lucru care mi-a dat prin cap că ar putea să te impresioneze. Asta-i tot.

„Of, Patrick, Patrick", îmi zic. „Până și numele tău e alunecos. Patrick, scoate-din-joben-un-iepuric. Patrickuțul șmecheruțul. În vreme ce eu sunt Claire, plutește-pe-cer."

— *Dovedește* că nu lucrezi cu ei.

— La naiba, Claire. Cum aș putea să dovedesc o negație?

Are fața crispată de mânie.

— Nu știu. Și asta-i toată problema, nu? Cum să mai avem încredere unul în celălalt, când știm amândoi cât de bine ne pricepem la mințit?

74

La repetiție ajungem la jocurile pentru crearea legăturilor. Jocul Zidului, în care alergi legat la ochi spre un zid și te bazezi pe colegi ca să te prindă. Privitul în Ochi, în care stăm câte doi și ne privim fix cu o expresie care trebuie să alterneze prietenia, dorința trupească și dezgustul.

În timp ce mă uit țintă în ochii lui Laurence, mi se pare extraordinar că habar n-are ce cred cu adevărat despre el în acest moment.

Și Jocul de-a Lutul, în care un actor se preface că e o statuie și altul trebuie să-l sculpteze – să-i miște membrele, să-i potrivească expresia – ca să afișeze o anumită emoție care nu i-a fost dezvăluită subiectului. Sculptând-o pe Nyasha astfel încât să exprime starea de *apatie,* mă minunez că pot să-i schimb întregul echilibru al trupului cu o simplă apăsare pe umăr. E ca o mașinărie minunat construită, totul este perfect echilibrat.

Cu Laurence, pe care mi s-a cerut să-l modelez pe cuvântul *mândrie,* nu mă pot gândi decât să-i potrivesc umerii, ca să stea mai drept, și să-i ridic bărbia ca să-l fac mai impunător. O văd pe Nyasha zâmbind din cauza înfățișării lui ridicole.

Laurence îi zâmbește și el, părând convins că ea flirtează. Simt un junghi de mânie. Nu din cauza lui, ci dintr-a ei.

Asta-mi mai lipsea, îmi zic. Să mi se aprindă călcâiele după partenera de scenă. De parcă lucrurile n-ar fi destul de complicate.

În cele din urmă, ajungem la text și ne explorăm personajele. Unul dintre primele lucruri care m-au atras la acest rol este caracterul misterios al lui Apollonie, faptul că piesa nu ne spune niciodată cu adevărat ce gândește ea. Însă asta nu merge la

repetiții. *Eu* trebuie să știu ce gândește, altfel nu pot s-o fac să fie convingătoare.

Dar în aceeași măsură s-ar putea ca ea să se mintă pe sine însăși. Acelea sunt întotdeauna cele mai interesante personaje: cele care se amăgesc singure. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, amăgirea dispare.

— Îmi spun că vreau să cred în caracterul lui bun, pe când în realitate sunt atrasă de întunecimea din el, îi zic lui Aidan. Sunt ca un fluture de noapte atras de flacără, convingându-mă singură că n-o să mă ardă, din cauză că alternativa – să mă îndepărtez – ar fi atât de dezamăgitoare.

El aprobă din cap.

— Mi se pare în ordine.

Mai târziu, când îi povestesc lui Patrick, mă întreabă:

— Vorbim tot despre piesă? Sau despre *noi?*

— Piesa *este* noi. Așa încât, ca să joc veridic, trebuie să joc adevărul despre noi. Și, într-adevăr, asta-i chestia cea mai sexy, nu? Să știi adevărul despre cineva. Șovăi. Și iată de ce, dacă încă mai lucrezi cu poliția, trebuie să-mi spui.

— Claire, spune el obosit, luându-mi mâna. E greșeala mea. Te-am împins prea devreme să urci pe scenă. Cât încă ești fragilă. Nu-i prea târziu să renunți. La urma urmei, ai o dublură. Ai putea să te dai deoparte și s-o lași pe ea să preia rolul.

— Nu-s fragilă, ripostez. Sunt chiar opusul lui fragilă. Și cu siguranță nu mă dau deoparte.

La ședința săptămânală, doctorul Felix aduce în discuție subiectul.

— M-a sunat Patrick. Își face griji pentru tine.

Ridic din umeri.

— Știu.

— În opinia lui, faptul că-l bănuiești e un semn că starea ta se înrăutățește iar.

— Asta zice el.

— Ce crezi tu, Claire?

— Cred că e precum sloganul acela vechi de pe tricouri, *Nu-i paranoia dacă ei au cu adevărat de gând să te găbjească.* Nu fac decât să verific dacă au. De gând să mă găbjească, vreau să zic. Dacă se dovedește că nu, o să fiu în ordine.

Vrea să vorbesc mai mult despre asta. Când n-o fac, încearcă altă abordare.

— Înțeleg că ți se arată la orizont o provocare profesională semnificativă.

— Piesa? Cu siguranță.

— S-ar putea, totuși, să fi ieșit din regimul medicamentos al doctorului Banner un pic mai curând decât ar fi fost recomandat. Desigur, în acel moment nu știam că o să te supui unei presiuni atât de mari… Poate că ar trebui să ne gândim la reluarea tratamentului. Într-o doză mult mai mică, firește.

Întrebarea îmi fulgeră prin minte nepoftită. „E și doctorul Felix în complot?”

Clatin din cap.

— Acum am nevoie să-mi fie mintea limpede. Și cu siguranță nu pot risca să mă pomenesc cu coșuri.

— Prea bine, spune el stingherit. În cazul acesta, ce-ar fi să luăm pe rând neliniștile tale și să vedem dacă le putem demonta?

75

În seara aceea îi spun lui Patrick că-mi pare rău.

— M-am lăsat un pic luată pe sus de ideea că s-ar putea să mă minți. Dar, după ce am vorbit cu doctorul Felix, îmi dau seama că am reacționat exagerat.

— Așadar, totul e în ordine între noi? Nu te mai simți așa?

— Nu.

— Păi, slavă Domnului, Claire. Pentru o vreme chiar că m-ai îngrijorat.

Patrick e vizibil mai destins acum, că am limpezit lucrurile. Ne ducem la culcare devreme și începem să facem dragoste. Nu-i spun textual: „O să mă revanșez față de tine", dar fac toate lucrurile care știu că-i plac. Care le plac *tuturor* bărbaților, de fapt. Gusturile lui Patrick sunt absolut convenționale. Îl sărut peste tot, stârnindu-i plăcerea o vreme, apoi îl împing pe spate și mă așez peste el. Apoi însă, mă opresc.

— Patrick, e ceva ce trebuie să-ți zic.

— Ce? mă întreabă el, zâmbindu-mi.

— Am obosit să mai păstrez secretul. Am omorât-o. Am omorât-o pe Stella.

76

Un moment nesfârșit se holbează la mine stupefiat.

— Ce-i asta? bâiguie în cele din urmă, cu vocea răgușită de șoc. Ce spui, Claire?

— Aveam nevoie de bani. Îmi bătea vântul prin buzunare. Jess urma să mă arunce afară din apartament și trebuia să-mi plătesc cursurile de actorie… Ne-am certat, Stella și cu mine, din cauză că încerca să te șantajeze. Și apoi, mai târziu în seara aceea, am hotărât că trebuia să-mi plătească mult mai mult decât patru sute de dolari, dacă asta făcea.

SCENĂ INTERIOR.
HOTELUL LEXINGTON – CORIDOR – SEARA

Stella deschide ușa apartamentului, cu un pahar în mână. Se clatină.

STELLA

A, tu ești. Fata care n-a izbutit să-mi agațe bărbatul. Ce poftești?

EU

N-ar trebui să vorbim aici, afară.

SCENĂ INTERIOR. HOTELUL LEXINGTON – APARTAMENTUL CU TERASĂ – SEARA

EU

M-ai folosit ca să încerci să-ți șantajezi soțul. Și dacă n-ar fi fost un tip atât de onorabil, ai fi reușit. În orice caz, asta mă face complice la un delict. Mai vreau două mii de dolari.

STELLA

Că dacă nu?

EU

Că dacă nu, o să-i spun exact ce-ai făcut.

STELLA

Toantă mică. Habar n-ai în ce te bagi. Ai face mai bine s-o ștergi de aici înainte să-l chem pe director.

Se duce la telefonul de lângă pat.

EU

Lasă telefonul.

Se răsucește – și vede că am scos pistolul lui Jess.

STELLA

Ce…

EU

Întoarce-te cu fața la perete. Stai – dă-mi mai întâi valiza.

— N-am vrut s-o omor, închei. Partea aceea a fost un accident. A prins pistolul când am luat valiza de la ea și a trebuit s-o lovesc cu ceva ca s-o fac să-i dea drumul. Dar, după ce a murit, n-aveam cum să plec fără banii ei. Mă uit la el. Patrick, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Dar nu-mi pare rău că s-a întâmplat, pentru că apoi te-am întâlnit pe tine. Mă poți ierta?

El continuă să mă privească neîncrezător. Niciunul din noi nu se mișcă, un tablou încremenit. Apoi arunc o privire spre telefonul meu, care e pe noptieră.

În acel moment văd în ochii lui că-și dă seama.

— Oh, Dumnezeule, icnește, nevenindu-i să creadă. Ai zis asta doar ca să vezi dacă spun

adevărul, nu-i așa? Ca să vezi dacă polițiștii dau năvală și te înșfacă. Ei bine, n-o să vină, Claire. Nu-i niciun polițist. Pentru că nu mai am nimic de-a face cu ei.

— N-aș minți despre așa ceva…

— Încetează. Încetează imediat, îmi ordonă el vehement. Ai mers prea departe.

— Trebuia să știu, zic cu un firicel de voce. Trebuia să fiu sigură. Te rog să înțelegi, Patrick. Era singura cale la care m-am putut gândi ca să se dovedească odată pentru totdeauna că nu mai lucrezi pentru ei…

— A, o s-o dovedesc, nici vorbă. Acum e furios, la fel de furios cum a fost atunci, la teatru. Întinde mâinile și mă prinde de gât. Dacă ar asculta, nu m-ar lăsa să te sugrum, zice printre dinții încleștați. Nu m-ar lăsa să fac *asta.*

Îi simt degetele săpând mai adânc, strângând. Nu pot respira. Încerc să-i descleștez mâinile, dar el e prea puternic, strânsoarea e și mai aprigă. Sângele începe să-mi bubuie în urechi. Îi zgârii mâinile. În fața ochilor îmi explodează focuri de artificii. E un moment de amețeală, apoi mă prăbușesc, mă prăbușesc printr-un tunel.

Îmi revin în brațele lui. Mâinile lui mă leagănă blând. Mă doare gâtul.

— Îmi pare rău, șoptesc.

— Nu. *Mie* îmi pare rău, zice el încet.

Mă cuprinde mai strâns. Tremură.

— Să nu-ți fie. Te-am provocat cu bună știință, iubirea mea. A fost un joc de încredere. Și a dat roade.

77

Mă trezesc înainte de revărsatul zorilor. Lângă mine, Patrick doarme ca o pisică, cu răsuflarea neauzită, ca și cum ar fi mort. Chiar și în repaus trupul lui pare încordat și vigilent, un ansamblu de mușchi și tendoane care poate fi declanșat la cea mai ușoară atingere.

Ușurel, ca să nu-l trezesc, mă furișez din așternut și mă duc în bucătărie să beau niște suc. Încă mă doare gâtul, și mâine – astăzi, deja – începem repetiția cu mișcare. Nu pot risca să-mi pierd vocea.

În vreme ce beau, privesc orașul. Îmi place că ferestrele mari fac aceste apartamente să pară un decor de teatru. E ca și cum am fi într-un spectacol, o casă de păpuși în care se poate uita oricine, cu toate că, de fapt, această zonă e liniștită noaptea și strada de dedesubt e aproape pustie.

Mă gândesc la Stella.

O dată, la curs, Paul ne-a pus să jucăm un joc în care trei oameni primesc o pălărie roșie sau neagră. Nu pot să-și vadă pălăria, însă primul care spune ce culoare are câștigă. E un exercițiu pentru a vedea o scenă prin ochii altcuiva.

Asta încerc să fac acum.

Când mi-a auzit mărturisirea falsă, Patrick a părut surprins. Apoi derutat. Și apoi furios. Dar nici măcar o clipă n-a părut convins.

Pentru că mă iubește și are încredere în mine?

Pentru că nu sunt așa de bună actriță cum cred?

Sau pentru că știe că n-aș fi putut să fac ceea ce am pretins… Pentru că era acolo el însuși atunci când Stella a murit?

O mașină de poliție gonește pe stradă, cu girofarul aprins și sirena oprită, politicos, ca să nu trezească lumea din somn. În drum spre altă crimă, poate. Alte vieți sfâșiate.

Nechemată, îmi răsună în cap vocea doctorului Banner.

DR. BANNER

Nu-i surprinzător că ai aceste năluciri melodramatice, Claire. Sunt un simptom al bolii tale. Mâine o să te pomenești convinsă de ideea cu totul opusă.

„Trebuie să știu”, îmi zic. Trebuie să știu cine a omorât-o. Nu pentru că descoperirea că Patrick e un ucigaș m-ar împiedica să-l iubesc. Ci pentru că, dacă *este* un ucigaș, nu vreau să-mi ascundă acest lucru.

Asta e taina mea întunecată: simplul fapt că iubirea mea pentru el e atât de mistuitoare, încât și dacă aș ști că a omorât-o pe Stella nu s-ar schimba nimic din ce simt pentru el. Dar n-aș suporta să nu-mi împărtășească un lucru atât de important.

La fel ca Apollonie, trebuie să înfrunt întunecimea. Trebuie să merg spre ea.

Nu pot să merg la poliție, desigur. Dar e altceva ce aș putea să încerc.

78

Victor?

Claire. Speram că o să revii într-o bună zi la Mausoleul.com.

Victor, am nevoie de o favoare.

Orice, îngeraș.

N-o să-ți placă.

Pune-mă la încercare. Pentru un pervers, am mintea surprinzător de deschisă.

Vreau să mă întâlnesc cu tine. De-a binelea, vreau să zic. În realitate.

E o pauză lungă. Aproape că pot să aud zumzetul cablurilor telefonice, zumzetul interferențelor, șuierăturile și clicurile centralelor îndepărtate în vreme ce tăcerea noastră saltă din satelit în satelit, se scurge de la un computer la altul, șerpuiește prin cablurile cu fibre optice…

E o întâlnire romantică, Claire?

Mă gândesc cât de mulți bărbați am dus de nas, pentru cât de mulți am jucat un rol, am devenit o amăgire, un rod al imaginației lor.

Nu. Îmi pare rău. Rămânem doar prieteni. Dar, crede-mă, e important. Ești singurul în care cred că pot să am încredere.

Unde ești?

New York. Tu?

Destul de aproape.

Unde îți convine?

E un internet-café în East Village, în St. Marks Place. Pot să vin la prânz.

Cum o să te recunosc?

Intră pe site. O să-ți spun atunci.

Mulțumesc, Victor. Nu te-aș ruga dacă n-ar fi important.

79

Ajung la cafenea cu cincisprezece minute mai devreme și aleg un computer din colț. Lângă mine, un student japonez e prins într-o discuție online sinceră cu iubita sa. În apropiere, o femeie de afaceri masivă scrie un raport, lovind cu sete în tastatură cu două degete. Un adolescent joacă un joc. Un cuplu de italieni care chicotesc încarcă pe net fotografii din luna de miere.

Mai e și un tip de vârstă medie îmbrăcat în trend, care învârte în mâini un pahar de la Starbucks gol.

Intru pe Mausoleul.com.

Ești aici, Victor?

Sunt aici, Claire.

Aici, pe site? Sau aici, în cafenea?

Amândouă. Spune-mi cum arăți.

Am douăzeci și cinci de ani. Păr negru. Port un set de cașmir care a aparținut altcuiva. Sunt la computerul din colț.

N-ai spus că ești frumoasă.

Ridic privirea. Femeia de afaceri îmi oferă un zâmbet pocăit.

80

— Dar chiar ai face rău cuiva vreodată? Să-i faci rău *pe bune,* vreau să zic?

Victor, al cărei nume e în realitate Corinne, clatină din cap.

— În fanteziile mele visez la dominarea sexuală totală. Dar mai visez și la pacea mondială, să trăiesc cu un manechin și să fiu muziciană profesionistă. Îmi recunosc obligațiile față de societate, Claire, și asta înseamnă că, la fel ca toți ceilalți, trebuie să-mi ajustez dorințele. Ridică din umeri. Sclavele bune sunt greu de găsit, mai ales când ești o lesbiană bătrână și grasă, însă prietenele mele hetero nu par s-o ducă mai bine.

— Bine. Am priceput.

— Spune-mi despre ce e vorba, mă îndeamnă Corinne.

Îi povestesc despre operațiunea sub acoperire a poliției, teoria mea că s-ar putea să fie, cumva, legată de Mausoleul.com. Trebuie să am grijă să nu par sărită de pe fix.

— Psihologa poliției a fost cea care a propus să intru pe acel site, închei. Dacă nu era ea, nu mi-ar fi dat prin cap să-mi duc personajul în direcția aceea. Și apoi, desigur, Patrick părea să fie și el prins de chestiile astea aiurea, cu toate că în realitate nu era.

— Vorbind ca o persoană care este ea însăși în chestiile alea aiurea, aș zice că e foarte generos din partea lui.

— Îmi pare rău… n-am vrut să zic…

Îmi înlătură scuzele cu o fluturare a mâinii și zâmbește.

— Așadar, ce mă întreb este… de ce Mausoleul? De ce un psiholog care face profiluri ar fi atât de interesat de un site BDSM perfect legal?

Corinne șovăie.

— S-ar putea ca Mausoleul să fie mai mult decât se arată la prima vedere. Cel puțin, asta spun unii dintre utilizatori. Se vorbește despre o parte care e pe Dark Web – o parte la care nici măcar membrii nu au acces decât dacă sunt invitați. Acolo se petrec chestiile dure.

— Ce vrei să spui cu *chestiile dure*?

— Schimburi. Imagini și clipuri, din câte știu.

— Imagini ilegale?

Corinne confirmă din cap.

— Din câte am auzit. N-am cerut niciodată amănunte. Nu-i ceea ce vreau eu.

Nu sunt surprinsă să descopăr că site-ul spre care m-a împins Kathryn Latham face parte din ceva ilegal. Dar unde se încadrează Patrick în toate astea?

„Un scrin pe care-l umplu, sertar după sertar, […] N-ascunde-atâtea taine cât poartă craniul meu”, mi-a spus Patrick când ne-am cunoscut, cu vocea plină de convingere. A fost un indiciu? Ăsta a fost secretul la care se referea indirect, folosind cuvintele lui Baudelaire ca paravan pentru adevărul lor mai profund?

Dacă el cumpăra imagini de pe Mausoleul.com și Stella a dat peste ele, ar fi de înțeles de ce voia să-l părăsească; ba chiar de ce era așa de speriată în seara aceea.

Și asta, îmi dau seama, e diferența dintre noi. Ceea ce pe ea o speria, pe mine mă intrigă. Dacă Patrick *ar face* așa ceva, n-aș fi șocată. Chiar dimpotrivă. Aș întâmpina cu bucurie șansa de a-i arăta că pot să accept acea latură a lui. Să adâncesc intimitatea noastră. Ca un fluture de noapte atras de flacără.

81

Când ajung la barul în care am stabilit să ne întâlnim, Henry comandă deja a doua bere. A ajuns devreme, îmi spune. De la moartea Stellei, firma de avocatură a renunțat la dosarele de divorț și el a fost mutat la recuperarea datoriilor.

— În cea mai mare parte, căutare pe computer. Chestii plictisitoare. Presupun că în curând mă vor da afară. Talentele mele speciale nu le mai sunt de mare folos.

— Și dacă aș avea pentru tine o misiune independentă?

Înalță sprâncenele.

— Vrei să-ți verific iubitul?

Pentru o clipă aproape că sunt ispitită, apoi clatin din cap.

— Nu-i vorba despre o persoană. Mai degrabă un lucru.

Îi explic pe scurt ce am aflat despre Mausoleul.

— Am nevoie să cercetezi un pic. Să vezi dacă poți ajunge, cumva, în partea ascunsă.

— Știi, zice Henry gânditor, au fost vreo două chestii legate de moartea Stellei care mi s-au părut ciudate. Îți amintești ce speriată era în seara aceea?

Încuviințez din cap. Când am intrat, se plimba de colo colo prin dreptul ferestrei.

STELLA
O să ai grijă, da? Jură-mi că o să ai mare grijă.

— Avea un stick USB – mic, metalic, pe un lanț pentru chei, continuă Henry. Îl tot răsucea între degete, îți amintești?

Mă gândesc la acel moment, revăzându-l în minte. Felul în care își frângea mâinile. Strângea ceva ce, o clipă, am crezut că e un rozariu, până ce am văzut licărirea brelocului. În plus, atunci când

m-a avertizat în privința soțului său – *N-ai mai întâlnit pe nimeni ca el* –, a privit în jos. Ca și cum acolo ar fi fost dovada vorbelor sale.

— Poate că e pură speculație, dar, dacă vorbim despre imagini ilegale, poate că asta era pe stick, adaugă Henry, întinzând mâna spre băutură.

— Le-ai spus polițiștilor?

— Sigur că da. Însă au zis că n-au găsit nimic de soiul ăsta când au căutat prin apartament. Au crezut că fie mă înșel eu, fie l-a luat ucigașul.

Mă las pe spătar, cugetând.

— Din câte spunea Stella, voia să-l prind în capcană pe Patrick doar ca să aibă un mijloc de presiune asupra lui. În acest caz, poate că stickul era și el un mijloc de presiune. Dar, dacă lipsea, cum știa deja Kathryn Latham de Mausoleul.com când m-a instruit?

— Poate că era de la FBI.

Îi arunc o privire.

— De ce spui asta?

— În primul rând, pentru că asta ar explica de ce folosea un nume fals – e procedura standard pentru agenții FBI în operațiunile pe teren. În al doilea rând, pentru că e treaba Biroului să supravegheze site-urile ilegale. Dacă știau deja de Mausoleul ăsta – sau chiar îl monitorizau –, poate că așa a ajuns ea să fie implicată. Există un chestionar electronic pe care polițiștii trebuie să-l completeze după o crimă, numit VICAP[26]. De cele mai multe ori nu-i decât o corvoadă – treizeci de pagini de întrebări, doar ca să afle dacă omorul de care te-ai ocupat se potrivește cu alt caz care încă n-a fost soluționat. Dar, câteodată, apeși pe „Trimite” și primești un mesaj automat care îți spune să suni la un număr de la Quantico[27]. Dacă programul a găsit vreo legătură între uciderea Stellei și ceva de pe acel site…

— Și legătura exista, spun surescitată. Baudelaire. Iată de ce e numit Mausoleul. Oamenii

de pe acel site sunt fascinați de Baudelaire. Și nu ca niște amatori de poezie bună.

82

— Azi am vorbit cu Henry, spun.

— Cu cine?

Patrick nu-și ridică privirea de pe carte.

— Fostul polițist cu care lucram. Voiam să-l întreb despre ancheta poliției.

Acum ridică privirea.

— Credeam că am fost de acord să nu mai scormonim asta.

— Nu. Tu ai fost de acord. Eu n-am fost de acord cu nimic. Ideea este că Henry mi-a spus ceva interesant. Stella avea un stick USB. Ucigașul l-a luat, dar se poate să fi conținut imagini de pe un site numit Mausoleul.com. Fac o pauză. Trebuie să știu dacă numele îți spune ceva.

Patrick îmi susține calm privirea, cu fața fără expresie.

— Da, zice în cele din urmă. Îmi spune.

Dau drumul aerului din plămâni.

— Ai fost pe site. Ai cumpărat imagini de acolo.

— Nu. Clatină din cap. Câteva imagini în miniatură au ajuns într-o zi în căsuța mea de e-mail. Așa se numea locul de unde fuseseră trimise – Mausoleul.

— Dar de ce ți-au fost trimise tocmai ție?

— Erau fotografii digitale cu subiecte din *Florile răului.* Re-create, să zicem.

— De ce?

Sunt uluită.

— Mai demult, volumele de poezii pentru publicul rafinat aveau uneori ilustrații făcute de artiști celebri. Dacă subiectul era erotic sau obscen, tirajele erau mici, pentru colecționarii particulari. Arată spre rafturile cu cărți care acoperă un perete întreg. Am eu însumi câteva volume ilustrate, rare, din *Florile răului.*

— Și asta erau? Ilustrații ale poeziilor? Doar că fotografiate, nu desenate?

Confirmă printr-un gest.

— Mi-am zis că sunt ridicole – atât de evident prelucrate în Photoshop, încât se pierdea tot efectul versurilor lui Baudelaire. Răspunsul meu a fost negativ. De atunci n-am mai auzit de Mausoleul.com.

— Mai ai imaginile?

— Nu. Aruncă o privire spre bibliotecă. Adică…

— Patrick, te rog. Ar putea să fie important.

Oftează.

— Am păstrat una. Doar una. Coperta. Cea mai puțin dezgustătoare.

Se duce la rafturi. Scoate o foaie de hârtie dintre două cărți și mi-o dă. Mă pomenesc că trag brusc aer în piept.

În fotografie e abdomenul plat al unei femei, cu pielea între cafenie și neagră. O rozetă pufoasă de păr îi înconjură buricul, prinzând lumina dintr-o sursă aflată în afara cadrului. Altă linie bine trasată de puf merge în jos, astfel că buricul și puful seamănă cu o floare. E o imagine delicată, tandră – cu excepția faptului că deasupra buricului sunt săpate adânc în piele cuvintele *Florile răului.* Mie nu-mi pare că imaginea a fost prelucrată în Photoshop.

— Dumnezeule mare, șoptesc.

Dă din cap.

— Știu. Celelalte erau de același gen.

— Erau toate… Mă opresc, conștientă cât de nepotrivit va suna asta cu privire la ceva care-ți îngheață sângele-n vine. Erau toate la fel de *frumoase?*

— Presupun că da, într-un fel, murmură Patrick.

Mă holbez la fotografie, neputând să-mi dezlipesc ochii de ea.

— Frumusețe iscată din rău.

— Frumusețe iscată din rău, aprobă el.

— În e-mail mai era și altceva?

— Doar o notă foarte scurtă. Ceva în genul: „Altă floare din aceeași sămânță. Altă

transfigurare. De la un admirator”.

— Ce înseamnă asta?

— Se referă la ceva ce am scris în prefață. Treaba unui traducător, am scris, nu e doar să transcrie dintr-o limbă în alta, ci să transfigureze – să readucă la viață poeziile într-un alt secol, un nou mediu.

— Și iată-l făcând tocmai asta. Doar că acolo unde tu folosești cuvinte, el face fotografii. O face *pe bune.*

Patrick se încruntă.

— S-ar putea.

— Le-ai spus polițiștilor?

— Le-am spus că au fost niște e-mailuri, da. N-au părut foarte interesați.

— Polițiștii obișnuiți n-ar fi făcut legătura. Kathryn Latham a făcut-o, mult mai târziu. Ochii îmi sunt mereu atrași de imagine. *Altă floare din aceeași sămânță* – e aproape ca și cum și-ar imagina că *Florile răului* dau lăstari și se înmulțesc. Răul se răspândește. Și tu ești cel care l-ai inspirat. Îmi mai dau seama de ceva. Asta e în spatele actului doi al piesei tale, nu-i așa – când procurorul îl întreabă pe Baudelaire cum s-ar simți dacă cineva ar fi inspirat de una dintre poeziile lui să săvârșească o faptă rea. Asta e poziția ta. Ai admiratori. Chiar *adepți.* Și unul dintre ei, când te-ai purtat grosolan cu lucrarea lui, a ucis-o pe Stella.

— E posibil, zice Patrick stânjenit. Hai să nu ne repezim la concluzii.

— Dar, Patrick, nu vezi ce înseamnă asta? Această piesă – dăm buzna direct în fanteziile unui nebun. Cum o să i se pară ceea ce facem noi?

— De ce ar trebui să i se pară în vreun fel?

Mă uit din nou la fotografie, respingătoare și ciudat de atrăgătoare în același timp.

— Nu cred că omul ăsta se consideră un pornograf bolnav. Cred că se consideră *artist.* Dacă nu-i place piesa, n-o să se mulțumească să

scrie o cronică negativă în *Times*. O să se considere vizat personal.

— Nu văd de ce ar face-o. Dar, dacă ești îngrijorată… Vrei să te retragi?

Pentru o clipă, aproape că sunt ispitită. Dar, cum a spus Patrick, asta ar putea să fie doar o teorie trasă de păr. Și n-am de gând să-mi irosesc marea șansă din pricina a ceva ce s-a petrecut înainte să apar eu pe scenă.

— Sigur că nu, zic. Dar poate că ar trebui să începem să fim prudenți.

83

Și apoi, după două zile, pe când fac jogging în Morningside, văd ceva pe o bancă. Cineva și-a lăsat acolo cartea.

Când mă apropii, văd că e *Florile răului.*

Mă duc s-o iau. Din ea cade o fotografie. Fotografia mea. Portretul pe care Marcie m-a pus să-l fac pentru site-ul său, printat pe hârtie ieftină.

Poezia la care era pus semn este „Strigoiul”.

Ca îngerii cu ochiul rău
Mă voi întoarce-n patul tău
Și mă voi strecura spre tine
Cu umbra nopților haine.

Simt un val de greață. Dar citesc mai departe.

Și-atunci, iubita mea cea brună
Ți-oi da săruturi reci de lună
Și dezmierdări de șerpi ce-n fund
De gropi se târâie rotund.

Când zorii reci vor răsări
Tu locul meu îl vei zări
Gol, rece, până se-nnoptează.
Cum alții prin iubire-ar vrea
Să stăpânească viața ta,
Eu vreau s-o stăpânesc prin groază![28]

84

— Și n-ai văzut pe nimeni?

— Pe nimeni. Adică, era lume în jur. Dar nimeni ieșit din comun. Și am avut iarăși acea senzație – că sunt supravegheată.

Patrick răsucește cartea în mâini. E ediția standard, cea cu traducerile lui, nu iese cu nimic în evidență.

— Biblioteca universității e la numai două străzi de aici. Ar putea fi unul dintre studenții mei…

— Cu fotografia mea înăuntru? îl întrerup. Îmi aud încordarea din voce. De ce?

— Apari într-o piesă despre Baudelaire. Poate că te-a căutat pe Google. Poate că era doar un semn să nu uite să cumpere bilet…

— Nu cred că e doar asta.

— Așa cum n-ai crezut că nu colaborez cu poliția, îmi spune cu blândețe. Așa cum ai crezut că l-ai zărit pe Frank Durban.

— Poate că am reacționat exagerat atunci. Dar acum nu reacționez exagerat. Acea carte a fost lăsată ca s-o găsesc eu. E clar ca lumina zilei – *„Eu vreau s-o stăpânesc prin groază”*. Vrea să fiu speriată. Trag cartea din mâinile lui Patrick și o arunc în partea cealaltă a camerei, ridicând glasul: E *el.* Trebuie să fie. Bărbatul care a făcut acele fotografii. Mă urmărește, îmi trimite mesaje.

— Vrei să mergi la poliție?

— Nu mă vor lua în serios, nu-i așa? Așa cum ai zis, nu-i decât o carte. Iar tu nu ești cel mai bun prieten al lor în acest moment.

— Și atunci ce facem?

Mă gândesc.

— Ce-ar fi să-i cer lui Henry să-mi asigure paza? Ar putea să mă însoțească până la repetiții și înapoi.

Patrick încuviințează.

— Asta-i o idee bună. Orice te poate face să te simți în siguranță, Claire.

Dar, observ eu, nu-mi dă dreptate.

85

La următoarea repetiție, Aidan face un anunț.

— Poate că ați observat că au fost întărite măsurile de securitate și ați primit cu toții un permis de acces. Asta deoarece Claire s-ar putea să aibă un hărțuitor. Veți vedea și că are un paznic când pleacă din clădire. Vă rog să cooperați deplin cu noile proceduri. În realitate, sunt pentru protecția tuturor.

Îl văd pe Laurence, în partea cealaltă a încăperii, că se încruntă în vreme ce mâzgălește ceva pe text. Îmi închipui ce gândește: „Iar am luat-o de la capăt. Fițe și talente de mare vedetă".

„Te bag în mă-ta", îi spun neauzit.

Până și Henry e sceptic.

— Hărțuitorii tind să facă lucruri mai ciudate decât să lase cărți pe undeva, îmi spune. De obicei încep cu scrisori de dragoste. Apoi îi irită faptul că nu le răspunzi, și obsesia se transformă în furie.

— Nu cred că tipul ăsta e hărțuitor în sensul obișnuit, zic. E mai degrabă ca un vânător care pândește prada.

— Dacă-i așa, de ce ar risca, avertizându-te?

— Nu știu. Dar cred că face parte, cumva, din planul lui. Să mă năucească. Să se joace cu mintea mea.

— Dacă nu face decât asta, poate că n-ar trebui să ne îngrijorăm prea tare.

— N-ai văzut imaginile. A mai omorât. N-o să se mulțumească să trimită poezii. În cele din urmă, o să vrea să le pună în scenă.

— Dacă este același tip. Că veni vorba, am stat un pic pe Mausoleul.com aseară. Am spus foarte clar că mi se par mult prea banale chestiile de pe site-ul oficial. Nimeni n-a mușcat momeala.

— O s-o facă, zic. Mausoleul e cheia întregii povești. Sunt sigură de asta.

86

Toate scenele cu sex sunt coregrafiate meticulos, la fel ca o luptă pe scenă. La început le repetăm complet îmbrăcați, mai întâi de două ori mai încet, apoi pe trei sferturi din viteză, până ce devin mai degrabă o probă de dans sau de gimnastică; precizie în loc de pasiune.

— Dacă în vreun moment careva nu se simte în largul său, nu trebuie decât să anunțe, ne spune Aidan. Respectați-vă colegul actor și pe voi înșivă. Nu-i nimic rău în a avea limite.

Firește, eu nu spun niciodată nimic. În parte pentru că nu vreau să fiu persoana ale cărei limite trag înapoi spectacolul, și în parte pentru că n-am dat de nicio limită peste care să nu vreau să trec.

— Acestea sunt singurele scene în care niciodată, absolut niciodată nu improvizați, subliniază Aidan. Să nu fie nimic neașteptat. Totul ține de încredere.

Am trei astfel de scene: cea cu statuia care prinde viață, iar Jeanne și cu mine facem dragoste; cea în care Baudelaire și cu mine petrecem singura noapte împreună; și ultima scenă a piesei, noul sfârșit exploziv pe care l-a scris Patrick îndemnat de Aidan, în care Nyasha, Laurence și cu mine valsăm cu trei schelete umane, un dans macabru care treptat se transformă în orgie. Scheletele sunt mânuite de păpușari ascunși pe galeria pentru manevrarea decorurilor, deasupra scenei. Prima dată când încercăm ne încâlcim de-a binelea, așa că este scena care ne ia cel mai mult timp. De-abia când iese bine ne ocupăm de celelalte.

Scena mea cu Nyasha e destul de ușoară – mi se cere să fiu pasivă la început, o statuie culcată pe o scândură, apoi încep să mă mișc, până ce încremenesc în aceeași poziție extatică în care am fost sculptată. Scena cu Laurence e mai problematică. Nimeni nu prea știe cum trebuie să

fie jucată, nici măcar Aidan. Într-un fel, e cea mai importantă scenă din întreaga piesă, misterul ei central, scena care-l face pe Baudelaire să treacă de la adorarea lui Apollonie la respingerea ei. Discutăm o serie de opțiuni. Era impotent? În extaz? Îngrozit? Înlăcrimat? Textul lui Patrick n-o spune. Toți cred că e o eschivare, dar nu putem cădea de acord în privința a ceea ce ar trebui să umple golul.

La cererea lui Aidan, Patrick vine să lucrăm împreună pe niște idei. Încercăm câte ceva, dar tot nu merge.

În cele din urmă, Patrick ia cuvântul sfios:

— Pot să propun ceva?

— Firește, zice Aidan.

— Dacă ea e deasupra lui, spune Patrick. Deasupra, și apoi, dinadins, ia mâinile lui și și le pune în jurul gâtului.

— Care e scopul ei?

— E ambiguu. Fie îl invită să dea dovada că nu este persoana pe care o descriu poeziile… fie îl invită să dea dovada că este. Ideea este că el se înfurie. Și nu vom ști dacă furia e din cauză că ea încă nu-l crede, sau din cauză că nu se poate abține, își pierde controlul.

— Ambiguitatea dă bine la public. Dar Apollonie? Ce vrea ea în acel moment? Aidan se răsucește spre mine. Claire? E rolul tău.

— Cred că vrea ca Baudelaire să fie credincios poeziilor sale, zic tărăgănat. În ultimă instanță, vrea ca el să fie sincer. Și e speriată, deoarece nu știe unde o va duce asta – unde-i va duce *pe ei.* Știe că înseamnă încălcarea unui tabu. Dar e ceea ce își dorește cu adevărat, cel puțin în acest moment – intimitatea de a împărtăși cele mai adânci, cele mai întunecate secrete ale lui. Și el face asta. *De aceea* o respinge. E chiar acolo, în scrisoarea pe care i-a scris-o a doua zi: *Am oroare de pasiune*, *din cauză că știu mult prea bine spre ce lucruri abominabile m-ar putea ispiti.*

Baudelaire s-a speriat el însuși de ceea ce a dezvăluit.

Mă uit la Patrick. Îmi susține privirea. După o clipă, aprobă din cap.

— Bun, asta merge, hotărăște Aidan. Hai s-o batem în cuie.

87

În cele din urmă ajungem la „repetiția despuiată”, cum i-am zis: prima dată când repetăm scenele fără haine. Nu sunt de față decât Aidan și coregraful. E greu de știut cum s-o abordez ca tonalitate – serios și respectuos sau cu umor și zeflemea? Totuși, ambele opțiuni sunt amuțite de priveliștea Nyashei care se dezbracă. Nu contează pe câți kilometri am făcut jogging. Nu m-aș putea compara niciodată cu trupul ei oțelit, cu sânii perfecți, burta la fel de plată și tare ca o rachetă de tenis. Îmi scot halatul în tăcere.

E stânjenitor vreo două minute, apoi uit cu desăvârșire că sunt goală.

Când terminăm și accesul e permis iarăși pe scenă, un comisionar se apropie de mine.

— Flori pentru tine, Claire. Le-am pus acolo.

În chiuvetă e un buchet enorm de crini negri. De la Patrick, ghicesc imediat. Știe că aveam emoții pentru azi.

Pe cartonaș nu-i niciun nume, doar câteva rânduri bătute la mașină.

Când în restriște fruntea ți se pleacă,
Iubirea mea își încordează dorul
Simțind că-n groază inima-ți se-neacă.[29]

Îl sun.

— Mi-ai trimis flori?

— Nu. La naiba, ar fi trebuit!

— Nu-i asta – mi-a fost trimisă încă o poezie. I-o citesc. E din *Florile răului,* nu-i așa?

— Da, dintr-o poezie cu titlul „Madrigal trist”, îmi spune Patrick fără grabă. Adresată lui Venus cea albă. Spune că mulți bărbați au făcut-o să zâmbească, dar el vrea să fie unul dintre cei câțiva privilegiați care au făcut-o să plângă.

— *Simțind că-n groază inima-ți se-neacă…* E iarăși el. Încep să tremur. Tipul cu cartea. Trebuie să fie el.

Patrick tace un moment.

— Dar un buchet de flori nu prea poate fi considerat amenințare, Claire. Ar putea fi, pur și simplu, cineva care te felicită, talentul tău a fost remarcat în sfârșit.

— Sunt flori, Patrick. Flori *negre.* Florile *răului.* Face exact ce spunea că face – încearcă să mă sperie.

„Și chiar izbutește."

Chiar în timp ce gândesc asta, o parte din mine e aproape recunoscătoare. „E ceva ce poți folosi." Când lui Apollonie i-a fost trimisă aceeași poezie, anonim, când a deschis scrisoarea care pur și simplu a ajuns într-o zi acasă la ea, cu cerneala de-abia uscată pe file, nici ea n-avea cum să știe de la cine venea sau de ce atrăsese atenția acestui bărbat. Dacă era de la un admirator, de la un hărțuitor sau – după cum s-a dovedit – de la cineva care manifesta, de fapt, un amestec bizar al ambelor personalități. Am știut întotdeauna că trebuie să fi fost speriată, însă acum chiar o *simt.*

— Nu crezi că s-ar putea să vezi în acele cuvinte o semnificație pe care n-o au cu adevărat? zice încetișor Patrick, și atunci îmi dau seama că a căutat și el simptomele tulburării de personalitate histrionică.

88

Când plec, Laurence vine la mine.

— A fost al naibii de pasional mai devreme, zice, cu un zâmbet de băiețandru. Chiar ai intrat în atmosferă.

— Mulțumesc.

Sunt cu mintea în altă parte, încă mă gândesc la flori. Tot ce vreau e să merg acasă.

El își coboară vocea, conspirativ.

— Știi, uitasem că ești uluitoare la pat.

— O s-o iau ca pe un compliment. Uite ce-i, trebuie să plec…

— Așteaptă… Îmi pune mâna pe braț. Ce mai faci, Claire? întreabă încet. A fost un chin să mă prefac că nu s-a petrecut nimic între noi. Dar să nu-ți închipui că, doar pentru că sunt în stare să mă prefac în fața *lor,* nu simt nimic pentru tine.

Mă holbez la el.

— Sinceră să fiu, Laurence, *chiar* am presupus asta.

Nu-mi ia în seamă tonul sarcastic.

— Actorii, deh! Nu știm niciodată ce-i real și ce nu. Uite, n-ai vrea să ne întâlnim să bem ceva? Stau la Mandarin Oriental.

— De acord, zic tărăgănat. Sigur. O să fiu acolo la opt. Doar pentru o băutură și discuție, bine? Să punem la punct lucrurile între noi.

— Sigur. Doar un pahar. O să fie grozav.

Mă uit la chipul lui frumos, nerăbdător, și îmi dau seama că cele petrecute între noi nu s-au încheiat.

89

În seara aceea, pe la jumătatea celui de-al doilea martini pe care îl bea, Laurence mărturisește cât de tare a fost atât mai devreme, la repetiția scenei noastre de dragoste.

— Nu prea știu cum o să mă descurc să fac asta cu tine în fiecare seară, adaugă, cu un zâmbet strengăresc. Aș avea dreptate dacă aș spune că și tu te-ai implicat un pic mai mult decât ar fi fost strict profesional?

— Poate doar un pic, zic, îmbujorându-mă.

Pe la jumătatea celui de-al treilea martini, după ce am flirtat puțin, îmi propune să urcăm în camera sa.

Mai flirtăm o vreme, apoi spun: „Bine, hai să mergem sus”. Are un apartament la ultimul etaj, cu vedere spre parc. Trebuie să-l coste pe Patrick o avere.

Deschide o sticlă de șampanie. Când toarnă primul pahar, îi spun că n-o să mă culc cu el.

— Nu? zice, nonșalant.

E clar că nu mă crede. Îmi închipui că nu-s multe femeile care-i spun „nu” lui Laurence.

— Nu, repet.

Încă zâmbește.

— Și atunci, dacă nu ți-e cu supărare, de ce ai fost de acord să vii în seara asta în camera mea, Claire?

— Voiam doar să admir priveliștea.

Ies din apartament și mă duc acasă, unde-i arăt lui Patrick caseta video, cea pe care am făcut-o cu video-camera ascunsă în poșetă. Cea pe care am de gând să i-o trimit soției lui Laurence de îndată ce se termină spectacolele.

— Ești o femeie nebună, rea, îmi spune Patrick, privindu-mă stăruitor.

— Nici nu știi tu cât de nebună, îi promit. Încă n-ai văzut nimic.

90

A doua zi dimineață, Henry vine ca de obicei și mă conduce la studioul unde se țin repetițiile. Încă mai savurez încântarea produsă de prinderea în capcană a lui Laurence. Dar când intru în sala de repetiții, observ că toată lumea pare să fie în stare de șoc. Louise, dublura mea, plânge. Laurence are expresia lui tipică, serioasă, dar sensibilă. Nu se uită în ochii mei.

— Claire, îmi spune Aidan pe un ton sumbru. Tocmai am primit o veste cumplită. Despre Nyasha. N-am cum s-o spun pe ocolite… E moartă.

O clipă, vorbele lui îmi par lipsite de sens.

— Ce?

— Poliția ne-a informat acum douăzeci de minute. Locuia într-un apartament de serviciu pe Columbus Avenue. De dimineață, când n-a coborât la mașină, portarul s-a dus sus să vadă ce e cu ea. Cuprinzându-ne cu privirea, Aidan continuă: Polițiștii n-au spus prea multe, dar am înțeles că nu-i lucru curat. Vor să stăm cu toții aici ca să poată pune întrebări.

91

Suntem uluiți. Nimeni nu vrea să întrebe ce înseamnă asta pentru spectacol. Cineva întreabă de familia Nyashei, dar nimeni nu știe prea multe. Îmi dau seama că era o persoană care nu spunea aproape nimic despre sine.

Vin trei detectivi să ia declarațiile. Nimeresc la o femeie care se prezintă ca detectivul Ferelii.

Hotărăsc că trebuie să-i spun tot. De dragul Nyashei. Așa că-i povestesc despre hărțuitor, despre flori, despre presupunerea că acele mesaje îmi erau adresate mie.

— Prima dată a lăsat un semn la poezia cu titlul „Strigoiul". Personajul intră cu forța în dormitorul unei femei și o atacă. Am crezut că mă vizează pe mine, dar, de fapt, el făcea exact ce a făcut Baudelaire. Mi-a trimis mie poezia, însă acțiunea descria ce i s-a întâmplat lui *Vénus Noire.*

Doamna detectiv Farelli clipește, arătând că n-a înțeles. Nerăbdătoare, scot cartea din poșetă.

— *„Ca îngerii cu ochiul rău mă voi întoarce-n patul tău",* citesc. Cu alte cuvinte, în apartamentul Nyashei. „Și mă voi strecura spre tine cu umbra nopților haine" – păi, asta-i destul de limpede. *„Și-atunci, iubita mea cea brună, ți-oi da sărutări reci de lună."* Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama. „Iubita mea cea *brună."* Se referă la *Vénus Noire.* Nyasha era ținta lui. Nu eu.

— Vreți să spuneți că împrejurările în care a murit domnișoara Neary ar putea să semene cu un scenariu din această poezie, zice fără grabă doamna detectiv Ferelii.

— Este *exact* ceea ce spun.

Sunt pe punctul de a-i furniza informația că ucigașul a făcut și fotografii, dar asta ar însemna să-i povestesc despre Mausoleul.com și, dacă o pornim pe această cale, o să par cu totul sărită de pe fix.

Își strânge buzele sceptică în timp ce notează ceva în carnet.

— Cum a murit Nyasha? insist eu. A fost ca în poezie, nu? Pe când dormea? Și a fost un cuțit sau un ciob de sticlă? Un soi de mutilare?

Doamna detectiv Ferelii îmi aruncă o privire ostilă.

— Nu dezvăluim amănunte în acest moment, domnișoară Wright. Ancheta e în desfășurare. În gura ei, „ancheta e în desfășurare" sună ca „nu dezvăluim nimic unor hiene de teapa ta". Și acum, ne puteți spune ce ați făcut aseară după ce ați părăsit această clădire?

— Am băut ceva cu Laurence Pisano – e cel de acolo – la hotelul unde stă, Mandarin Oriental, între opt și nouă.

Se uită la mine chiorâș.

— La bar?

— Da… și în camera lui. Pentru scurt timp.

Notează asta fără să comenteze. Ceva mă împinge să adaug:

— Nu m-am culcat cu el.

— Păi, asta nu mă privește, domnișoară Wright. Doar orele. Și după aceea?

— M-am dus acasă – locuiesc la Patrick Fogler, autorul piesei. Clădirea Enclave, pe 113.

— Bine. Închide carnetul cu un pocnet. În acest moment nu avem niciun motiv să credem că moartea domnișoarei Neary ar avea de-a face cu viața sa profesională. Așa că nu-i nevoie să vă faceți griji.

Abia după o clipă pricep ce vrea să spună.

— Nu mă credeți? Nu credeți că hărțuirea are de-a face cu asta?

— Ne vom păstra mintea deschisă, îmi răspunde pe un ton neutru. Dar faptul că cineva v-a lăsat o poezie și ați primit niște flori nu aduce argumente pentru niciuna dintre liniile de investigație pe care le urmăm în prezent.

92

Aidan ne spune să stăm cât de mult vrem, apoi să ne luăm liber restul zilei. Louise, dublura, se oprește în sfârșit din plâns. Pleacă împreună cu Laurence, care a înconjurat-o cu brațul. Ceilalți ne împrăștiem în tăcere, fiecare învăluit în gândurile sale.

Îl sun pe Henry ca să mă însoțească înapoi acasă. Aidan e acolo cu Patrick, vorbind despre implicațiile pentru spectacol. Se pare că știrea face deja vâlvă pe rețelele sociale. Mă duc în zona bucătăriei, dar nu pot să nu-i aud.

— Am vorbit cu Faith, zice Aidan. Faith este dublura Nyashei. E gata s-o înlocuiască. Nu va trebui decât să rescriem un pic textul ca să scoatem părțile în care apărea.

— Publicul n-o să se aștepte să renunțăm la piesă?

— Nu cred. Rareori moare un actor în timpul repetițiilor, dar s-a mai întâmplat. Toată lumea știe că spectacolul trebuie să continue.

„Și tu știi că publicitatea va face să se vândă mai multe bilete”, gândesc eu cu cinism.

— O să dăm o declarație, adaugă Aidan. *„Jelim o prietenă dragă și un talent strălucit. Pierderea bruscă a Nyashei este o tragedie cumplită*, *care ne provoacă o durere imensă.”* Și mâine, la prima oră, actorii vor fi înapoi în sala de repetiții. Faith o să aibă nevoie să lucreze intens.

— Pare remarcabil de calm în privința asta, observă Patrick după plecarea lui Aidan.

— E treaba lui. Actorii vor aștepta acum de la el să-i conducă.

— Și tu? Ești în ordine?

Șovăi.

— Pot să-ți spun ceva groaznic?

— Sigur că da.

— Când am auzit, rostesc eu rar, când ne-a spus Aidan… prima reacție a fost șocul, evident. Am fost îngrozită. Și foarte tristă cu gândul la biata Nyasha. Dar apoi am simțit…

— Spune mai departe, mă îndeamnă Patrick.

— A fost doar o parte mică, mică din mine care era dezamăgită. Pentru că asta este dovada definitivă, nu? Dovada că s-a înșelat tot timpul Kathryn. Cel mai probabil Stella a fost și ea victima acestui ucigaș, așa cum au fost toate celelalte fete. Chiar dacă o parte din mine nădăjduia… Mă opresc. Încă mai nădăjduiam pe jumătate că ai fost tu. Că aveai acest cumplit secret întunecat pe care, într-o bună zi, aveai să mi-l împărtășești.

Arată stupefiat.

— Doar nu vorbești serios?

— Voiai să mă cunoști pe mine cea reală. Ești șocat?

— Dar asta *nu* ești tu cea adevărată, nu-i așa? zice tărăgănat. E ea – Apollonie. Personajul tău. Ai intrat prea adânc iarăși…

Clatin din cap.

— I-am bazat personajul pe mine – o știi. Asta am fost întotdeauna, Patrick. Numai că mi-a trebuit mult timp ca să am destulă încredere în *tine* și să ți-o spun. Poate că aș dori să am mai multă empatie sau compasiune sau ce-o fi, dar chestia e că, pur și simplu, nu așa sunt făcută. Pune-o pe seama faptului că am fost un copil pe care nu l-a vrut nimeni, sau că sunt un pic aiurea, ori cum naiba vrei să-i zici, dar nu sunt ca alți oameni. Pur și simplu nu sunt.

93

A doua zi reluăm repetițiile. Faith e destul de bună profesionistă ca să nu schimbe rolul creat de Nyasha. Păstrează totul, până și pauzele, mișcările și opririle, așa încât noi, ceilalți, să nu trebuiască s-o luăm de la zero. E aproape ca și cum Nyasha ar fi înapoi în încăpere. Asta arată, cred, cât de talentată e Faith. Iată de ce se spune că dublurile de azi sunt vedetele de mâine.

De câteva ori chiar sunt cât pe ce s-o strig „Nyasha". Laurence nu pierde ocazia să sublinieze acest lucru.

Din toată distribuția, doar Laurence dă interviuri în mass-media, spunându-le cât de mult a admirat-o pe Nyasha. Mă gândesc să-i dau de știre vreunui blogger că ea îl considera un măscărici, dar n-o fac. Am destule pe cap, și internetul e deja inundat cu teorii despre ea.

După două zile de repetiții intense, și cu doar cinci zile până la premieră, trecem cu toții din studioul pentru repetiții în teatru. Decorul – care până acum a fost alcătuit din benzi colorate de pe podeaua studioului – e brusc o realitate fizică. Pe lângă parcurgerea scenelor, avem probele costumelor, intervențiile tehnice, semnalele pentru echipa de electricieni. Se pare că vânzarea în avans a biletelor e excelentă. Cele pentru reprezentațiile din primele două săptămâni s-au epuizat. Dar, zău așa, cine poate să reziste unui spectacol despre Baudelaire în care s-a produs deja o crimă?

Îmi iau în primire cabina, o cămăruță înghesuită, plină de praf, în labirintul din culise, care ar fi fost a Nyashei dacă nu murea. Are o masă de machiaj, chiuvetă, oglinzi, chiar și o canapea micuță. Ori de câte ori intru, mă opresc și adulmec. Vopselele decorului, praful scenei și catifea roasă de molii. Parfumul tărâmului magic.

Curând, începe să se umple cu flori. De la Patrick, de la Aidan, de la Jess, de la Marcie.

Observ că nu e niciun buchet de la Laurence.

Și apoi sosește unul care-mi sare în ochi. Trandafiri negri cu coada lungă, înveliți într-un con de hârtie cu logoul uneia dintre cel mai scumpe florării din Manhattan. Când îl despachetez, buchetul se împrăștie. Florile au fost mutilate; tăiate de pe cozi, care au fost făcute bucăți.

Pe biletul bătut la mașină scrie:

Și pentru-a-mi răzbuna jignirea,
Am pedepsit un trandafir![30]

Recunosc pe loc citatul. E din „Celei prea vesele”. Una dintre poeziile pe care Baudelaire i le-a trimis lui Apollonie Sabatier. Poezia, mai târziu interzisă pe motivul obscenității, în care spune că vrea s-o ucidă.

94

— Acum nu mai poți crede că mi se năzare, îi spun lui Patrick. Individul ăsta declară că nu s-a terminat. Că Nyasha n-a fost sfârșitul.

El se încruntă.

— O să sun la florărie.

Peste câteva minute lasă telefonul din mână, părând tulburat.

— Ei spun că florile erau cum trebuie când au plecat din magazin. Dar au fost trimise la o căsuță poștală, nu la teatru. Cel care a făcut asta probabil că le-a ciopârțit înainte să le retrimită la tine.

— Cei de la florărie au numele?

Clatină din cap.

— Comandă online. Plătită prin Paypal.

— Deci, *n-am fost* paranoică.

Patrick își face de lucru deschizând o sticlă de vin roșu. Când îmi dă paharul, spune prudent:

— Nu paranoică, nu. Dar mai există și alte posibilități în afară de un hărțuitor, nu-i așa?

— Cum ar fi? întreb, uluită.

— O farsă.

— *Ce…?* încep, dar îmi taie vorba.

— Laurence, de exemplu. Probabil că a văzut cât de speriată ai fost după ce ai primit primul buchet. Poate că asta e răzbunarea lui pentru felul în care ți-ai bătut joc de el.

— Ceea ce lasă cu totul pe dinafară faptul că nu el mi-a trimis primul buchet. Și încă nu știe că am înregistrarea.

— Atunci Aidan. Se știe că regizorii își sperie dinadins actrițele, nu? Șovăie. Mai ales actrițele despre care nu cred că sunt la înălțimea rolului. Hitchcock a făcut asta cu Tippi Hedren…

— Nu-i Aidan. Patrick, *nu-i* el. N-a vrut să joc, dar după ce m-a acceptat s-a purtat cu un profesionalism desăvârșit.

Las din mână paharul cu vin neatins.

— Claire…

Patrick șovăie.

— Da?

— Trebuie să te întreb. Ți-ai trimis singură acele flori?

— Glumești, exclam, nevenindu-mi să cred.

— Aș înțelege. Se uită în paharul din mână. Dacă a fost un mod de a intra în rol. Ca să simți ce trebuie să fi simțit Apollonie când Baudelaire i-a trimis poeziile. Dar, dacă este așa, trebuie să-mi spui.

— Nu-i cu putință să crezi că aș face asta.

— Știu că ești în stare de lucruri uluitoare. Știu că te arunci cu totul în roluri. E unul dintre lucrurile pentru care te iubesc. Numai că nu știu cât de departe ai merge.

— Nu mi-am trimis singură florile alea, Patrick. Iau paharul, până la urmă, și sorb îndelung. E *el*. El face asta.

În seara aceea o sun pe Jess și-o rog să-mi facă un serviciu.

95

— Am reușit în cele din urmă să intru pe site, îmi spune Henry a doua zi dimineață, pe drum spre teatru. Partea ascunsă din Mausoleul.

— Și? Ai găsit ceva?

E un chioșc de ziare la colțul străzii 116, chiar acolo unde se continuă cu College Walk. Mă opresc și cumpăr *Times* ca să văd dacă mai sunt știri despre Nyasha. Îl răsfoiesc repede. Nu par să fie. Doar alte speculații, pe lângă câteva menționări ale piesei. „Domnișoara Neary juca alături de actorul Laurence Pisano și noua stea britanică în ascensiune, Claire Wright.” E prima dată când cineva folosește expresia „stea în ascensiune” în legătură cu mine.

Henry clatină din cap.

— E o chestie reciprocă – dacă nu încarci ceva, nu poți vedea ce se descarcă.

— Ah, zic, dezamăgită.

Fusesem atât de sigură că acolo aveam să găsim răspunsul!

— Dar am putut să citesc de pe o listă titlurile fotografiilor disponibile.

Ceva din felul în care o spune mă face să mă uit la el.

— Cu ce ne ajută asta?

— Cea mai recentă era intitulată „Strigoiul”.

— E Nyasha, zic imediat. Trebuie să fie.

Mă simt aproape amețită înțelegând că am avut dreptate.

— Mai e ceva, Claire. Șovăie. Mai era o imagine – care încă nu există. Se intitula: „Apare în curând: *Inima mea dezgolită”.*

— Numele piesei noastre, încuviințează.

— Henry, trebuie să le spui polițiștilor.

— Teoretic, sunt de acord. Dar, să fim serioși, ce vor face? Singurul motiv pentru care oamenii folosesc aceste site-uri este faptul că li se

garantează anonimitatea. Știm amândoi că ar putea să le ia polițiștilor luni întregi până să afle cine sunt utilizatorii. Întinde mâna și mă strânge de umăr cu stângăcie. Ascultă, Claire. Stai liniștită, bine? O să am grijă să fii în siguranță.

96

Intru în cabină și închid ușa. Repetiția cu detaliile tehnice a mers bine. Acum n-a mai rămas decât repetiția generală din seara asta. Mâine e premiera.

Au mai sosit flori. Acum vin în fiecare zi, așa că nu-i nimic ieșit din comun. Dar, cu toate astea, inima îmi bubuie când citesc biletul.

Scrie doar atât:

Inima mea dezgolită.

Nimic altceva, fără semnătură sau nume. Scot buchetul din ambalaj cu teamă. Însă florile sunt frumoase și neatinse. N-au fost mutilate în niciun fel.

Poate că, îmi zic, le-au fost trimise tuturor, și la florărie au scris, pur și simplu, numele spectacolului în loc de cel al expeditorului.

Mă întind pe canapea și fac niște exerciții de memorie senzorială, încercând să-mi încarc bateriile înainte să mă îmbrac. Dar mi-e greu să mă concentrez. Îmi tot gonesc prin cap vorbele spuse de Henry mai devreme. „O să am grijă să fii în siguranță.”

Și încă ceva. Atingerea lui. Felul în care m-a strâns de umăr. Poate că sunt exagerat de sensibilă la atenția acordată de bărbați, dar fusese ceva ciudat în asta.

Și apoi, dintr-odată, totul se așază de la sine altfel, ca un decor de pe scenă care se schimbă pe sârme prin capul meu.

Henry.

Îmi amintesc că prima oară când am fost interogată de polițiști i-am întrebat dacă stătuseră de vorbă cu Henry. Frank a zis că da. Dar, ca fost polițist, Henry ar fi știut exact cum trebuie să se poarte în acea situație.

Cum să arunce bănuiala asupra altcuiva… asupra *mea.*

A spus el însuși că era pe cale să-și piardă slujba. Avea și el nevoie de banii Stellei. Și, dat fiind că lucrase sub acoperire, ar fi avut prezența de spirit necesară ca să orchestreze o înscenare la locul crimei, astfel încât să pară mai mult decât un simplu jaf.

Să fi fost eu doar țapul ispășitor al lui Henry, care a ucis-o pe Stella?

La urma urmei, eram perfectă. Firma de avocatură intenționa să renunțe la serviciile mele din cauza presupusei mele delincvențe. El putea să folosească afirmațiile lui Rick, avocatul ticălos, ca să mă înfățișeze drept o mincinoasă iscusită și hoață.

Ba chiar m-a făcut s-o întâlnesc pe Stella înainte, așa încât să pară că am avut timp să plănuiesc. Ce i-a spus Stella în seara aceea? „Am știut că-i o greșeală.” Ca și cum era un lucru pe care el o convinsese să-l facă.

În cazul unora, partea umbrită îi ia în stăpânire și nu se mai pot descotorosi de ea…

Îmi scutur capul, eliberându-l de aceste gânduri. Polițiștii l-au verificat pe Henry, exact așa cum spuneau că vor face. Acea strângere stângace a umărului meu a fost pentru că se simțea protector, nimic mai mult.

Și poate pentru că, dacă e să fiu sinceră, lui Henry i-a cam plăcut de mine încă de prima dată, când am dat proba în fața lui și m-am prefăcut că flirtez cu el în barul acela.

Henry are grijă să fiu în siguranță. Trebuie să nu mai fiu așa paranoică.

Se aude o bătaie în ușă.

— Cine e? strig.

— Pentru coafură și machiaj.

Deschid ușa. În prag e un tânăr. Are părul scurt, bine îngrijit, un zâmbet larg și un pic de fard pe pleoape. Ține pe umăr una dintre gențile alea pe

care le vezi peste tot, cu mai multe compartimente, în care își ține lucrurile machiorii. Are la gât pe un șnur legitimația de securitate a teatrului, așa cum li s-a cerut tuturor colaboratorilor.

— Bună, zice voios. Sunt Glen, domnișoară Wright. Cum vă simțiți azi?

— Ăă… bună. Știu că Laurence și Nyasha au ținut să li se asigure în contract asistenți pentru coafură și machiaj, dar eu mă gândisem că o să mă ocup singură de asta. Hai înăuntru. Și spune-mi Claire, te rog.

— Mă bucur să te cunosc, Claire. Își dă jos geanta de pe umăr și o deschide. Partea de sus se desface într-o serie de tăvi suprapuse ticsite cu perii și creioane de machiaj. Ne apucăm direct de treabă? Va trebui să îmbraci un halat.

— Bine.

Aidan vrea ca tot trupul să-mi fie alb în scena cu statuia. Mă întorc cu spatele la Glen, îmi scot bluza și îmbrac un halat de baie. În vreme ce fac asta, arunc o privire în oglindă.

El se uită la mine.

Ceea ce, dacă te gândești, e lipsit de profesionalism. Dar poate că se uită doar la materialul cu care o să lucreze. „Nu trebuie să fiu paranoică.”

Mă așez. Împreună, examinăm critic fața mea în oglindă.

— Dacă poți face ceva cu ăsta… îi spun, arătând un coș care mi-a ieșit în partea de sus a frunții.

Cu toate că au trecut zece săptămâni de când nu mai iau medicamentele doctorului Banner, pielea mea încă mai suferă.

— Nicio problemă. Îmi ia capul în mâini și îl apleacă într-o parte și în alta. Degetele, prin mănușile subțiri de cauciuc pe care și le-a pus, îi sunt reci. Murmură: Când termin cu tine, o să fii cel mai frumos cadavru pe care l-a văzut vreodată teatrul ăsta.

Tresar. Nu mă pot împiedica să mă gândesc la Nyasha.

— Mai exact, sunt o statuie. Și doar într-o scenă.

Glen se întinde spre geantă, deschide alt sertar și scoate dintr-un compartiment o cremă colorată pentru acoperirea imperfecțiunilor.

— Apropo, ador spectacolul. Tocmai am văzut repetiția. Toți au fost buni, dar tu ai fost extraordinară.

— Mulțumesc, spun cu modestie.

Îmi întinde crema pe frunte cu iscusință, prin mici mișcări circulare care înaintează spre coș.

— Ca să fiu sincer, mă dau în vânt după Charles Baudelaire.

Pronunță numele la fel ca Patrick, cu accent franțuzesc. Șaarl Bodleer.

Se oprește, se uită la mine în oglindă și recită visător:

— Durere, fii cuminte și nu-ți ieși din fire,
Doreai să vină seara – privește-o, a venit;
În vânătă-nnoptare orașul s-a-nvelit,
Dând unora odihnă și altora mâhnire.[31]

Arunc o privire spre brațele mele. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Reciți foarte frumos.

— Mulțumesc… Știi cum se termină?

Clatin din cap.

— Patrick e expertul în Baudelaire, nu eu. Cu el ar trebui să vorbești.

Cu toate că nici măcar Patrick, bănuiesc, n-ar fi încântat de atenția acestui super-admirator.

— A, Patrick. *Traducătorul.* Glen flutură spre mine în oglindă tubul cu cremă de parcă ar fi un deget mustrător. Pentru adevărații pasionați, unele dintre traducerile lui pot să pară cam *libere.* Nu asta, ce-i drept. E aproape ca un cântec de leagăn, nu-i așa? Un cântec de leagăn al morții.

Cu ochii încă ațintiți spre mine, continuă:

Și soarele cum scade, sub boltă să se culce…
Și ca un lung linţoliu din Orient când pleacă,
Auzi, auzi tu, scumpo, cum vine noaptea dulce?

E întotdeauna în ochi.

Acel licăr de satisfacție când Glen a spus *al morţii.* De ce? De ce trebuie să fie satisfăcut?

Întinde mâna spre geantă ca să pună la loc crema. Și atunci văd că tăvile de la fund sunt pline cu instrumente de oțel: scalpele și ace și cârlige urâte, care ar arăta mai la locul lor în cabinetul unui dentist.

Dintr-odată, toate se așază la locul lor.

Imaginile. Florile. Poeziile.

Inima mea dezgolită.

Nu Henry. Nu Patrick. Nimeni dintre cunoscuți, la urma urmei. Ci acest străin cu înfățișare blândă, cu părul tuns frumos și zâmbetul strălucitor.

— Vrei, te rog, să-mi dai textul? zic. E acolo.

— Sigur.

Se răsucește să-l ia. În clipa aceea sar în picioare. Dar scaunul se răstoarnă, și capul lui zvâcnește înapoi. Vâră mâna în geantă și scoate un scalpel.

Fac un salt îndărăt, însă camera e mică și dau peste canapea. În spate e peretele. N-am unde să mă duc.

Expresia de pe fața lui pe când se apropie de mine e de bucurie pură. Ca un puști într-un parc de distracții.

Mă aplec și bâjbâi după pistolul lui Jess sub pernele canapelei. Presupun că atunci când îl vede o să se oprească. Dar n-o face. Și acum am la dispoziție o fracțiune de secundă ca să hotărăsc. O fracțiune de secundă care durează o veșnicie.

Nu gândi. Acționează.

Asta fac.

97

Au închis teatrul.

Nu prea aveau de ales. Până și cei care spun că spectacolul trebuie să continue nu pot să ignore cerințele unei echipe de criminaliști care cercetează scena unei crime. În plus, tot acolo ne adunaseră polițiștii ca să ne interogheze.

Încălcasem niște legi, desigur. Nici măcar în America străinii nu pot să aibă o armă fără permis. Dar faptul că a fost legitimă apărare i-a dat avocatului lui Patrick o pârghie pe care să apese.

Numele complet al agresorului meu era Glen Furman. Polițiștii au descoperit repede că se pregătea să lucreze la un antreprenor de pompe funebre, ceea ce explică de ce stăpânea tehnica destul de bine încât să poată trece drept asistent de coafură și machiaj. De asemenea, era obsedat de *Florile răului.* I-au găsit în apartament o duzină de volume, cu nenumărate însemnări.

În geanta pentru machiaj avea un aparat de fotografiat digital setat să încarce imagini direct pe Mausoleul. Corn.

Până să termine polițiștii cu mine s-a făcut dimineață. Epuizată, m-am alăturat celorlalți actori în studioul pentru repetiții, unde hotărau ce să facem mai departe: să încercăm să jucăm piesa altundeva sau să anulăm spectacolul.

Laurence credea că trebuie să-l anulăm.

— Dacă vă gândiți la întrebarea principală din piesă, a argumentat el, este cea pe care procurorul i-o pune lui Baudelaire la proces: Cum te-ai simți dacă cineva ar fi inspirat de unul dintre versurile tale să săvârșească o faptă rea? Care este în acest caz răspunderea ta? S-a uitat la noi. Și dacă, prin punerea în scenă a acestei piese, ajutăm la crearea altui psihopat precum Furman? Cum am putea trăi știind asta?

— Claire? a zis Aidan încet, răsucindu-se spre mine. Și el arăta obosit. Care-i părerea ta? Tu ești cea mai afectată de asta.

N-am răspuns o vreme. Cine știe de ce, mi-a venit brusc în minte, de parcă ar fi fost ieri, ziua în care am ajuns acasă la Gary și Julie. Fusesem alungată din familia adoptivă precedentă după doar șase săptămâni, și tot ce aveam era băgat în saci de gunoi. Deoarece, dacă serviciile sociale aveau întotdeauna bani de taxi de la o familie adoptivă la alta, nu aveau niciodată bani pentru valize. Deși mutările succesive mi-au jalonat toată copilăria.

Am luat în mână unul dintre saci și mi-am dat seama că, dacă ar fi putut, serviciile sociale m-ar fi vârât și pe mine în el și ar fi aruncat totul. Pentru că asta-i tot ce eram pentru ei. Gunoi.

— Cred că ar trebui să-l facem, i-am spus lui Aidan. N-o să mai avem niciodată o astfel de ocazie. Cel puțin, eu n-o să mai am.

Am văzut că toți se uitau la mine. Ca și cum aș fi fost un soi de monstru. Dar aveam dreptate. În timp ce Laurence nu făcea decât să repete ca un papagal platitudini pe care le-a citit, probabil, pe Twitter.

Adam ne-a cerut să votăm. Am fost singura care voia să mergem mai departe.

Patrick m-a dus acasă. Și atunci m-am prăbușit, în cele din urmă, am vomat și am plâns, reluând în minte la nesfârșit împușcarea. După cum s-a descoperit, singurul lucru care nu poate fi redat ca lumea în filme e moartea. Oamenii nu-și încleștează pumnii și nu zac nemișcați, ca acțiunea să poată continua în jurul lor. Trupul nu vrea să moară. Nu se dă bătut decât la multă, multă vreme după momentul în care știi că o să trebuiască s-o facă. Trupul sângerează, tresare și se trudește să tragă aer în piept. Trupul luptă, chiar mai mult decât paramedicii care se reped să-l salveze. Trupul refuză să accepte inevitabilul.

Dar cine-ar fi crezut ca bătrânul să aibă atâta sânge în vine?[32] Am rostit aceste vorbe cândva pe scenă, când aveam șaisprezece ani. Pe atunci n-aveam habar ce înseamnă cu adevărat, deși mi s-a spus că am jucat extraordinar.

Dintre toate imaginile care-mi zburătăcesc prin cap, cea de care nu mă pot descotorosi e momentul în care l-am împușcat prima dată pe Glen Furman, pentru că asta nu l-a făcut să încetinească. Atunci când am apăsat pe trăgaci a doua oară s-a prăbușit în genunchi în fața mea. Buzele i s-au mișcat – încerca să spună ceva, însă glonțul meu îi perforase plămânii și vocea nu mai dispunea de presiune ca să rostească vorbele: nu era decât un șuierat gol, asemenea aerului care iese dintr-un balon.

Așa mă simt acum – golită, ca și cum n-ar mai fi rămas nimic înăuntru.

98

— O să mergem în Europa. Mi-ar plăcea să-ți arăt Parisul.

Nu-mi doresc decât să dorm, dar nu-i chip.

— Uiți că vin din Europa. Am fost la Paris într-o excursie cu școala când aveam paisprezece ani. Împreună cu altă fată ne-am furișat noaptea să-i vedem pe travestiții din Bois de Boulogne.

— Asta-i altceva. Patrick mă mângâie pe păr cu tandrețe. O să-ți arăt pe unde-mi făceam veacul în studenție. Când l-am descoperit pe Baudelaire. O să fie bine să plecăm de aici. Atunci vom putea vorbi cum trebuie. Aș vrea să-ți cer ceva. Dar nu vreau s-o fac aici.

Ceva din felul în care o spune îmi sugerează că are în minte mai mult decât o simplă conversație. Dar e în ordine. Una dintre consecințele morții lui Glen Furman este faptul că Patrick și cu mine putem, în sfârșit, să nu ne mai bănuim unul pe altul.

Și apoi, cred că știu ce vrea să-mi ceară Patrick în Orașul Iubirii.

— Păi… sună foarte bine.

Mâna lui continuă să-mi dezmierde părul.

— Cum te-ai *simțit,* Claire?

Nu mă prefac că nu știu la ce se referă.

— Sincer?

— Sincer.

— M-am simțit mândră, în primul rând – mândră că am reacționat atât de repede. Asta a fost, cred, datorită jocurilor de improvizație ale lui Paul – să te lași în voia momentului, să nu te oprești să analizezi situația. Mi-am zis – ridic privirea spre chipul lui Patrick, aproape rușinată să spun asta, dar acum știu că mă iubește pentru *mine,* că pot să-i încredințez cele mai rele lucruri din mintea mea. Am apăsat pe trăgaci și mi-am zis: „Am jucat bine scena asta”.

— Și după aceea?

— După aceea am fost îngrozită – atât de ceea ce am făcut, cât și de reacția mea. Dar n-a durat mult. Și apoi m-am simțit…

Mă opresc iarăși, întrebându-mă dacă pot cu adevărat să-i spun cuiva asta.

— Da? mă îmboldește el blând.

— M-am simțit *reală,* zic. După ce l-am ucis pe Glen Furman m-am simțit mai reală ca oricând.

Să-i spui adevărul celui în care ai încredere. Nu există pe lume un sentiment mai înălțător.

99

Peste cinci zile zburăm spre Paris.

— E ceva ce simt nevoia să-ți spun, zice Patrick în vreme ce mergem spre aeroport cu mașina lui.

— Da? îl încurajez, când văd că nu continuă.

— Acum multă vreme, când eram la facultate, am avut o iubită. Era frumoasă și inteligentă și adoram pământul de sub tălpile ei. Sau, cel puțin, așa credeam.

Se oprește, adunându-și gândurile.

— Apoi, într-o seară, am văzut o fată. Stând acolo, la marginea drumului. O prostituată. Ceva m-a îndemnat s-o chem… A fost o revelație. Dintr-odată, eram liber să fac toate lucrurile îngrămădite în capul meu. Și ea mi se potrivea. Orice aș fi visat, ea mă împingea și mai departe. Eram obsedat de ea.

Trecem printr-un tunel, și lămpile de sodiu de deasupra îi luminează fața cu intermitențe. Nu pare să le observe, are ochii ațintiți la ceva de departe, din trecut.

— Continuă, îi spun încet.

— Într-o noapte am mers prea departe. Un accident. Ea cunoștea riscurile pe care ni le asumam. A avut, pur și simplu, ghinion.

Mâinile de pe volan sunt neclintite, viteza nu se schimbă. Însă văd cum tensiunea îi încordează umerii când adaugă:

— A murit.

Nu pot rosti niciun cuvânt. „Intră în contact cu sentimentele tale”, obișnuia Paul să spună. Dar ce se întâmplă când nu știi ce simți? Ce se întâmplă când e prea mult?

— Ți-o spun acum, zice Patrick, pentru că nu vreau să mai fie secrete între noi. Și pentru că ai de ales. În geanta mea, pe lângă două bilete spre Paris, mai e un bilet doar dus spre Londra. Dacă vrei, poți să te întorci la vechea ta viață. Sau poți

să stai cu mine. Depinde de tine, Claire. Dar, înainte să hotărăști, trebuie să știi că te iubesc.

Ieșim din tunel. Mult timp mă uit pe fereastră la întinderea urbană nesfârșită care fulgeră pe lângă noi.

EU
Vreau să stau cu tine.

Și îi zâmbesc, fericită. Pentru că se dovedește că singurul lucru mai bun decât să-ți destăinui cele mai rele secrete este ca omul pe care-l iubești să ți le destăinuie pe ale sale.

100

Patrick a rezervat o cameră într-un hotel micuț din apropierea Arcului de Triumf, un cuib liniștit și cochet din secolul al XVIII-lea. Despachetez, apoi mă cufund în cada albă imensă, în vreme ce el iese în oraș.

Când se întoarce, nu vrea să-mi spună unde a fost.

— Am făcut niște aranjamente, zice criptic atunci când încerc să-l presez.

Am impresia că zăresc în buzunarul lui forma pătrată a unei cutiuțe de bijuterii și nu mai întreb nimic.

A doua zi mă duce într-un tur, itinerarul vieții lui Baudelaire așa cum l-a conceput el. Hôtel de Lauzun, unde au locuit împreună Jeanne și poetul. Statuia nud a lui Apollonie, sculptată de Clésinger, la Musée d'Orsay. Les Deux Magots, faimoasa cafenea în care se adunau Baudelaire și ceilalți boemi ca să bea și să se certe.

După-amiază vizităm locurile prin care hălăduia Patrick în studenție – Rive Gauche, Café de Flore și, cel mai grozav, străduțele pavate cu piatră cubică din Mica Africă, unde am mâncat couscous și am băut vin roșu din carafe de sticlă fără etichete. În vitrinele cafenelelor sunt narghilele, cu mușțiucul acoperit cu folie de staniol, și într-o cafenea el îmi arată cum să trag tutunul fierbinte printr-o baie clocotitoare de arak, ceea ce face să mă cuprindă amețeala.

— Așteaptă aici, îmi poruncește, după care se duce în camera din spate.

Când se întoarce, ține în mână o sticlă fără etichetă.

— Absint, îmi spune turnând în două pahărele lichidul de un verde sinistru. Ca să desăvârșim experiența. Conține un halucinogen slab.

Ia o lingură de zahăr din bol, o înmoaie în lichid, apoi o ține deasupra unei lumânări. Când începe să fiarbă, o scufundă în absint și amestecă.

— O să ne alegem cu o mahmureală?

— Firește. Dar, spre deosebire de Baudelaire, noi putem lua ibuprofen. *Salut!*

— *Salut,* spun și eu.

Restul după-amiezii e în ceață; îmi amintesc vag culori care pulsează, amețeală ca în montagnes russes, Patrick recitând poeziile pe care le iubește, în vreme ce inima mi se umflă tot mai tare, ca un balon cu heliu.

În seara aceea îmi spune să mă îmbrac gros.

— De ce?

E o seară însorită, mult mai caldă decât toamna friguroasă pe care am lăsat-o în urmă.

— Mergem undeva unde e frig.

Ia un rucsac.

Îi spune șoferului de taxi să ne ducă la cimitirul din Montparnasse. După ce coborâm din taxi, intrăm pe niște porți masive din piatră într-un parc străbătut de drumuri și alei mărginite de copaci. Însă mormintele dintre alei – peste treizeci și cinci de mii, îmi spune Patrick – sunt un talmeș-balmeș de stiluri, de la gotic până la art nouveau.

Patrick mă conduce într-un loc liniștit, aproape de centru.

— Baudelaire are aici atât un mormânt, cât și un cenotaf – un monument funebru, îmi explică. Acesta este cenotaful.

E o sculptură din marmură albă, înaltă de aproape trei metri. Un personaj ambiguu, jumătate înger, jumătate diavol, privește în jos spre efigia poetului pe patul de moarte. Pe piatră sunt împrăștiate vreo duzină de bilete de metrou, fiecare fixat cu o pietricică.

— Așa își aduc omagiul oamenii de aici. Ca să arate că au făcut anume călătoria.

Patrick scoate din buzunar biletele noastre și se apleacă să le pună lângă celelalte.

Vizităm mormântul simplu în care este înhumat trupul poetului, alături de cel al mamei sale, apoi plecăm din cimitir, o luăm pe rue Froidevaux și ne oprim în fața unei porți din bare de fier ruginite. Dincolo de ea sunt trepte care par să ducă într-un soi de pivniță.

Patrick scoate o cheie și descuie.

— Avem noroc. Mă temeam că au schimbat încuietoarea.

Ia din rucsac două lanterne.

— Unde mergem? întreb în timp ce pășesc înăuntru.

— În catacombe. Încuie cu grijă poarta după noi, apoi aprinde lanterna și-mi face semn să merg mai departe. Există zeci de intrări ca asta. Stau încuiate, dar poți cumpăra chei pe sub mână. Uneori studenții vin aici ca să facă petreceri.

Cobor pe trepte. Din întuneric vine o adiere rece, aducând un miros de putreziciune uscată, stătută. Și o tăcere deplină, care pare că șoptește.

— N-aud nicio petrecere.

— Nici n-ai cum. Aceste tuneluri se întind pe mai bine de două sute de kilometri.

La lumina lanternei văd un tavan de piatră. Pășesc pe un soi de pietriș cenușiu, ca de cretă. Singurele sunete sunt scrâșnetul pașilor noștri și apa care picură.

— La început aici au fost cariere, unele încă de pe vremea romanilor, se aude vocea lui Patrick în spatele meu. Nu este ecou, sunetul pare să fie absorbit de ceea ce ne înconjoară. De-abia în secolul al XVIII-lea au avut ideea strălucită să mute cimitirele aici.

Luminează cu lanterna spațiul pe care-l străbatem. La început pare destul de îngust. Apoi tresar. Ceea ce luasem drept pereți sunt, de fapt, mormane de hârci înnegrite de vreme.

— În această parte a tunelurilor se află oasele a șase milioane de parizieni, îmi explică el. A fost unul dintre locurile preferate ale lui Baudelaire.

Trecem prin încăperi de piatră ca niște caverne, înalte și largi precum bisericile. Treptat, lăsăm în urmă cimitirul de oase. În cele din urmă, Patrick se oprește și-mi arată cu mâna:

— Pe aici.

Suntem lângă alte trepte, săpate în piatră. Sub noi e un lac mic cu apă cristalină, complet nemișcată. Patrick coboară primul, ia apă în căușul palmei și o lasă să i se prelingă printre degete.

— Când lucrătorii din carieră aveau nevoie să se spele, pur și simplu săpau până la pânza freatică. E mai pură decât cea de Evian. Și de două ori mai veche.

Scoate din rucsac un mic sfeșnic din argint, un prosop și o sticlă de șampanie.

— Ne îmbăiem? întreb pe când aprinde lumânările.

— Da. Dar nu acum. Întâi vreau să-ți mai arăt ceva.

Îi simt încordarea din glas. Îmi dau seama că e mai mult decât o călătorie în care să admiri peisajele. E un fel de spectacol, iar eu sunt publicul. Îmi îngădui să mă las dusă de val, alungându-mi din minte tot ce nu ține de desfășurarea ritualului său.

Ne lăsăm acolo lucrurile și mergem pe coridoare tot mai înguste până ce ajungem la alte trepte. Iarăși coborâm. Acum suntem într-o fundătură, o cavernă de mărimea unei capele, săpată în stâncă, din care se deschid câteva încăperi mai mici. E tăcere deplină. La lumina lanternei văd alte două rucsacuri rezemate de zid.

— Sunt pregătite pentru noi? întreb.

El încuviințează din cap.

— Provizii.

— De asta te-ai ocupat aseară?

— Poți să-i zici și așa. Îndreptând lanterna spre tavanul boltit, îmi spune: Acum suntem chiar sub mormântul lui. Mă bucur că ești aici, Claire. Acesta este pentru mine un loc foarte special.

Intră într-o încăpere laterală care se umple de o lumină galbenă, caldă când el aprinde o lampă cu gaz.

— Ei bine, îmi pare minunat, zic, privind pereții goi. Foarte *hygge*[33].

Niciun răspuns. Apoi aud un zgomot. Sună ciudat de asemănător cu un suspin.

— Patrick?

Niciun răspuns. Pornesc spre încăperea îndepărtată.

— Hei? murmur, prudentă. Hei?

Brusc, două mâini țâșnesc din întuneric spre picioarele mele. Fac un salt în spate, trăgând brusc aer în piept. Mâinile au dispărut înapoi în întuneric. Dar nu înainte să văd că sunt legate laolaltă cu o fâșie de țesătură.

Patrick apare neauzit în spatele meu, ținând lampa cu gaz.

— Patrick, ce se întâmplă?

Ridică lampa. Care luminează o femeie, tânără și cu pielea închisă la culoare, stând ghemuită pe podea. Are picioarele legate, și capătul legăturii e prins de un inel de fier fixat în perete. Are gura acoperită cu altă fâșie de țesătură.

— Oh, Dumnezeule mare, șoptesc.

Sunt ametită. Nu există decât o explicație pentru ce se petrece aici, dar creierul meu refuză s-o prelucreze, să accepte că tot ce crezusem că știu era greșit.

— Nu numai Glen Furman a întâlnit pe Mausoleul oameni care gândeau la fel ca el, îmi spune calm Patrick. E o comunitate surprinzător de înfloritoare. Interesele noastre or fi ele foarte specifice, dar internetul ne-a permis să ne găsim unii pe alții. Și, uneori, să ne ajutăm între noi. Am

la Paris prieteni care au fost foarte bucuroși să facă acest aranjament pentru mine.

— Cine e? întreb îngrozită.

Patrick nici măcar nu se uită la fata care tremură.

— O cheamă Rose, mi se pare. Nu-i cineva important. Doar pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— O să fie prima pentru tine, spune el simplu. Așa cum fata aia de pe marginea drumului a fost prima pentru mine.

— O, nu, icnesc șocată. Doar nu crezi că…

— Stella a picat la un test asemănător. Vezi tu, am iubit-o atât de mult. Dar nu m-a putut accepta după ce a aflat. Nu era la fel de tare ca tine.

— Ai omorât-o, șoptesc. Ai omorât-o din cauza lucrurilor pe care le știa.

— Da, am omorât-o. Dar nu din cauza asta – știam că-i prea speriată ca să se ducă la poliție. Am omorât-o din cauza unei persoane pe care am întâlnit-o în seara aceea. O fată, într-un bar. A citit o poezie împreună cu mine. Și vocea ei… A fost un moment perfect, atât de plin de făgăduințe, de posibilități. Atunci am știut că Stella trebuie să moară. Face un pas înainte, cu ochii deschiși la culoare ațintiți într-ai mei, și murmură: Am știut de îndată ce ne-am întâlnit că ești o persoană extraordinară, Claire. Cea cu care aș putea să împart totul. Însă acum trebuie s-o dovedești. Să-mi arăți că poți s-o faci.

— Nu pot. Patrick, nu pot…

— Dar ai făcut-o deja. L-ai omorât pe bietul băiat cuprins de propriile plăsmuiri. Ai spus-o tu însăți, te-a făcut să te simți *reală.* Îți ofer din nou acea senzație. Însă nu-ți poți închipui cât de intensă va fi de această dată.

— Patrick, te rog…

— Așadar, acum trebuie să jucăm jocul suprem de încredere, continuă el ca și cum n-aș fi zis nimic. Trebuie s-o omori. Și dacă n-o faci… Îți dai

seama de riscul pe care mi-l asum, Claire? Că aș putea să te pierd. Așa cum a trebuit s-o pierd pe Stella.

101

Mi-e rău. Crezusem că Patrick m-a adus aici ca să mă ceară în căsătorie. Dar în tot acest timp mă aducea aici ca să ucid.

— Patrick, nu pot.

Dar deja o mică, o groaznică parte din mine gândește: „Sau pot?”

— Poți, iubirea mea. Poți. Știu de ce ești în stare. Are vocea joasă și liniștită, hipnotică. Te-am urmărit. Te-am *pus la încercare.*

— Patrick… Am nevoie de timp ca să mă gândesc la asta. Te rog!

Chibzuiește un pic. Apoi, răsucindu-se spre fată, îi spune ceva în franceză. Ochii ei îngroziți se măresc, încuviințează cu disperare.

— Bine.

Scoate un cuțit și taie sfoara care o priponea de perete, lăsându-i mâinile legate. Apoi pune cuțitul jos la vreo doi metri de ea.

— I-am spus că, dacă vrea să iasă de aici vie, singura opțiune este să te omoare, mă informează el nonșalant. Așa că acum chiar trebuie să alegi, Claire.

Rose se furișează spre cuțit.

— Știi, există o poezie de-a lui Baudelaire tocmai despre chestiunea asta dificilă. Patrick scoate un pistol dintr-un rucsac și mi-l întinde. El descrie o menajerie, o grădină zoologică plină de toate felurile de vicii. Și formulează o ghicitoare: Cine este monstrul și mai mare decât aceștia? Răspunsul este: tu, cititorule, care te bucuri de ororile din poeziile lui fără să trebuiască să-ți mânjești mâinile cu sânge.

— Nu lua cuțitul, Rose, zic, disperată.

Nu pare să mă audă. Nici măcar nu știu dacă vorbește engleza.

— Ei bine, acum va trebui să-ți mânjești mâinile cu sânge, îmi spune Patrick.

Rose șovăie, apoi se repede la cuțit, trudindu-se să-l prindă cu mâinile legate.

Îmi calc pe inimă și iau pistolul.

— Bine, răsuflă ușurat Patrick. Acum, iubito. Fă-o acum.

Să omori sau să fii omorât. Are limpezimea ireală a unui vis. Nu reușesc nici măcar să încep să procesez emoțiile – scârbă, groază, neîncredere – care mă inundă.

Și încă ceva: revelația cumplită că asta avea să se întâmple, oricum. Că, la un anumit nivel, am știut-o întotdeauna.

Că *voiam* să se întâmple.

102

Orice copil aflat în centrele de plasament e acolo dintr-un motiv diferit. Unii au părinți alcoolici sau drogați. Alții sunt orfani. Alții au fost neglijați sau au suferit abuzuri.

Le spuneam tuturor că sunt orfană. Dar nu e adevărat. Părinții mei au trecut prin ceea ce se numește „o perioadă proastă". Erau certuri care durau toată noaptea. O dată, tata a intrat în camera mea și m-a trezit ca să zbiere despre mama – voia să știu ce târfă e, voia să știu „adevărul despre așa-zisul înger care se crede ea, mult mai bună decât mine". Îmi amintesc că am zărit-o în spatele lui, încercând să-l îndepărteze de mine; că el s-a răsucit cu brațul întins, la fel de nepăsător ca și cum ar fi împrăștiat semințe pe câmp. Că mâna lui a pocnit-o în față și ea s-a prăbușit pe podea. În ochii unui copil gestul a părut la fel de fluid ca o mișcare de dans.

Altă dată, el a sfărâmat toată mobila din living și a bătut-o până la leșin cu piciorul mesei. De mai multe ori ea l-a dat afară din casă, dar el se tot întorcea, mereu cu aceeași litanie: „E casa *mea,* e fiica *mea,* și n-o să mă lipsești tu de ele."

Mă ascundeam sub pat când se încăierau.

Acolo m-a găsit el în seara aceea.

— Vino afară, Claire. Mami s-a rănit.

— Acum trebuie să plec, mi-a zis când m-am așezat pe pat. Las-o pe mami să se odihnească, în regulă? Mami are nevoie de somn, apoi o să se simtă mai bine. Și mâine-dimineață poți să te îmbraci și să te duci la școală? Dacă întreabă cineva, să nu le spui că mami stă în pat. Spune doar că ea e bine. Poți să faci asta? Poți să te prefaci? De dragul meu?

Am dat din cap.

— Da, tati.

— Ești o fetiță cuminte. Te iubesc. Mă iubești și tu?

— Te iubesc grozav de mult, am zis.

La proces mi-au propus să depun mărturie pe casetă video sau în spatele unui paravan, însă n-am vrut. Voiam ca el să mă vadă spunându-le tuturor cu voce tare toate lucrurile pe care înainte trebuise să le tăinuiesc.

Judecătorul mi-a spus că sunt unul dintre cei mai curajoși martori care au călcat vreodată în tribunalul lui.

Apoi l-a condamnat pe tata la închisoare pe viață pentru omor. Nu l-am vizitat în penitenciar, nici măcar o dată.

103

SCENĂ INTERIOR. CATACOMBE, PARIS – NOAPTEA

Patrick îmi vorbește liniștitor, mângâietor.

PATRICK

Ai mai fost în punctul ăsta, Claire. Atunci ai apăsat pe trăgaci. Îți amintești ce ușor a fost? Ai încredere în mine. Și acum va fi ușor.

Ca și cum aș fi pe scenă, la repetiții, mă răsucesc. Țintesc. Trag. Trag în Patrick. Monstrul pe care-l iubesc.

104

Apăs trăgaciul. Pistolul scoate un clic. Patrick oftează.

— Când am zis că am încredere să-ți dau pistolul… Vorbeam metaforic. Nu era încărcat.

Îmi ia pistolul din mână și-l încarcă. Apoi, ațintindu-l spre Rose, îi smulge acesteia din mâini cuțitul. Ea suspină cu disperare prin căluș când el leagă din nou funia de inelul din perete.

— Vino, îmi zice, fără să-i dea atenție.

— Unde mergem?

— Nu știu. Nicăieri. Pretutindeni. Nu voiam să se întâmple asta, Claire. Voiam s-o faci. Să mă înțelegi. Să fii parte din lumea mea.

Ne întoarcem în încăperea cu micul lac. Lumânările pe care le-a aprins Patrick mai devreme au ars aproape până la capăt, pâlpâind în curentul slab de aer stătut, și flăcările lor sapă umbre în piatră.

Scoate din rucsacul său o sticlă.

— Bea asta. O să te facă să nu simți durerea.

Trag o dușcă zdravănă. Absint.

— Și citește-mi, îmi spune cu blândețe. Citește una cu voce tare. Așa cum ai făcut atunci, prima oară.

Iau cartea pe care mi-o întinde și încep să citesc monoton.

— Am amintiri mai multe decât un milenar.

Pe fața lui Patrick curg lacrimi. Las cartea să-mi cadă din mâini și recit restul, amintindu-mi:

— Un scrin pe care-l umplu, sertar după sertar, […]
N-ascunde-atâtea taine cât poartă craniul meu.

Îmi înconjură gâtul cu mâinile.

— Constantinopole, zic.

— Poftim? face el încruntându-se.

— Parola. Cea pe care spuneam că nu mi-o pot aminti, însemna „vino să mă iei”. Acum. Constantinopole.

— Așadar, Claire? zice el nedumerit.

Ceva cade în încăpere. Un obiect metalic rotund. Cu coada ochiului îl văd rostogolindu-se pe podea. Se lovește de perete și rămâne acolo.

O fracțiune de secundă nu se întâmplă nimic. Apoi e o explozie de lumină albă. Zgomotul vine după o clipă, o bubuitură atât de puternică, încât ne doboară pe amândoi. Am urechile pline de o sonerie stridentă. Lumini de lanterne taie întunericul plin de fum, în timp ce siluete în uniforme negre dau năvală în cavernă din toate părțile.

Una dintre ele îngenunchează lângă mine și își ridică viziera căștii.

CONDUCĂTORUL ECHIPEI DE INTERVENȚIE
— Claire! Claire – ești bine?

Îi simt mâinile prinzându-mă cu blândețe de umeri și mă ridică în brațe.

— Frank, îngaim. Ai venit.

105

La Martine, lângă Lyon, are o istorie lungă și pestriță. Mai întâi a fost azil de nebuni, apoi a fost folosit de Gestapo pentru interogatorii. Acum găzduiește unii dintre cei mai bine păziți prizonieri europeni. Dat fiind că se află în apropierea sediului Interpolului, a devenit cel mai apropiat lucru de o închisoare internațională.

Kathryn Latham vine într-o dimineață geroasă de decembrie, așa cum au venit atâția alții înaintea ei, pentru un interogatoriu. Este condusă într-o cameră mică, în culori pastelate, în care cândva anchetatorii foloseau furtunuri de cauciuc, căzi pline cu fecale, bâte, șurubelnițe.

Are cu ea un pix și hârtie, un mic aparat de înregistrare și un pachet de țigări franțuzești.

Este adus Patrick Fogler. Poartă uniforma standard a închisorii; blugi largi și jachetă de blugi. Are mâinile încătușate.

— Ți-am adus niște țigări, îi spune ea invitându-l să ia loc. Am auzit că acum fumezi.

— Toată lumea fumează aici. Nu-i ca în America.

— Se poartă bine cu tine?

El ridică din umeri.

— Ce vă pasă? E suportabil.

Ea împinge țigările peste masă.

— Am o propunere pentru tine, Patrick.

— A, da, ricanează el. Neînfricata savantă în căutarea adevărului. Ca să nu mai vorbim de avansarea profesională. Presiunea de a publica e atât de mare în zilele astea, nu? Nu încape îndoială că trageți nădejde să scoateți din mine ditamai monografia.

— Relația ta cu ceilalți utilizatori de pe Mausoleul.com, spune ea calm. Vreau să știu mai multe despre modul în care funcționa. Cine alimenta pe cine? Tu și Furman vă considerați

rivali sau camarazi artiști care colaborau în medii diferite? Unele dintre dorințele tale ar fi rămas neîmplinite dacă n-ar fi fost imaginile create de el? Sau ai sperat întotdeauna că traducerile îți vor aduce adepți de felul lui? E mult material aici, Patrick, și totul e un teritoriu nou pentru noi. Dacă vei coopera, aș putea să fac ceva pentru tine, în schimb.

— Cumva, cred că în cazul meu nu va exista o înțelegere cu Procuratura, doamnă doctor Latham.

— Nu asta îți ofer. Mai degrabă un troc. Răspunzi la întrebările mele… și răspund și eu la ale tale.

— Ce vă face să credeți că *eu* aș avea întrebări pentru *dumneavoastră?* zice el tăios.

— O, cred că ai. În orice caz, una.

L-a ghicit, și el recunoaște asta cu un mormăit.

— Vrei să știi cât din toate astea a fost real, adaugă ea. Dacă Claire a fost sinceră cu ceva din tot ce ți-a spus. Sau n-a făcut tot timpul decât ceea ce-i ceruserăm noi.

El se lasă pe spătarul scaunului.

— Spuneți-mi.

— Ea e o persoană remarcabilă, Patrick. Și o actriță remarcabilă. Când am găsit-o, studia un gen de actorie care implică scufundarea deplină în rol. A fost sugestia ei să procedeze la fel cu rolul pe care îi ceream să-l joace.

SCENĂ INTERIOR.
BIROUL LUI KATHRYN LATHAM – SEARA

Kathryn îmi dă instrucțiuni.

KATHRYN

> Trebuie să devii o versiune extremă a ta. Și trebuie să trăiești în pielea acelui personaj douăzeci și patru de ore pe zi, săptămână după săptămână – chiar și atunci când pare că aceia în care ai avut

cea mai mare încredere te-au trădat cel mai tare.

EU

Pot să fac asta.

KATHRYN

Mai e ceva… Ceva ce o să trebuiască să faci, dacă e ca totul să fie credibil.

— I-am spus să se îndrăgostească de tine, explică acum Kathryn. I-am spus că trebuie să urmeze logica acelei emoții oriunde ar duce-o. Indiferent cât de neloial sau nebunesc sau primejdios părea.

Patrick închide ochii o clipă.

— Așadar, *a fost o* minciună. Totul.

— N-ai prins ideea. Pentru ea nu există nicio diferență. Te-a iubit. S-a *convins* pe sine să te iubească. De asta aveam noi nevoie de la ea.

— *E doar o mască, decor ce ne înșală,* citează Patrick cu vocea scăzută. *Obrazul de lumină e o schimonoseală*[34]. Îi aruncă lui Kathryn o privire pătrunzătoare. Și Mausoleul?

— Ce-i cu el?

— V-ați infiltrat cumva, nu-i așa? Cei de la FBI. Dar în loc să-l închideți, ați stat acolo și ne-ați urmărit. Ne-ați *studiat.* Ca și cum ne-am fi târât printr-un mușuroi de furnici cu o latură de sticlă, dintr-un laborator. Ba chiar aș băga mâna-n foc că voi ați fost cei care mi-ați trimis imaginile lui Furman. Se apleacă în față. Știi că sunteți complici la toate omorurile săvârșite după aceea? Inclusiv uciderea Stellei. Biata Stella. Poate că aș fi omorât-o, dar voi ați fost cei care au pus lucrurile în mișcare.

Kathryn apasă butonul reportofonului și rostește clar:

— Interviu cu Patrick Fogler. Banda numărul 1.

106

SCENĂ INTERIOR. BARUL HOTELULUI DELTON,
STRADA 44 VEST, NEW YORK – PE ÎNSERAT

Stau într-un colț liniștit al barului, cu un pahar în mână, încercând să fac băutura să dureze cât mai mult. Probabil că ați crede că îl aștept pe cel cu care am întâlnire.

Dar apoi l-ați vedea pe bărbatul voinic, de vârstă mijlocie, care se așază pe scaunul din fața mea, și v-ați schimba părerea.

Îi zâmbesc peste masă.

— De ce ai întârziat, Frank?

— Hârțogăraie. În zilele astea trebuie să poți dactilografia ca o secretară premiantă ca să fii detectiv. Îi face semn chelneriței și comandă o bere, apoi se întoarce spre mine. E în ordine?

— E… în ordine, îi spun. Mulțumesc de întrebare.

— Vreau să zic, pentru o băutură, mormăie el.

— Știu. Și da, e în ordine.

Frank încuviințează din cap. Bagă mâna în buzunar, scoate un plic și-l face să alunece peste masă.

— Uite. Nu trebuie decât să semnezi hârtia și s-o trimiți cu poșta. Ar trebui să primești viza de rezident într-o săptămână.

Mă uit la plic. Dar nu-l iau.

— S-ar putea să mă întorc în Anglia, Frank.

Înalță sprâncenele.

— Da?

— Mama mea adoptivă dă o petrecere de ziua ei. Ar trebui să fiu acolo. Și apoi, toate acele lucruri de care fugeam… Nu mai par atât de înspăimântătoare. Nu, în comparație cu…

Las propoziția neterminată.

— Presupun că nu, zice el încet. Apoi: Ei bine, dacă ai nevoie de ceva…

Zâmbesc.

— Trebuie doar să zic „Constantinopol”?

Îmi răspunde cu un zâmbet larg.

— Exact. Și o să vin în fugă. Cu o echipă SWAT și vreo două petarde.

Mă uit la el cu drag. La bărbatul acesta cu care am împărțit atâtea. Îngerul meu păzitor. Cocârjat peste monitoare, cu căștile apăsate pe urechi, ascultând prin zgomotul paraziților ca să prindă cuvântul magic, cel care să facă întreaga iluzie să se prăbușească în jurul nostru.

Nici măcar când săptămânile au devenit luni nu m-am îndoit o clipă că va fi acolo când voi avea nevoie de el.

Am știut de la început că aveau de gând să dea o nouă întorsătură lucrurilor, ceva care să mă ajute să străpung secretomania și paranoia lui Patrick și să-l fac să aibă încredere în mine. S-au oferit să-mi spună despre ce e vorba, însă n-am vrut să știu. „Voi reacționa pe moment”, le-am spus. „Folosind orice îmi veți da. Așa va fi mai autentic.”

Nici măcar eu nu mi-am închipuit cât de departe voi merge cu asta. Dar mă alimentam pentru memoria afectivă din singura mea experiență de dragoste, și exista un singur loc în care mă ducea instinctul. *Trei incizii laterale superficiale în fosa cubitală stângă. Ți-ar fi trebuit câteva ore ca să te golești de sânge.*

La fel și când l-am zărit pe Frank în parc, în ziua aceea. N-am reacționat ca mine, cu un zâmbet sau o fluturare a mâinii, ci cu întrebarea: „Ce ar crede despre asta personajul meu?” Folosind asta ca să-l fac pe Patrick să creadă că încă îl bănuiam pe el. Și că, prin urmare, el n-avea niciun motiv să mă bănuiască pe *mine.*

Oferindu-i mici imagini dintr-o minte aproape la fel de întortocheată și sociopată ca a sa. Dar întotdeauna, întotdeauna urmând linia principală,

adevărul din miezul lucrurilor care-mi împingea personajul tot mai mult în brațele lui.

— Încă îl iubesc, zic blând.

— Pe cine? Frank se încruntă, neînțelegând, apoi: Pe ticălosul *ăla?* De ce?

— S-a dovedit că avea dreptate Kathryn – nu poți da asta jos odată cu machiajul. Am reușit să intru în mintea lui. Și unei părți din mine încă îi este greu să iasă.

Mă studiază o vreme.

— Spune-mi ceva, Claire. Cât de departe ai fi mers? Dacă n-am fi fost acolo, vreau să zic. Ai fi putut s-o împuști pe fata aia?

— Presupun că asta-i întrebarea, nu? Unde se oprește rolul? Clatin din cap. Nu. Nu, sigur că n-aș fi putut.

O spun atât de firesc, încât până și eu aș fi surprinsă să descopăr că-i o minciună.

Pentru că nu-i întrebarea corectă. Nu-i deloc întrebarea corectă.

Ceea ce ar fi trebuit să întrebe Frank este ce-aș fi făcut dacă Patrick ar fi fost cel care o omora. Dacă aș fi ieșit din pielea personajului, ceea ce l-ar fi determinat să mă ucidă. Ori am fi făcut dragoste lângă cadavrul ei cât timp acesta nici măcar nu se răcise.

Frank e sentimental, ca toți americanii. Finalul de tip Hollywood pe care i-l ofer îl mulțumește, ca o cutie cu floricele de porumb cu unt.

Cine este adevărata Claire Wright? Cea care șade aici, cu prețioasa viză de rezident în față, schimbând drăgălășenii cu bărbatul care i-a făcut rost de ea? Sau cea care s-a lăsat cucerită de întunecimea pe care a simțit-o în adâncul singurului bărbat pe care nu l-a putut seduce?

Care este rolul: cea care am fost atunci? Cea care sunt acum?

În cazul unora, partea umbrită îi ia în stăpânire și nu se mai pot descotorosi de ea…

Frank mă privește un pic ciudat.

— Poate că ar trebui să-ți aduci aminte de vorba aia din cinematografie, Claire.

— Da? Care anume?

— Nu Contează La Filmare.

— Corect, spun zâmbind. Nu Contează La Filmare.

Ridic paharul și-l ciocnesc de al lui, un toast. Privirea ciudată pe care tocmai mi-a aruncat-o – grijă amestecată cu teamă – e depozitată undeva, adânc în sistemul de arhivare.

„O să folosesc asta, cândva."

Și aparatul de filmat invizibil din capul meu se retrage lent în sus și se îndepărtează, lăsându-ne acolo, cu vocile tot mai stinse pe fundalul pălăvrăgelii dintr-un bar din New York, seara, în timp ce cuvântul SFÂRȘIT dispare treptat și începe să se deruleze genericul de final.

MULȚUMIRI

Acum șaptesprezece ani am scris un roman, cu alt titlu și sub un alt nume, despre o actriță care a primit un rol într-o operațiune sub acoperire. A primit niște critici favorabile, a fost publicat în câteva țări și apoi – la fel ca atât de multe cărți – nu s-a mai vândut. Am rămas cu o senzație de frustrare – nu față de editori, care au făcut tot ce le-a stat în puteri, ci față de mine. Simțeam că am irosit o idee interesantă pentru că n-am expus-o destul de bine.

După aproape două decenii, profitând de succesul romanului meu *Fata dinainte,* am putut să obțin republicarea cărții precedente. Dar, de fapt, nu voiam să ofer iarăși publicului acea poveste cu defecte. Voiam s-o rescriu de la zero.

Așa că asta am făcut. Această carte, cu toate că este construită în jurul aceleiași idei și conține unele scene identice, este cu totul diferită ca intrigă, personaje și structură.

Traducerea poeziilor lui Baudelaire îmi aparține. În multe cazuri mi-am luat libertatea de a elimina sau de a condensa versuri ca să le adaptez cerințelor unui thriller. Totuși, în niciun caz nu am modificat substanțial sensul.

În postfața originală le-am mulțumit pentru sprijin profesorului Chao Tzee Cheng, lui Michael Ward, Clark Morgan, Anthea Willey, Mandy Wheeler, Ian Wylie, Sian Griffiths, Brian Innes, Sam North și agentului meu, Caradoc King.

Aș vrea acum să-i adaug pe Kate Miciak, Denise Cronin, Kara Welsh și întreaga echipă de la Penguin Random House, alături de Millie Hoskins

și Kat Aitkin de la United Agents. Și Caradoc King – pentru a doua oară.

De asemenea, mulțumiri Tinei Sederholm și dr. Emma Fergusson pentru sfaturile neprețuite în privința primei faze a manuscrisului.

În original, am dat numele Durban celui mai cumsecade, loial și statornic om pe care îl întâlnește Claire, și i-am dedicat cartea prietenului și colegului meu Michael Durban. După șaptesprezece ani, din aceleași motive, i-o dedic din nou.

Claire Wright e disperată. Englezoaică, studentă la actorie în New York si fără viză de rezident, acceptă singura slujbă pe care o poate obține: să lucreze pentru o firmă de avocați care se ocupă de divorțuri și să agațe soți infideli prin barurile hotelurilor. Însă la un moment dat jocul se schimbă.

Când unul dintre bărbații pe care-i agățase devine suspect în anchetarea unei crime, poliția îi cere lui Claire să-și folosească talentele de actriță pentru a-l face să mărturisească. De la început, ea pune la îndoială rolul pe care i se cere să-l joace: Este Patrick Fogler un criminal? Sau există în tot acest aranjament lucruri care nu i se spun?

Claire își va da seama curând că joacă cel mai periculos rol al vieții ei.

„Plină de acțiune... O carte impresionantă pentru cititorii cărora le-a plăcut paranoia din *Femeia de la fereastră* de A.J. Finn sau naratoarea instabilă din *Fata din tren* de Paula Hawkins."
Library Journal

„Un thriller întunecat și de neuitat... O evocare superbă a unor emoții conflictuale, acest roman vă va ține cu sufletul la gură până la sfârșit."
Daily Mail

„O lectură convingătoare... redefinește conceptul de naratoare instabilă... o interpretare consistentă, nuanțată, foarte literară a temei din *Fata dispărută*."
Booklist

„Delaney creează o serie de răsturnări de situație demne de o cursă în roller coaster."
Publishers Weekly

„Un thriller care dă dependență... merită să fie unul dintre marile succese ale anului."
Daily Express

Recomandat de
AMC

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3960-8
9 786063 339608

{1} Traducere de Eugen Filotti, Editura RAO, București, 1996, p. 208

{2} Celebră replică din filmul *Casablanca.*

{3} Traducere de Dan Grigorescu, actul I, scena 1, p. 299, în William Shakespeare, în *Teatru*, Editura pentru literatură universală, București, 1964

{4} Parodie după o replică a lui Clint Eastwood în filmul *Inspectorul Harry*.

{5} Actul II, scena 2, p. 325, *op. cit.*

{6} În original, *cared for. To care for* înseamnă și „a ține la cineva“, „a-ți păsa de cineva“.

{7} „Spleen“, traducere de Al. Philippide, p. 209. Citatul acesta și toate celelalte sunt din Charles Baudelaire, *Florile răului*, ediție bilingvă alcătuită de Geo Dumitrescu, editurile David - București și Litera - Chișinău, 1998

{8} „O, tu zadarnic dragă, o, tu care știai!“ Din „Unei trecătoare“, traducere de Al. Philippide, p. 263, op. cit

{9} American Board of Forensic Psychology - Consiliul American al Psihologilor Criminaliști

{10} Joc de cărți tradițional englez

{11} Acest citat și următorul sunt din „O martiră“, traducere de Virgil Teodorescu, pp. 319-323, *op. cit.*

{12} Traducere de Vladimir Colin, p. 307, *op. cit.*

{13} Traducere de Șerban Bascovici, p. 163, op. cit.

{14} „Prefață”, traducere de Al. Philippide, p.7, op. cit.

{15} „Părul“, traducere de Al. Philippide, p. 69, op. cit.

{16} Traducere de Al. Hodoș, p. 399, *op. cit.*

{17} Bondage & Discipline, Dominance & Submission, Sadism & Masochism

{18} În limba franceză în original: (aprox.) perversiunea englezească

{19} Dr. Spock (1903-1998), celebru pediatru american

{20} Plăcerea provocată de aducerea partenerului la orgasm (n.red.)

{21} Susie-Q - Quetiapine, medicament antipsihotic

{22} „Spleen“, traducere de Al. Philippide, p. 209, *op. cit*.

{23} Joc de cuvinte: în engleză, Dredd se pronunță la fel ca dread - groază, sperietoare

{24} „Podoabele“, traducere de Al. Hodoș, p. 391, *op. cit*.

{25} Autoare celebre de cărți de bucate

{26} Violent Criminal Apprehension Program - Programul pentru Depistarea Criminalilor Violenți

{27} Academia FBI

{28} Traducere de Al. Philippide, p. 183, *op. cit.*

{29} Traducere de M.D. Ioanid, p. 427, *op. cit.*

{30} Traducere de Al. Hodoș, p. 397, *op. cit.*

{31} „Înseninare“, traducere de Barbu Nemțeanu, p. 437, *op. cit.*

{32} *Macbeth*, traducere de Ion Vinea, actul V, scena 1, p. 1041, *op. cit.*

{33} Termen din limbile daneză și norvegiană cu multe conotații: „plăcut”, „confortabil”, „frumos”, „intim”, „bun” etc.

{34} „Masca”, traducere de Ion Pillat, p. 59, *op. cit.*

Table of Contents

PROLOG 6
PARTEA ÎNTÂI (CU CINCI ZILE ÎNAINTE) 9
1 10
2 22
3 30
4 33
5 37
6 47
7 50
8 57
9 59
10 66
11 69
12 71
13 78
14 81
15 85
PARTEA A DOUA 86
16 87
17 91
18 96
19 100
20 105
21 111
22 115
23 120
24 123
25 125
26 130
27 132

28 146
29 148
30 152
31 155
32 159
33 161
34 166
35 169
36 171
37 175
38 179
39 182
40 184
41 189
42 191
43 193
44 197
45 200
46 204
47 210
48 212
49 215
50 216
51 217
PARTEA A TREIA 223
52 224
53 227
54 230
55 231
56 233
57 237
58 239
59 241
60 244

61	249
62	250
63	254
64	255
65	257
66	261
67	263
68	268
69	270
70	273
71	277
72	281
73	285
74	288
75	291
76	292
77	295
78	297
79	299
80	300
81	302
82	305
83	309
84	310
85	312
86	313
87	316
88	318
89	319
90	320
91	321
92	323
93	325
94	327

95 329
96 331
97 336
98 339
99 341
100 343
101 350
102 352
103 354
104 355
105 357
106 360
MULȚUMIRI 364